

ZAFER

**Irak'ta
Filistin'de
F Tiplerinde
yurdunu,
düşüncelerini
ölüme
meydan okuyarak
savunanlarındır**

**Yusuf ARACI
26 Mart
2003'te şehit
düştü
106. ŞEHİT**

Ekmek ve **Adalet**

Haftalık Dergi / Sayı: 54 / Tarih: 30 Mart 2003 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.com | Mail:info@ekmekveadalet.com

□ **AKP KATLEDİYOR!**

Ölüm
Orucunda
106.
Şehit:
Yusuf Aracı

**Irak'ın direnişi,
dünya halklarının direnişidir!**

**Yıkılacak
en sonunda
baskı zulüm zorbalık**

KIZILDERE

Türkiye Devriminin
Sancılı
Doğumu

Ateş Geçitleri

Kızılder... Çiftelavuzlar
Ölüm Oruçları...
Ya Da Umm Kasr...

AKP ve Savaş

"Savaşın dışında" Mıyız?
İşbirlikçilik Sürüyor!

Ekmek ve
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Zafer ve Yenilgi

"Diz çökmüş durumda olan biri teslim olmamız gerektiğini söyledi. O sırada, arka taraftan birinin sesi duyuldu; burada hiç kimse teslim olmayacak."

O "biri", Kübalı Camilo Cienfuegos'du.

O biri, Adalı Mahir'di.

O biri Mensinli Ahmet İbîl'ydi.

O biri Ümm Kasr'da Basralı bir askerdi.

Teslim olmamak, ölümdür belki.

Camilo, "burada kimse teslim olmayacak" dediğinde bir avuç savaşçıydılar. Belli hepsi imha edilecekti. Orada, Küba'nın bir sahilinde, büyük çoğunluğu katledildi de. Ama zaferi işte tam o anda, "kimse teslim olmayacak" dediklerinde kazandılar. Sonrası bir zaman sorunu.

Adalı ve yoldaşları gibi, İbîli ve yoldaşları gibi, Ümm Kasr'daki ve Irak sahinindeki tüm direnişçiler katledilebilir. Ama bu yenilgi olmayacaktır.

"Ölümlü zafer kazanılmaz" diyenler anlayamaz bu diyalaktığı. Herşey bir yana, benim canım bir yana diyenler, dünya tarihinin açık dilini anlayamazlar.

Onlar Kızıldere'yi anlayamaz.

Onlar Çaytaşı'nı anlayamaz.

Ölüm oruçlarını anlayamaz onlar.

Ümm Kasr'da direnenleri, Ateş Geçitleri'nde ölümü bekleyenleri anlayamaz.

Ateş geçitlerinde ölebilmek, derin bir aşkla sevebilmek tir halkını. Ölümüne tutkuyla bağlanmaktadır yurduna. Ölümüne yürümektedir özgürlüğe.

Evet, Amerika'nın elinde onbinlerce ton bomba var. Evet, Irak silahsızlandırılmış, tecrit edilmiş dünyanın orta

yerinde. Ve işte bu nedenle, Irak yakıplık yıkılabilir, ama bu yenilgi olmayacak.

Kazanan Amerika olmayacak.

O topraklardan çok işgalci gelip geçti. Yakıp yıktılar, görünürde "kazandılar". Ama hiçbirinin "zaferi" kalıcı olmadı. Çünkü hep direnenler vardı.

Dünya tarihi, bedeli ölüm de olsa, bedeli yıkım da olsa, direnenlerin yenilmediğini, öldürerek, yakıp yıkarak yenilenlerin ise, aslında zafer kazanmadığını yazdı hep.

Zafer, boyun eğmemektir zalimin önünde.

"Tüm eyleminiz emperyalizme karşı bir savaş narasıdır ve insanlığın ve büyük düşmanı K. Amerika Birleşik Devletleri'ne karşı, halkların birliğine bağlıdır. Sloganlarımız, kulaktan kulağa yayılacaksa, silahlarımızı kavrarak için başka eller uzanacaksa, başka insanlar mitralyöz sesleri ve yeni savaş naraları arasında cenazelerimize ağıt yakacaksa, ölüm hoş geldi, sefa geldi."

Zafer işte bu sözedir.

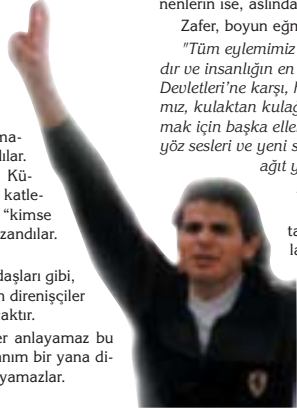
Yenilginin ve zaferin tarihsel anlamı, tarihin eski medeniyetlerinin topraklarında yazılıyor yeniden. Sömürü ve zulüm düzeninin savunucusu bir Oktay Ekşi'ye "Amerika Zafer Kazanamayacak!" diye yazdıran tarihin bu gücüdür.

Teslim olmak, zalimi meşrulaştırmaktır. Direnenler, haklılık ve meşruluklarını kanlarıyla kazıyorlar tarihe. Tarih, haklı ve meşru olanlara sunuyor nihai zaferi.

Düşmanın "Ya teslim olacaksınız, ya öleceksiniz!" dayatması bile, o noktada ölebilmenin teslim olmaktan başka bir sonucu ifade ettiğini kanıtlamıyor mu?

Dünyanın neresinde olursa olsun, ölüm hemen bir adım ötelelerinden "teslim olmayı" reddedenler, zaferin de sahipleridir. "Ya zafer, ya ölüm!", zaferin her koşuldaki sahiplerinin sloganıdır.

Zafer, direnenlerindir.

ÇAĞIRI DUYURU

**Hepimiz Iraklıyız!
Irak'a yapılan saldırı
bizedir!
Saldırıya karşı
direnizi büyötmek
hepimizin görevidir!**

6 NİSAN

**"Büyük İstanbul
Buluşması"
Mitingine Çağrı**

**Amerikan katliamlarına ve
AKP'nin katliam ortaklığına
karşı öfkemizi haykıraca-
cak, hesap soracağız!**

Yer: Şişli Abide-i Hürriyet

**30 Mart - 17 Nisan
ANMA'YA ÇAĞRI**

**Bağımsız bir ülke, özgür bir halk
için; BİZİM İÇİN öldüler.
Onları yaşatmak, mücadelelerini
sürdürmek BİZİM omzumuzda.**

**Devrim Şehitlerini Anma Günleri
çerçevesinde Anadolu'nun bir
çok şehrinde düzenleyeceğimiz
anmalara katılmaya çağırıyoruz.**

Haklar ve Özgürlükler Cephesi

Ekmeke Adalet

INTERNET adresi: www.ekmekveadalet.com

E-MAIL adresi: info@ekmekveadalet.com

Ekmeke ve Adalet Dergisi

Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Ali Ercan Gököğlu
Adresi: İnebey Mahallesi İnkılap Caddesi Oto Han
55/54 Aksaray Fatih İstanbul
İrtibat Telefonu: 0212 347 69 66 Faks:0212 347 69 66
Hesap No: 0041310 -4 Yılmaz Bas. Yay. Dağ. Org.
Akbank Yusufpaşa Şubesi/İST
Ofset Hazırlık: Yılmaz Yayıncılık
Baskı: ASPAŞ Pazarlama

Fiyatı: 750 000
Avrupa: 3 Euro
Almanya: 3 Euro

Fransa: 3 Euro
İsviçre: 3 Euro
Hollanda: 3 Euro

İngiltere: 3 Euro
Belçika: 3 Euro
Avusturya: 3 Euro

Bürolarımız

Adana: 31105 Köln
Tel: 0049 221 6906892 0049 221 6906893
Faks:0049 221 6906894
E-mail adresi: ekmekveadalet@t-online.de
Adana: İnkılap Caddesi 7. Sokak Kızılay İş Hanı arkası Çöken Apt. No:102 Tel-faks: 0 302 351 10 25
Ankara: ÇANKırı Bulvarı Onur İşhanı Kat: 6 Daire: 154 Kızılay Tel-faks: 0 312 417 39 11
Adana: Armutlu Mahallesi Elmas Sok. Şaban Kızıllı Apt. Kat: 4 D: 6 Tel-faks: 0 308 222 97 18
Bursa: Başpaşa Caddesi 6. Sokak İş Hanı Daire: 25/4 Haykald Tel-faks: 0 224 224 03 97
Gaziantep: Karatoprak Mahallesi Gaziler Caddesi Yeniyer Sokak No:27 Daire:10 Gaziantep
Hopa: Hopa İş Merkezi Zemin Kat No:28 HOPA Tel-Faks:0 468 351 42 08

İzmir: 3. Beyler Caddesi 850. Sokak Yassıyol İş Hanı No: 31/501 Kızılay Tel-faks: 0 232 446 27 96
Kocaeli: Hürriyet Caddesi Gökkuş Kervan Sarayı İşhanı Kat:7 No:79 Tel-faks: 0 262 332 41 70
Mahalle: Dabaklı Mah. Eskişehir Caddesi Kardeşler İşhanı Kat: 3 No: 15 Tel-faks: 0 422 325 24 61
Mersin: Kiremitçane Mah. 4406 sk. Müzeyyen Boro İşhanı No: 9 kat: 1 Daire 13
Samsun: Talimhane Caddesi Bozokçay İş Hanı Kat: 3/42 Tel-faks: 0 362 435 55 80
Tatvan: Kemerkaya Mah. Kunduracılar Caddesi Döndüğü Sokak Postahane İşhanı Kat:1 No:33 Tel-faks: 0462 321 20 88
Zonguldak: Gazipaşa Caddesi Ofluoğlu İşhanı Kat: 5 Daire: 9

**30 Mart 1972
Kızıldere'de ölümsüzleştiler**

Ahmet ATASOY

Mahir ÇAYAN

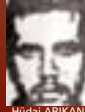
Sinan Kazım ÖZÜDOĞRU

Cihan ALPTEKİN

Ertan SARUHAN

Hüda ARIKAN

Nihat YILMAZ

Saffet ALP

Sabahattin KURT

Ömer AYNA

**Devrim yolu
engebelidir, dolambaçlıdır,
sarpıtır. Kurtuluş Bayrağı
bu yolu tırmanan gerillaların
birbirlerine iletmesi ile oligarşinin
burcuna dikilecektir. Her engelde
düşen gerillaların gövdesi bir devrim fırtınası
yaratır. Her düşen gerillanın kanı devrim yolunu
kızılaştırır, aydınlatır. Düşenler geride kalmazlar.
Onlar emekçi halkın kalbinde, ruhunda ve bil-
incinde, devrimin önder ve itici sembolleri olarak
yaşarlar. Düşenler devrim için, devrim
yolunda vurularak düştüler. Kalbimize, ruhumuza
ve bilincimize gömüldüler.
Onlar kurtuluşa kadar savaş şiarını,
devrim yoluna kanları ile yazdılar.
Yolumuz bu yolda düşenlerin yoludur.**

**KURTULUŞA
KADAR
SAVAŞ
(Mahir Çayan)**

- 3... *Emperyalizm ve Vatan Savunması*
5... *En Güçlü Silah İnanmış İnsan, Özgürlüğüne Tutkun Halktır*
8... *Bu Zulüm, Bu Katliam İmparatorluğun Sonu olacak*
10... *"Türkiye Savaşın Dışında"!!!*
12... **AMERİKA İZİN VERMEDEN TEK BİR ADIM BİLE ATAMAZ!**
13... *Amerika'yı Kimse Çiçekle Karşılamadı*
14... *"Gece Her Zamanki Gibi Bombalamayla Geçti..."*
15... **SALDIRI DÜNYA HALKLARINADIR**
16... *AKP'nin Eliden Kanlar Akıyor, İçerde Öldürüyor Dışarda Öldürüyor*
18... *Direnenler Hiçbir Zaman Yalnız Değildir*
19... *BM, AB, Rusya, Çin Katliama Ne Kadar Ve Nasıl Karşı?*
20... *Kim Ne Dedi, Ne Yaptı?*
22... *Kızıldere Direnişi*
24... *33 Yıllık İddia ve Kararlılık-2*
26... *Türkiye Devriminin Sancılı Doğum Devrim Yolunda Kararlı Yürüyüş*
29... *Irak Şerefli Bir Kapıdır*
30... *Halkı Direnişin Propaganda Gücü Haksız Katliamcının...*
32... *Amerika'nın Türkiye Seksiyonu Doğan Medya "Müttefikler" Cephesinde*
34... *Kim Yahu Bu 'Piyasalar'?*
35... *Volkan'ın Ölümü Tecritin Sonucudur*
38... *Cemil Çiçek'e İthaf Olunur!*
39... *Halklar Amerika'ya Öfke Yağdırıyor*
41... **YANKİ GO HOME**
42... *Amerika Kürtlerin Kurtarıcısı Mı?*
43... *Kawa'nın Ateşi, ABD'yi Yakacak*
44... **16-17 NİSAN ŞEHİTLERİMİZİN KATILI EMPERYALİZM**
45... *Devrimi Engelleyen Kim?*
47... *Yusuf Aracı*
48... *Kahramanlar Ölmez*
50... *Köyün Delisi*

Emperyalizm ve Vatan Savunması

Vatan duygusu, bağımsızlık duygusu, "küreselleşme... globalizm... ülkelerin içişleri kalmamıştır... Kopenhag Kriterleri..." diye diye kaybettirmek istendi. Belki bunda önemli bir mesafe katettiler; ama bu duyguları yokedemediler. Bu duygular yaşıyor. Meydanlarımızda "Bağımsız Türkiye" diye haykırانların mücadelesinde, Türkiye'nin hapisanelerinde kurşunlar altında, alevler içindeyken "Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye" diye haykırان özgür tutsakların direnişinde, Ümm Kasr'da ülkesinin kapısında mutlak bir ölümün üzerine yürüyen yurtsever Irak'lıların direnişinde yaşıyor. "Küreselleşme çağı", "emperyalizm değişti" düşünceleri hayatın içinde reddedildi. Emperyalizmi ve sömürgeciliği, devrim ve bağımsızlığı unutanların "Küreselleşme devam etsin ama insanileşsin..." masalları bitti. Masallara noktayı, Amerikan imparatorluğu koydu. Halklar için direniş ve mücadeleden başka bir yol olmadığını gösteriyor yine dünya gerçeği.

Amerikan imparatorluğunun saldırısına karşı, Irak yönetimi, ordusu, halkı, direnişi seçti. Irak'ın tavrı, daha askeri saldırı fiilen başlamadan önce, emperyalizm ve halklar arasındaki çelişkiyi, emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişkileri açığa çıkarmıştı. Şimdi direniş, tüm çelişkileri daha da büyük bir hızla derinleştirmektedir. Direnişin gücü budur işte. Saldırı altındayken, en elverişsiz koşullardayken, siyasi gelişmeler üzerinde en büyük etkileri yapar. Direniş, Amerikan imparatorluğunun yalanlarını bir bir çökertiyor. Amerika saldırınca, halkın "Saddam dikkatörlüğünden kurtulmak için" Amerikalıları kucaklayacağı yalanı gibi.

Hep aynı manevralar, aynı yalanlar. BM'de güya görüşmeler sürdürülürken Amerika saldırıya hazırlanıyordu; 19 Aralık öncesinde tutsaklarla görüşmeler sürdürülürken saldırının hazırlandığı gibi. 19 Aralık'ta da örgütlerin baskısından kurtaracaklardı tutsakları. Oligarşinin katliamcıları hapisanelere girince, tüm tutsaklar onların koluna atılacak, hayatımızı kurtarın diyecekti!!! Hep aynı yalanlar. Beceriksizliklerinden değil; katliamcılarının kendilerine başka türlü gerekçeler bulmaları mümkün değildir çünkü. Niye hatırlattık 19 Aralık'ı? Şundan dolayı; Irak'ta bugün aslolan direniştir. Onun dışındaki herşey, katliamcılarının amacını ve direnenlerin niteliğini gizlemeye yarar. 19 Aralık'ta böyle olmuştu ülkemizde. Ders çıkarmak gerek; aynı aldatmacaya Irak direnişinde, yarın emperyalizm ve halklar arasındaki başka çatışmalarda, izin verilmemeli.

Irak, vatanını işgale karşı savunmak için direniyor. Türkiye ve Irak'ı kıyaslamalıyız şimdi. Türkiye; ABD'ye avuç açan, ABD'nin dur dediği yerde duran, Amerikan katliamcılığına destek veren bir ülke. Irak ise bağımsızlığını istiyor. Katliama, ambargoya rağmen Amerikan imparatorluğu karşısında boyun eğmeyi reddediyor. "Bir Türk dünyaya bedeldir" diye pohpohlanan şovenizm, ABD karşısında adeta sülük gibi sürünürken, çeşitli vesilelerle aşağılanan Arap halkı, orada onu ru yücelten bir direniş yaratıyor. Bunun üzerinde düşünmeli herkes.

Kimse ne birey olarak, ne de ulus ve halk olarak kendi kendine şişinmesin; emperyalizm ve faşizm karşısında dik durabiliyorsanız, siz güçlü ve onurlusunuz. Tersî, katliamcılarının ve faşizmin karşısında bir sülük gibi yerlerde sürünerek yaşamaktan farksızdır.

Bağımsızlık için, ülkemizdeki emperyalist işgali kırmak için, bağımlılığa son vermek için, kısacası ulusal onurumuz için savaşmalıyız. Irak'ın tavrı, bağımsız bir ülkenin tavidir. Vatan savunmasıdır. Mustafa Kemal de kendi ülkesinde bir diktatörlük yönetimi uygulamıştır; ama bu onun millici, ulusal kurtuluşcu olduğu gerçeğini değiştirmez. Gelin görün ki, bu ülkenin millici geçinenleri, **Atatürkçü** geçinenleri, Saddam'ın değil, Amerika'nın yanındadır. Ulusalcılıkları, Atatürkçülükleri sahtedir. Sırtlarını emperyalistlere yaslamadan huzur ve güven içinde olamazlar. Emperyalizme hizmetkarlıkta bir gün bile kusur et-seler, iktidarda kalamayacaklarını bilirler. Devrimcileri, vatanseverleri katletmeden mevcut düzeni sürdüremezler. Bunun için, iktidarda sağcı-solcu-islamcı hangi düzen partisi olursa olsun, uşaklıkta ve katliamcılıkta sınır tanımazlar.

Halkların direndiği yerde, hiç bir demagoji, hiç bir siyasi manevra hükmünü sürdüremez.

Aylardır onmilyonlar, Amerikan imparatorluğu karşısında Irak halkıyla dayanışma için meydanlardaydı. Şimdi Irak halkı direnişin asıl yükünü omuzlamış durumda. **Irak halkının direnişi dünya halklarının direnişidir.** Dünya halklarının siyasi ve pratik olarak yeniden uyanışından söz edebiliriz. Yaklaşık olarak son yirmibeş yıllık bulanıklıktan sıyrılmaktadır halklar. Direnerek öğrenecekler. **“Globalizm”**in kader olmadığını, Amerikan imparatorluğunun kaçınılmaz olmadığını, bağımsızlığın **gerekli ve geçerli** olduğunu görecekle. **“Hiç bir şey uğruna ölmeyecek kadar değerli değildir”** safsatalarının, emperyalist egemenliği sürdürmek için halkların beynine empoze edilmeye çalışıldığını, bunun için de “sol görünümü” araçlar seçtiklerini görecekle.

Küreselleşmenin de, küreselleşmelerin de büyüü bozulmuştur artık. Halkları emperyalist sisteme yedekleyen tüm teoriler, açlığın ve

dün Yugoslavya'ya, Afganistan'a, bugün Irak'a yağın bombaların altında kalmıştır. Amerikan imparatorluğuna karşı, dünya halklarının öfkelerini örgütlemek durumunda-yız. Bu öfke boş akmamalı; bu öfke yanılığ-lar denizinde erimemeli. **“Emperyalizme karşı direnilmez”** düşüncesini yerleştirmek istiyorlar beyinlere. Durum tersinedir; bir avuç emperyalist, 6 milyarı nasıl teslim alabilecek? **En büyük güç halktır. Ve direnen halk, o noktadan itibaren yenilmez bir güçtür.**

Amerikan imparatorluğu karşısında bugün direnmek, kuşkusuz büyük bedeller gerektiriyor. Vatanın bağımsızlığını, halkın çıkarlarını savunmak için büyük bir fedakarlık, kararlılık ve en önemlisi uzun soluklu, sabırlı bir mücadeleyi göze almadan bu savaşta zafere ulaşamaz. Dünya halkları bu mücadelede geçici yenilgiler, işgaller de yaşayabilir. Ama direnme kararlılığı olduğu sürece, yurtseverlik duyguları öldürülemediği, bağımsızlık, demokrasi hedefinden, devrimlerden vazgeçilmediği takdirde, bu yenilgileri zafere dönüştürmek her zaman mümkündür. Dünya halkları Irak mevzisindeki savaşı askeri anlamda kaybedebilir de. Ama Irak halkının kahramanca direnişinin her saniyesi halklar için moral ve güç kaynağı olacaktır. Direniş, bu güçle, sadece bir başka cephede değil, tüm dünya sathında çeşitli biçimlerde kendini yeniden üretecektir.

Hepimiz Iraklıyız diyebilmenin anlamı buradadır. Enternasyonalizm, Irak halkıyla maddi, manevi dayanışmayı sürdürürken, emperyalizme ve işbirlikçilerine karşı mücadeleyi her alanda geliştirmek, Amerika'ya ve onun işbirlikçilerine karşı darbeler vurabilmektir. Bizim, Türkiyeli vatanseverlerin, devrimcilerin hedefinde Amerika ve onunla katliam suçunda ortak olan, içeride ve dışarıda katleden AKP iktidarı ve Genelkurmay vardır. Irak halkının katilleri bunlardır. Hapishanelerdeki devrimcilerin katili bunlardır. Bunlardır bizi IMF'ye satıp yoksulluğumuza neden olanlar. Onlardan hesap sormak, onlara karşı bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini yükseltmek, başta Irak halkı olmak üzere, dünya halklarının mücadelesine kendi cephemizden yapacağımız en büyük katkıdır. Bu katkının adı, **devrim mücadelesidir.** Emperyalizmin **“tek kutuplu barış dünyası”** propagandalarının, oligarşinin Avrupacılığının, solun küreselleşmeciliğinin çöktüğü zeminde, halkın devrimci mücadelesi gelişecektir.

**Vatanı
Bağımsızlığı
Ulusal onuru
unutturmak
istediler
Unutmadık!
Unutmadı dünya!
Kuşatmalar
altında
hücrelerde
işgallerde
bağımsızlık için
ölüyor,
bağımsızlık
bayrağını
dalgalandırıyoruz!**

Irak Halkı Dünya Halkları Adına Direniyor En Güçlü Silah İnanmış İnsan, Özgürlüğüne Tutkun Halktır

Beyaz Saray'da yapılan hesap Ortadoğu'da bozuldu. Amerikan emperyalizminin de, saldırı başlama-
dan önce "şu kadar günde Bağdattayız" sözlerinin ye-
rini "savaş uzun sürebilir"e bırakması, açık bir bozgu-
nun itirafıdır.

Irak çöllerinde, kardeş Ortadoğu halklarının yaşa-
dığı kentlerde, kasabalarda, köylerde direniş destan-
ları yazılıyor. Düşman güçleri, beyaz bayrak kaldırmış
Iraklılar yerine "ülkemiz için şehit olmaya hazırız" di-
yen milyonlarca Iraklıyı buldu. Amerikancı basının
manşetlerinde ilk günkü bombardımanın etkisiyle atı-
lan sevinç manşetleri, ertesi günü yerini "çetin dire-
niş... sert direniş..." manşetlerine bırakmak zorunda
kaldı. Amerikancılara dahi bu manşetleri attıran Irak
halkı bütün Ortadoğu halkları adına, tüm dünya halk-
ları adına direniyor. Bir haftalık direniş tablosunu bu-
raya yansıtabilmek her ne kadar zor olsa da, alev alev
yanan Irak topraklarının her karesinden bir kaç dire-
niş karesi imparatorluğunun işinin kolay olmadığını
göstermeye yetiyor.

Irak'ın "Ateş Geçitler"i: Umm Kasr Direnişi

Savaşın ilk günü "ele geçirdik" dediler... "Özgür-
lük, demokrasi götürüreceğiz" masallarını kendileri ya-
lanlarcasına işgalciliklerini gösteren ABD bayrağı dik-
tiklerinin resimlerini yayınlattılar. Yanıldıklarını anla-
mak için bir kaç saat geçmesi yetti. Umm Kasr dire-
nişi Amerikan propagandalarının "süper güç" masal-
larının ve daha Irak'a ilişkin, emperyalizme direnile-
meyeceğine ilişkin bütün yalanların altüst olduğu yer
oldu. Tümen tümen Irak askeri yoktu Umm Kasr'da,
halk vardı, ama SİLAHLANMIŞ HALK.

Bir hafta boyunca tanklarla, uçaklarla, Skorsky
helikopterleri ile bombaladılar, takviye üstüne takviye
geldi, ele geçirdik dediklerinin hemen ardından "he-
nüz kontrolü sağlayamadık" demek zorunda kaldılar.
Ülkesine sahip çıkan halktı direnen. Direnme moti-
vasyonları ne olursa olsun işgalcilerin karşısına diki-
len halktı. Üstelik ABD'nin "Saddam'a karşı ayaklan-
dırmaya" çalıştığı Şiilerin yaşadığı bir küçük kasaba
olması direnişin önemini daha da büyütüyordu. Ku-
veyt'ten Irak'a çıkarma yapanların ilk karşılandığı bu
kasabada direnişe geçen milisler belki de öleceklerini
biliyordu, ama yaratılacak direnişin tüm ülkeye büyük
bir güç, moral vereceğini, Amerika'nın kendi çiftliği
gibi Irak topraklarında gezemeyeceğini anlatacağını

Ey Yankee!

**Irak imparatorluk işgallerinin ilki, bunu bi-
liyoruz. İşte sen de bil, sen de gör; Umm
Kasr, Nasiriye, Kerbela, Fav... ve Irak da bi-
zim direnişimizin ilki. İşgal edebilirsin Bağ-
dat'ı da... Ama, zulme isyan eden halkları,
ülkesinin özgürlüğü için ölümü göze alan-
ları teslim alabiliyorsan al, halkları tebaan
yapabiliyorsan yap; ama yapamayacağının
ilk resmidir Irak. Bu öfkedir senin impara-
torluğunu yerle bir edecek olan.**

Tanı bu öfkeyi!

da biliyorlardı. Öyle de oldu.

Yüzyıllar önce Elen ülkesini işgale giden Pers im-
paratorluğuna karşı Ateş Geçitleri'nde (Yunanis-
tan'da) direnerek ölümü seçen ve Elen ulusuna işga-
le direnme morali taşıyan 300 seçkin feda savaşçısı-
nın direnişini hatırlatıyordu Umm Kasr direnişi. Aynı
feda ruhuydu halkları işgalcinin karşısına çıkaran.
Umm Kasr şimdiden halkların direniş tarihindeki
onurlu yerini aldı ve İngiliz birliklerinin komutanı Ge-
neral Brian Burridge'e şu itirafı yapmak zorunda kal-
dı: "Umm Kasr'daki Iraklılar canla başla, küçük grup-
lar halinde direniyor". (Milliyet, 25 Mart)

Filistin halkının direnişinin yıllardır anlattığının bir
biçimini anlatıyor Umm Kasr.

Peki **Umm Kasr ne diyor**; diren, ölsen de teslim ol-
ma! Diren yurdunu teslim etme, iradeni satma düş-
mana! Kulağını, beynini emperyalizmin masallarına
kapat ve bas tetiğe; vatanseverliğin gücüyle, özgürlük

Sayı 54

5

30 Mart 2003

tutkusuyla diren!

En Güçlü Silah; İnanmış İnsan Yenilmez Tek Güç: Direnen halk

Bu gerçek Irak'da bir kez daha ispatlanıyor. Karşılarında dünyanın süper gücü, son teknoloji silahlar, hiç kesilmeyen bombardıman.... ve "ilkel" silahlarla direnen bir halk. İlk bombanın düşmesinin üzerinden birkaç gün geçmişti ki, bu gerçek devrimcilikle alakası olmayan insanlar tarafından dahi dile getirilir oldu.

Dünyayı "şaşırtan" bir halkın direnişiydi. Bir haftadaki gelişmeler gösterdiği direnen bir kaç yüz binlik Irak ordusu, "Saddam'ın fedailerini" değildi; bütün halktı. Bütün halk kendi toprağının fedaisi olmuştur. İşgalcilerin saatlerce çatışıp en nihayetinde girebildikleri yerlerde ortalıkta kimseyi göremediler. Tabii bu görmeyecekleri anlamına gelmiyor.

Amerikan generali, "Irak askerleri halkın arasına gizlenmiş... bundan sonra onlar da hedef olacak" diyerek katliamcılığını dile getirirken, aslında şunu da söylüyordu; Irak ordusu çarpışsın halk izlesin...

Ülkesi işgal edilen bir halkın tümü savunma-direniş ordusunun bir neferidir. Direniş asker-sivil tüm Irak halkının direnişidir. İşgal edilmiş bir ülkenin "sivili" yoktur. Irak halkının, işgalin şu aşamasına kadar yaptığı da budur.

**Kalk Yankee!
Çiğneme toprağımı-
zı, pis kanınla kir-
letme toprağımızı.
Korkunu, cesaretin
ve direnişin topra-
ğına bulaştırma. Bu
topraklar ezilen
tüm halklarındır
şimdi. Irak bizimdir,
biz Iraklıyız. Topla
cesetlerini defol
toprağımızdan!**

Kerbela Yine Direniyor

Yüzlerce yıl sonra Kerbela adı yine direnişle birlikte anılıyor. Tarihi zulme karşı efsanevi direnişlerin tarihi olan Ortadoğu'da Kerbela'nın kuşkusuz ayrı bir yeri vardır. Alevi, Şii halkların inançlarından, düşüncelerinden vazgeçmeme, zulme karşı direnme geleneğinin ilham kaynağı olan Kerbela yine zulüm karşısında boyun eğmemenin adı oluyor. İmam Hüseyin'in çöle, susuzluğa ve kendisinden silah, insan olarak kat be kat üstün olan Yezid'e karşı savaşmasının üzerinden aşağı yukarı 1400 yıl geçti. Şimdi Iraklılar, tepesine bombalar yağan Kerbela'da direniyor. Basra ablukaya alınmış, milyonlarca halka ikinci kerbela yaşa-

Direnişten notlar...

İşgal altında ilk Feda... Umm Kasr gibi direnen yerlerden biri de yine liman kasabası olan Fav idi. Fav'da milis güçleri, Irak askerleri ve halk direnirken, işgale karşı ilk feda eylemi de gerçekleştirildi. Düşman tankını imha etmek için gerçekleştirilen eylemde Iraklı **feda savaşçısı** bir Amerikan tankını tahrip etti.

"Ülusalaraşarı fedailer"... Irak halkı dünya halkları adına direnirken, dünyanın dört bir yanında meydanlar Irak halkıyla dayanışma için doluyor, Amerikan elçiliklerinin önü çatışma yerlerine dönüyor. Ama bu da yetmiyor, halklar saldırının tüm Ortadoğu'ya, bütün dünya halklarına olduğunun bilinciyle Irak'a direnmek için gidiyor. Bağdat'ta bir kampta, uluslararası fedailer buluşmuş durumda. Kendilerine fedailer diyorlar. Mısır, Filistin, Yemen, Sudan, Libya, Afganistan'dan gelenler var. Kamptan birinin şu sözleri olması gerekeni özetliyor; "**Buradaki herkes islamcı değil. İlk kez laik kesimler, Arap milliyetçileri, islamcılar ve vatanseverler, aynı**

mevziye giriyorlar."

Yine bir çok bölge ülkesinden işbirlikçi iktidarlarının aksine başvurular olurken, sürgün Iraklılar da vatanlarını savunmaya koşuyor. Bir kısmı Saddam tarafından sürgüne gönderilen Cezayir ve Ürdün'de bulunan Iraklılar, 300-500 kişilik gruplar halinde Irak'a giriyor.

Direnen halkın çocukları... TV'lerde bir resim karesi; düşürülmüş bir Amerikan casus uçağının kanatlarını elindeki terlikle dövüyor 6-7 yaşlarında bir çocuk. Dünyanın "çulsuzlarının" öfkesini elindeki terliğine yükleyip çelik kanatlı kuşun pençelerine indiriyor. Vur küçük Iraklı, dünyanın yoksullar için... Ekmeği, suyu, ilacı olmayan dünyanın çocukları için... İradesi, geleceği, özgürlüğü elinden alınmak istenen Ortadoğu halkları için vur...

ABD karargahındaki bomba... 22 Mart günü Kuveyt'teki Amerikan merkez karargahında, komutanın çadırının da bulunduğu alanda bombalar patladı, bir binbaşı öldü, ona yakını yaralandı. Saldırının ABD ordusundaki bir müslüman asker tarafından yapıldığı açıklandı.

tılmak, açlıkla, susuzlukla teslim alınmak isteniyor. Basra direniyor, teslim olmuyor.

Irak'ta 20 Mart sabahından bu yana sadece kentler, kasabalar, halk değil, çölün kumları direniyor, üzerinden geçen yanki çizmelerine isyan edercesine, onurumu çiğnetmem dercesine fırtınalara duruyor.

“Teknoloji Harikası” ve 72’lik Dedenin Tüfeği

En son teknolojiyi kullanacaklardı, bir kaç günlüktü Bağdat’ı almak ve attıklarını 12’den vururlardı “akıllı bombalar”...

Öyle olmadığı görüldü. “Akıllı bombalar” adı takılarak katliam gerçeğinin puslandırılmaya çalışıldığı teknolojinin yüzkaraları, ölüm kusan silahları 72 yaşındaki Iraklı çiftçi karşısında hiçbir işe yaramadı.

Zırhlı Apaçi helikopteri, Hayfa’ya bombalar yağdırmak için Kerbela üzerinden geçerken, 72 yaşındaki bir çiftçinin mavzerinin hedefi oldu ve düştü. İki pilotu da esir alan 72’lik dedenin gözleri gülüyordu kameralara karşı.

ABD Genelkurmay Başkanı Franks: “Teknoloji harikası bu helikopterin bir çiftçi tarafından düşürülmesine inanamıyorum” dedi.

Yaşlı yürekteki yurtseverliğin, teknolojiyi nasıl altede-bildiğini varsın herkes düşünsün!

IRAK'TA DİRENİŞ İÇİNDE GEÇEN HER SANİYE DÜNYA HALKLARI İÇİN BİR KAZANIMDIR.

Direnış görünüm olarak ulusal temelde sürüyor. Ancak emperyalizmin Irak işgaliyle önünü açmak istediğı imparatorluk amacı düşünüldüğünde, tereddütsüz, bu direniş dünya halklarının direnişidir. Bugüne kadar hiçbir ulusal direnişle dünya halklarının mücadelesi arasında bu kadar doğrudan bir bağ olduğu söylenemez.

Sayı 54

7

30 Mart 2003

Hukuk İmparatora da lazım oldu!

ABD'lilerin esir alınıp TV'lerde gösterilmesi üzerine, katliamcı emperyalist Rumsfeld, bunun uluslararası hukuka aykırı olduğunu söyledi ve “esirlere Cenevre sözleşmesi uygulanmalı” dedi.

Tüm uluslararası hukuk kural ve kurumlarını çiğneyen ABD, uluslararası hukuktan medet umuyor. O “uluslararası hukuku” ayaklar altına alarak Irak'ı işgale girişen o, Amerikancı dünya düzenine muhalif olan herkesi “terörist” ilan edip hiçbir hukuku reva görmeyen o, Afganistan katliam saldırısının ardından esir alınanlara, kendi yaptığı tanımla “terörist” deyip, burjuva hukukunda dahi tanımı olmayan Guantanamo'ya yerleştiren ve hücrelerde hala neden ve nasıl yargılanacaklarının dahi belli olmadığı koşullarda tutan o, sözleşmenin “sivillere zarar vermeme” maddesini binlerce kez çiğneyen, dünyanın dört bir yanında, en son Irak'ta yüzbinleri katleden o, hiçbir hukuku savaş kuralını dinlemeden en iğrenç katliamları yapan İsrail'i koruyan o...

Amerikan politikası bu; hukuk, yasalar, kural-

lar kendi işine yarıyorsa sözünü eder, yaramıyorsa takmaz. Aynı görüntüleri ilk olarak yayınlayan kendisi, teslimiyet, aşağılama havası yaratmayı başaramayınca şimdi feveran ediyor. “Uluslararası Ceza Mahkemesi”ni tanımayan Amerika'nın esirlere bırakın Cenevre Sözleşmesini uygulamayı, katlettiğine daha dün tanık olundu. Hatırlayalım;

Yer Afganistan, Mezar-ı Şerif...

700 Taliban esiri Cenk Kalesi'nde ABD ve İngiliz özel birlikleri tarafından katledildi. Cenevre Sözleşmesi'nin olmadığı günler miydi o günler? Ama esir katliamı sırf bu değildi, Konteynerlere doldurulan binlerce esir, Mezar-ı Şerif'e ulaşmadan havasızlıktan öldü, ölmeyenler konteynerler yayılım ateşine tutulmak suretiyle kurşuna dizildi. Toplam 3 bin esir katledildi. Ne emri veren Amerikan komutanı, ne de kurşuna dizen ABD işbirlikçisi Raşid Dostum yargılanmadı.

Hukuktan, uluslararası sözleşmelerden en son söz etmesi gereken, tarihi katliamcılık ve sömürgecilik tarihi olan Amerika ve İngiltere'dir.

Bu arada “STK”lar işbaşında. İnsan Hakları İzleme Örgütü, hem ABD hem de Irak Cenevre Sözleşmesi'ni ihlal etti, dedi. Tabii onların işi bu zaten, katliamcıyı aklamanın ilk adımları böyle atılır her zaman.

BU ZULÜM, BU KATLIAM İMPARATORLUĞUN SONU OLACAK

Irak halkının direnişiyile onurlanan yüreklerimiz kardeş toprakların kan gölüne dönüştürülmesiyle kan ağlıyor. Her bomba oturduğumuz eve, mahalleye, ülkeye düşüyor, her bombanın altında bizim kardeşlerimiz, analarımız, bacılarımız, çocuklarımız katlediliyor.

İlk bombalamanın ardından gün ışıdığıında Amerikancı medya yakınıyordu; “hani yoğun bombalayacaklardı...”

Amerika çok bekletmedi onları. Irak halkının topyekün direnişe geçmesinin netleşmesinin ardından günler boyu bombalamaların arkası kesilmedi. Bir hafta geride kaldığında Bağdat, Musul, Kerkük, Tikrit, Basra, Necef, Nasiriye kentleri üzerine binlerce füze atılmış, işgalci güçlerin uçakları 5 bin 700 sorti yapmıştı, sadece 24 saat içinde Irak topraklarına bin 500 füze düşmüştü. Tarihin gördüğü en büyük katliamlardan birine daha ABD emperyalizmi imzasını atıyor.

Öfkeyle havaya kalkan Iraklı kadınların ellerinden lanet yağıyor, bu lanet, her bombanın düşüşünde dünyanın dört bir yanında büyüyen öfke, simsiyah dumanlar altında kalan Bağdat’ın görüntüleri, parçalanmış cesetler, ellerine kelepçe takılan her Iraklı, alevleri gökyüzünü kaplayan her patlama imparatorluğun katliamcılığını halkların belleklerine kazıyor. Dünya bu katliamcılığı hiç unutmayacak ve bu katliamcılık, bu zulüm Amerikan imparatorluğunun da sonu olacak.

“Sivil Kayıplar Bizi Durduramaz”

Bu sözün sahibi, biz direnişte, özgürlüğümüzü korumada kararlıyız diyen Iraklılar değil, işgalcilerin bakanı.

İngiltere Dışişleri Bakanı, gizlemek istedikleri katliam görüntülerinin El Cezire TV tarafından yayınlanmasının ardından: “sivil kayıplar hareketimizi durduramayacak..” açıklaması yaptı. Onyıllardır gizlemeye çalıştıkları yüzleri direnişle birlikte nasıl da ortaya çıkıyor; konuşan bildiğimiz, tanıdığımız emperyalist katlimcı yüzdür.

Lenin’in, “Emperyalizm, kapitalizmin en yüksek aşamasıdır...” der ve “Serbest ticaret ve rekabetin yerini; sermaye yatırımları için toprağın ele geçirilmesi için, bu topraklardan ham

madde ihracatı için vs. tekel kurma mücadelesi aldı... Emperyalist kapitalizm, milletlere karşı en büyük zulmedici olduğunu” söyler. (Sosyalizm ve Savaş) Lenin’in anlattığı emperyalistlerdir konuşan.

Kuşatıp açlığa, susuzluğa mahkum ettikleri Basra’yı da “askeri hedef” ilan ettiklerini açıkladı İngiliz sömürgecileri. Basra’da su ve elektrik yok. Gıda sıkıntısı yaşıyor. İlaç eksikliği nedeniyle 100 bin çocuk tehdit altında.

Hani sen Irak halkına demokrasi götürüyordun, özgürlük verecektin?..

Misket misket özgürlük yağıyor Bağdat’ın tepesine, B-52’ler patır patır demokrasi döküyor Irak halkının üstüne... Katlediyor emperyalist haydut, sonra “tedavi ediyoruz” diye görüntüler yayınlıyor. Utanmazca, iğrenç yalanlarıyla çocuklara ilaç vereceklerini söylüyor Bush’lar Blairler. Daha bir hafta geride kalmışken, resmi açıklamalar bine yakın Iraklı’nın katledildiği, onbinlercesinin yaralandığını belirtiyordu. Emperyalistlerin “demokrasileri” hep katletmedi mi

Sokaklarımızı kan gölüne, binalarımızı harabeye çevirebilirsiniz, ama bizi teslim alamazsınız. Çünkü biz halklarız, ALTI MİLYARIZ....

dünya halklarını, yine katlediyor, yine yakıp yıkıyor.

“Akıllı Bombalar”

En ölümcül bombalarına bu adı veren emperyalistler katliamlarına bir kılıf bulduklarını düşündüler. Şaşmazdı onlar hedeflerini, Amerikancı TSK generallerinin hayranlığıyla ifade edersek, “şuradaki su bardağını vururdu”. Yani “sivil halka” zarar vermezdi o akıllı bombalar. Yugoslavya’da, Afganistan’da gördük onları, kendi yasalarıyla yasakladıkları msket bombalarına eşlik etti, uranyumlar eklendi etkisi artsın diye.

Yine vuruyor akıllı bombalar. Havadan ölüm yağıyor Irak kentlerine. Musul, Kerkük, Tikrit, Basra... En çok da Bağdat. Çünkü Bağdat direnişin merkezi, Bağdat kuşatmalar altında özgürlük anıtı. O anıtı yıkmak istiyorlar. “Irak’a Özgürlük” böyle gidiyor.

Pazar Yeri Katliamı

Onlarca yerde katliamlar yaşandı. Ancak Bağdat’ta pazar yerine düşen bombanın görüntüleri, göremediğimiz yerlerde neler yaşanabileceğini en açık haliyle anlatmaya yetiyor.

Abutaleb Caddesi kan doldu. 20’den fazla Iraklı katledildi pazar yerinde. Yıkılmış binaların arasında öfkeyle kalktı eller, hınçla atılıyordu katliamcıya karşı sloganlar. Dünya gördü katliamı, halkların bilincine işlendi o görüntüler. Silinmez artık orada akan kanların izi.

Aslında 12 yıldır sürüyor katliam. Aç bırakarak, “rutin” bombalarla vurarak sürüyor. Şimdi

en üst boyutta katliam.

Sanki havadan roketleri fırlatan bir başka güç varmış gibi, Amerika, “Pazar yerini hedef aldığımız doğru değildir....” açıklaması yaptı. Dünya kör, bir tek emperyalistler akıllı, bir tek onlar biliyor, görüyor. Ve durmadan yalan üretiyorlar, her katliamlarının ardından yalana, demagojiye sarılıyorlar. Bütün katliamcılar öyle değil mi?

“Her ölümün sorumlusu Saddam’dır” diyen Amerika ile, ülkemizdeki katliamlarında aynı yalanlarını sıralayan oligarşi arasında fark var mı? Ayın katliamcı kültürün parçaları onlar.

Amerikan Tümgeneralı’nın, “sivil ölümlerden sorumlu değiliz, Saddam’ın adamları öldürmüştür” kaba yalanını az mı duyduk ülkemizde?

Savaş Değil Katliam!

Saldırı başlamadan bu savaş değil, Amerikan saldırganlığıdır demiştik. Şimdi yaşanan da savaş değil, açık bir katliam. Dünyanın gözleri önünde gerçekleşen, adlı sanlı “uluslararası kurumların”, işbirlikçi iktidarların ortak olduğu bir katliam.

Ne pazar yerine düşen bomba “yanlışlıkla” düşüyor, ne de bir başka yerde evler yanlışlıkla yıkılıyor. Tümünün amacı tek; ölümle, korkuyla teslim almak istiyorlar Irak’ı. Ölüm korkusunu, bombaların dehşetini tüm dünyaya yaşatmak istiyorlar. Katliamcılıkta pervasızlıkları, “saldırı şiddetlenecek” açıklamaları bu yüzden. Naklen savaş yayınları buna hizmet ediyor...

Ama unuttukları bir şey var; 11 Eylül eze-li Amerikan katliamcılığının sonucunda ortaya çıktı!

Attığınız her bomba, parçalanmış her cesedimiz, size halkların öfkesi, gem vurulamaz özgürlük tutkusunun yön verdiği haklı şiddeti olarak geri dönecek.

Bu Amerikalının ayakları Anadolu topraklarını çiğniyor

“Türkiye Savaşın Dışında”!!!

Katliamcılık Suçunu Gizlemek İçin Uydurulmuş Kuyruklu Yalan!

Savaşın Dışındaysak;

Peki Irak’a Nereden Gidiyor Bu Katliam Uçakları?

Türkiye Toprakları Üzerindeki Bu Üsler, Hazırlıklar, Süren Amerikan Faaliyeti Ne?

“Savaşa bulaşmadık”; Bir çok kesimin ağızında günlerdir bu söz var. Sağcı, solcu, AKP’ci, Genelkurmaycı, demokrat, bunlara bakarsanız Türkiye savaşa girmedir! Öyle mi gerçekten?

Peki, TBMM kararıyla açılan hava sahasından geçen uçaklar nereye gidiyor? İncirlik’ten kalkan uçaklar çiçek mi atıyor Irak’a?..

2. Tezkerede -ABD istemediği için- 60 bin Amerikalı’ya karada yerleşme izni verilmemesi, üzerine de Amerika üç beş cipini, malzemesini geri götürünce, iktidar bundan kendini aklamak için yararlanmaya çalıştı. İktidara karşı mücadeleye zaten niyeti olmayanlar da, hemen “Türkiye savaşın dışında kaldı” yalanına balıklama atladı.

AKP nerede? Amerika’nın karşısında mı? **Genelkurmay** anti-Amerikan mı? Onun için mi çıktı aradaki sorunlar? Oligarşinin katliamcılığıyla Amerika’nın katliamcılığı paralel düşmedi şu anda; mesele bu. Değilse, AKP; bizden daha fazla destek isteyin diye yalvarmakta. Genelkurmay Başkanı 26 Mart’taki demecinde **“bu bizim savaşımız değil”** dedi diye, ertesi gün, herkes bunu manşete çıkıyor. Biri de sormuyor; **senin savaşın değilse**, niye Amerika’ya bu kadar hizmet ediyorsun, niye hava sahanı açıyor, ona o kadar üsler kirliyorsun.

İŞBİRLİKÇİLİK, AMERİKANIN KATLİAMI-NA ORTAKLIK SÜRÜYOR... Kesin olan bu.

Kim Kimi Aldatıyor?

Aşağıdaki tablo yoruma gerek bırakır mı?

✚ Hava koridoru açılmış. Bomba yüklü uçaklar gidip Irak’ı bombalıyor.

Hava koridoru açma kararı, karadan geçirilmek istenen askerleri geçirmenin başka bir yolu... Ha karayolu, ha hava yolu, Türkiye’nin işbirlikçiliğini değiştirir mi?

✚ “Amerikan ordusu, askerlerini Türk hava sahasından geçirip Kuzey Irak’a indirme yapmaya başladı.” (25 Mart Milliyet)

Sadece bomba yüklü uçaklar geçmiyor yani.

“Amerika Türkiye’yi terk ediyor” senaryosu da yalan. “Amerikalılar sadece 4. Tümen’le ilgili malzemeleri götürüyorlar.”

✚ “Saldırı başlamadan önce, Amerika sayıları **on bine** yaklaşan **özel birliklerini** Türkiye’den geçirerek Kuzey Irak’a yerleştirdi.” Şimdi onlar, Irak topraklarında Irak’lı katlediyorlar!

✚ ABD, halen Türkiye üzerinden Kuzey Irak’a hava indirme birlikleri sevketmeye devam ediyor.

✚ Yaralı Amerikan askerleri için tedavi imkanı sağlayarak, cephe gerisi olarak çalışmaya devam ediyor.

✚ İskenderun Limanı’na Skorsky helikopterler ve tanklar indirilmeye başlandı.

✚ Mardin organize sanayi bölgesinde Amerikalıların çalışmaları sürüyor, helikopter pisti hazırlanıyor. (27 Mart TV’ler)

Daha ne olacaktı savaşa girmek için?

Türkiye oligarşisi, hem AKP, hem genelkurmay değil mi **“biz koalisyonun bir parçasıyız”** diyor? O koalisyon katliam koalisyonu değil mi?

ABD yığmağı ülkemizden gidince, işbirlikçilik bitmiş mi oluyor? + **Kişiliksiz, karaktersiz politika:** Türkiye’yi Amerikan karşıtları eleştiriyor, Amerikancılar eleştiriyor; Amerika da eleştiriyor, Irak da... Kişiliksiz, karaktersiz politikanın sonucu:

Aydınlar, DKÖ’ler, size ne oluyor?

AKP ve Genelkurmay, suçlarını gizlemek istiyorlar. Peki siz?

“Türkiye’nin savaşın dışında kaldığına” inanacak kadar saf olamazsınız?

Öyleyse; “Türkiye savaşın dışında kaldı” diyerek, neye alet oluyorsunuz? Hesabınız ne?

Bakin ne deniyor:

"...şimdiye kadar Türkiye'nin savaşa bulaşmamış olmasını memnuniyetle karşılıyorum." (Oral Çalışlar, 22 Mart Cumhuriyet)

"Tezkere geçmiş olsaydı... bugün Türkiye toprağında 62 bin Amerikan askeri olacaktı. Ve 62 bin ABD askeri, bizim topraklarımızdan Irak şehirlerine saldırıyor olacaktı.

ABD uçakları... bizim meydanlardan kalkıp... Iraklı çocukları bombalayacaktı...

Milyarlarca insan Türkiye için "komşusunu parayla öldüren kiralık katil" diye hissedecekti.

Meclisimiz "tezkereyi geçirmede" Türkiye bu damgayı yemekten **kurtuldu**." (Necati Doğru, 25 Mart 2003, Sabah)

"Türkiye zor bir dönemde, ekonomisini riske atma pahasına 26 milyar dolarlık ABD yardımıyla oldu, ama savaşta kurşun atmanın, Bağdat'ta çoluk çocuğun üzerine bomba yağdırmanın utançından **kurtuldu**." (Derya Sazak, 27 Mart 2003, Milliyet)

Kurtuldu mu gerçekten?

Hadi bunlar bir yana; peki DİSK, KESK, TMMOB, TTB adına 25 Mart'ta yapılan açıklamada geçen şu cümleye ne denilmeli?

"AKP iktidarına rağmen, Türkiye'nin savaşa girmesini şimdilik engelledik!"

Hemen bu tür sonuçlara varanlar, mevcut sistemi, **yeni-sömürgecilik**, kısacası **bağımlılık** denilen olguyu kavramamışlardır.

Eğer kavrasalardı, bir düzen partisinin mevcut sistem içinde emperyalizme direnemeyeceğini görürlerdi. Ama onlar bunun olabileceği yanılgısı içindeler. Parlamenter hayalleri de buna dayanarak kuruyorlar zaten.

Ancak AKP'nin ve Genelkurmay'ın işine yarayacak bu aldatmaya ortak olmak, bu kadar masum da değildir. Mevcut iktidarlara karşı mücadeleden kaçabilmek, emperyalizm ve işbirlikçiliğini belirsizleştirmek için de bu aldatmalara ortak olunuyor. Aldatma, gerçeğin yerine konulunca, **"görevimizi yaptık, başardık"** propagandasıyla siyasi rant sağlanıyor.

Tam bir sorumsuzluk içinde, gerçekler orta yerdeyken, "Türkiye savaşın dışında kaldı" diye, kendi halkını aldatıyor, dünya halkını aldatıyor. Yurtseverler, demokratlar, bu aldatmacanın bir parçası olamazlar. Olurlarsa, adları, **yurtsever, demokrat değil, işbirlikçi** olur.

Türkiye oligarşisinin katılımıyla Irak'ta katliam sürüyor. Kimse bunu görmezden gelemes.

AKP'nin Her Katliamda Eli Var!

AKP'liler, tezkereyi bir defa reddettik diyerek sorumluluktan kurtulamazlar. Önce reddedip, sonra reddettiklerini kabul ederek, tükürdüklerini yalayarak, aslında nasıl düzen politikasının kişiliksizliğine uyum sağladıklarını göstermiş oldular. İkinci tezkere "Amerikan askerlerinin karadan geçişine izin veren" şekilde gelseydi, onun da AKP grubu tarafından onaylanacağını herkes biliyor. Sadece ABD o aşamada istemediği için karadan geçiş izni çıkmadı.

Kaldı ki, bu "havadan olsun, karadan olmasın" meselesi de aldatmacadır. Sahtekarlıktır. Karadan giden de, havadan geçen de Irak'ta aynı işi yapmıyor mu?

Yaptığı "iş" in ne olduğunu da dünya alem biliyor. Siz biliyorsunuz. Türkiye halkı biliyor. TV'ler akşama kadar gösteriyor.

Onlar, gidip, Bağdat'ta, Basra'da, Musul'da, Kerbala'da, Ümm Kasr'da, Necef'te kan döküyor, yakıp yıkıyor.

Bakin ellerinize.

Bağdat'ta pazar yerine düşen bombanın döktüğü kan, elinize bulaşmıştır.

Misket bombaları, yüzlerce Irak'lıyı parçalarına ayırırken, sizin imzanız sayesinde oluyor bu. B-52 bombardıman uçakları, semalarımızdan geçerken size teşekkürlerine yolluyor.

Siz müslümandınız; sizin izninizle, hava sahamızdan geçen uçaklar, o kutsal emanetlerin, yerlerin olduğu Kerbela'yı, Bağdat'ı, Necef'i yakıp yıkıyor.

Siz, beş vakit namazınızın sonunda müslüman kanına bulaşmış ellerinizi hangi yüzle kaldırıyorsunuz havaya?

Ölen anne babasının başucunda gözlerinden yaşlar akıtan çocuğun yağdırdığı lanetler sizedir. **"Biz koalisyonun bir parçasıyız"** diyen genel başkanınız, bakanlarınız, "pazaryerindekileri biz öldürdük" diyor, bilmiyor, duymuyor musunuz?

Bilmezden, duymazdan gelmek, "savaşın dışındayız" demagojilerine sarılmak, elinizdeki kanı siler mi? Gizleyebilir mi suçunuzu?

Sayı 54

11

30 Mart 2003

Orgeneral Özkök; 23 Aralık 2000'i hatırlıyor musun? Senin generallerin basının karşısına geçmiş, zafer kazanmışcasına konuşuyorlardı. Hapishaneleri fethetmiştiniz.

Dozerler, balyozlarla, alev silahlarıyla yıkıp geçtiniz hapishane duvarlarını. 20 binden fazla gaz bombası attınız. Skorsky helikopterlerini uçurmuştunuz hapishaneler üzerinde.

Öyle yıkıp geçseydin ya sana kapatılan sınırları da. "*Girersen... ayağınızı kırarız*" diyenlere karşı kaldırırsana Skorsky helikopterlerini.

Yapamazsın değil mi!

Sen şimdi ancak Amerikan Skorsky'lerinin İskenderun'dan Kuzey Irak'a taşınmasına **es-kortluk** yapabilirsin.

"*Bu operasyon asıl olarak devletin otoritesini kurmak içindir... Çok başarılı bir operasyon olmuştur. Güvenlik güçlerimizi kutluyorum*" diyordunuz o zaman zafer havalarında.

28 tutsağın cesedi üzerinde "sonuç milletimize hayırlı olsun" diyen muzafer komutanlar nerede? Hadi göstersenize şu devletinizin otoritesini ABD'ye karşı da.

Gösteremezsiniz tabii.

Sizin otoriteniz ancak halka karşı. Amerika karşısında efendinin otoritesine boyun eğen zavallı uşaklarınsınız.

AMERİKA İZİN VERMEDEN TEK BİR ADIM BİLE ATAMAZ!

26 Mart'ta Kuzey Irak konusunda açıklama yapan Genelkurmay Başkanı Hilmi Özkök, bir işbirlikçinin düşeceği durumun karakteristik örneği olarak hatırlanacak bundan böyle.

Güvence üstüne güvence veriyordu ABD ve AB'ye. "*Kuzey Irak'a girmeyeceğiz*"...

Zevahiri kurtarmak için "müdahale"den sözettği her cümleyi ise, adeta her duanın sonunda "amin" der gibi "**Tabii Amerika'y-la birlikte**" diye bitiriyordu. *Tabii Amerikayla birlikte, tabii Amerika'yla birlikte...*

Başka türlü olabilir mi zaten? Aylardır şunu savaş nedeni sayarız, buraya kırmızı çizgilerimizi çektik diye ortalıkta efeleniyorlardı. Ama ABD'den zılgıtı yiyince, süt dökmüş kedi gibi çekildiler köşelerine.

Açıklamayı, **arazi üniformasıyla** yapması, o tabloyu değiştirmeye yetmedi tabii.

Amerika izin vermeden parmaklarını bile kıpırdatamazlar. Eğitlimlerini onlardan almışlardır. Silahları onlardandır. Ama daha önemlisi, beyinleri ABD'ye aittir.

Hani girerdin? Hani kimseyi dinlemezdin?

Hani "ulusal çıkarlarınızı" mutlaka girmenizi gerektiriyordu? Ne oldu, ABD "hop" deyince vazgeçiverdiniz ulusal çıkarlardan. Siz bu kadar kolay mı vazgeçersiniz ulusal çıkarlardan? Bu ne biçim ulusalcılık, nasıl millilik?

Saddam kadar da olamıyor musunuz? Bakın o, sizin önünde süklüm püklüm olduğunuz ABD önünde boyun eğmemek için Bağdat'ta bombalar altında direniyor.

Siz ancak **sırtınızı ABD'ye yaslayıp katletmeyi bilirsiniz;**

İçte katliam politikası, dışta sülük, solucan politikası.

Ulusallık demagojisi, bu tablonun önünde artık sadece komiktir. Amerika karşısında halkının çıkarlarını, halkı karşısında gerçek niteliğine savunamayan bir zavallılığın ifadesidir.

Genelkurmay, "kırmızı çizgi"lerinden işte böyle vazgeçirildi!

Sömürge bir ülkenin ordusu, yönetimi, kim oluyor ki, emperyalizme "kırmızı çizgiler" koyuyor? Amerika ve Avrupa, birlikte oligarşiye haddini bildirdiler. Kendilerinden bağımsız bir adım atamayacağını yeniden gösterdiler.

TBMM, Amerikan kuvvetlerine hava sahasını açtığı tezkerede, "*Türk ordusunun Kuzey Irak'a girebileceği*" yönünde de bir karar almıştı. Ama TSK'nın Kuzey Irak'a girmesi, **TBMM'nin değil, ABD'nin** iznine bağlıydı.

Bağımlı bir ülke başka türlü hareket edemez. Emperyalistle yeni-sömürge arasındaki çelişki, neticede emperyalistlerin isteği doğrultuda çözülecektir. Özkök'ün o açıklamayı yaparken ki hali, "*İçişlerimiz... millici genelkurmayımız...*" diyenlere ithaf olunur.

Amerika'yı Kimse Çiçekle Karşılama

Yalan imparatorluğunun hesapları ilk günden bozuldu. Aylardır yaratmak istedikleri imajların tümü yerlebir oldu. Neydi bu senaryolar;

"Diktatöründen kurtulmak isteyen Iraklılar" ilk bomba ile birlikte ayaklanacak, bu olmasa bile direnmeyecek, işgalciler "tam gaz Bağdat"ı ulaşacak ve "rejimi yıkacak" idi.

Bir başka hesap yoğun bombardıman altında halkın, Iraklı askerlerin teslim olacağıydı.

Yine bir başka senaryo, Şiilerin zaten iktidar nimetlerinden uzak ve Saddam'a muhalif olduğu ve ilk gördükleri ABD askerini çiçeklerle karşılayacağı idi. Şimdi ABD, "Muhalif Şiiler çatışmalara katılmasın..." çağırısı yapmak zorunda kaldı.

Katliam saldırısının üzerinden 8 gün geçti.

"Diktatöründen kurtulmak isteyen Iraklılar" değil, direnen bir halkı gördü bütün dünya. Saddam'ın dünü, ne yaptığı böyle bir noktada Iraklılar için öncelikli olamazdı. Bu emperyalizmin propagandasıydı. 1991'lerden bu yana beyinlere işlendi; "diktatör Saddam". Evet o klasik bir küçük burjuva diktatörü. Kurtuluş savaşının önderi **Mustafa Kemal** de bir küçük burjuva diktatörüydü. Tüm küçük burjuva diktatörleri içte baskıcı ve katliamcı olabilir. İşte emperyalizme karşı direniyor **Saddam**. Ne denilecek şimdi, bırakalım rejim değişsin mi? Lenin, Mustafa Kemal'i nasıl desteklediyse, Saddam'ın durumu da farklı değildir. İşgalcinin defedilmesinin ardından farklı bir mücadele gündeme gelir, bu ayırdır. Emperyalizmin hesap etmediği bu gerçektir. Tabii kimileri de aynı yanılgılarını sürdürüyor.

Bağdat başta olmak üzere Irak kentleri yoğun olarak bombalanıyor, teslim olmaya zorlama, halkı, ihanet potansiyeli taşıyanları kışkırtma, katliamla Irak halkının, Ortadoğu halklarının ve tüm dünyanın gözünü korkutmak için yoğun bombardıman. Ama hiçbirisi şu ana kadar etkili olmadı. Aksine Iraklılarda, tüm dünyada devasa boyutlarda büyüyen bir öfke var.

Esir alınan Amerikan askerine soruluyor;

"Amerikadan İraka neden geldin. Seni Iraklılar çağırıyor mı?"

"Size özgürlük getirmeye geldim" diyemiyor Yankee. İşsizliğin kol gezdiği Amerika'da kendisine gösterilen tek çıkış yolunu tercih edip ABD ordusuna asker olan bu esir de aslında "özgürlük" masalının çöküşünü yaşayarak görüyor. Özgürlük masalları yerini tekellerin *"Irak'ın yeniden yapılandırılması"* adı altında pazar kapma savaşına bıraktı. Gerçeği de buydu.

Ne "sarı yardım paketleri", ne gökten yağın "teslim olun, iyi yaşayın, özgür olun..." yazılı bildiriler amacına ulaşmıyor. Blair'in, Bush'un hala aynı yalanlara utanmazca sarılmalarına dünya artık gülmüyor, öfkeleniyor. Saddam takıntısının olduğu kesimlerin dahi, "acaba halk Saddam'dan kurtulmak istiyor mu" diye tartışmaya başlaması, "özgürlük demokrasi" masallarının çöküşü, gösterilmek istenen Amerikan imajının yıkılışı değilse nedir?

Emperyalist medya köşe bucak ABD askerlerine gülün çocuk resimleri arıyor, eskaza bir tane bulduğunda "koskoca" ABD'nin generali, *"bakın halk bizi nasıl karşılıyor"*un kanıtı olarak anlıyor. Yalan, kepazelik diz boyu.

"Üçüncü yolcu" Blair, Bush'un yolunu izleyerek ağızdan köpükler saçıyor; Rejim yıkılacak... Peki neden? Ülkelerin rejimlerini bombalarla yıkmaya hakkını kim verdi sana? Cevap yok; cevabı Irak halkı veriyor. Günlerce süren direnişin ardından Ümm Kasr'a giren Yankee'nin yanındaki emperyalist medyanın mikrofona haykırıyor bir Iraklı; *"bu savaş siz kaybedeceksiniz..."*

Evet, Bağdat'ı kuşatabilir, içine girebilirler, ama bir haftanın gösterdiği gerçek şu ki; Irak'ı teslim almaları kolay olmayacak. Direniş, özgürlük savaşı bir biçimde sürecek. Irak'ın tutuşturduğu özgürlük ateşinin tüm Ortadoğu'yu sarması kimseyi şaşırtmamalıdır. Yankee imparatorluk kurmanın kolay olmadığını, bu vahşetin üzerine zafer yazamayacağını görecek.

Emperyalizm kadri mutlak değil!

İşgalci çabuk zafer üzerine kurmuştu planlarını. Büyük bir katliam yapılacak ve teslim alınacaktı Irak. Büyük katliam sürüyor, ama ortada teslim olan, çiçekler sunan kimsecikler yok.

Irak emperyalizmin yalanının, bombalarının, gücünün, o meşhur propaganda mekanizmalarının kadri mutlak olmadığını tüm dünyaya ispatlıyor. "Süper güce" karşı direnilebileceğini öğretiyor. Yıllara yayılan ambargo, elverişsiz uluslararası dengeler, eski silahlar... hiçbirisi önemli değil. Dendiğiniz silahların gücünün değil, tetiğe basan, bombayı atan yüreğin özgürlük tutkusunun önemli olduğunu gösteriyor Irak. Irak'ın direnişi emperyalizmin ezberlettiklerinin bozulmasıdır. Ezber, emperyalizme direnilmez üzerine kuruluydu. Feda kültürü bunun için lanetlendi, halkların şiddetine bunun için "terör" adı verildi....

“gece her zamanki gibi bombalamayla geçti...”

Bağdat'taki canlı kalkanlarla güç de olsa, görüşebiliyoruz zaman zaman. Bazı görüşmelerde kulaklarımıza ya bomba sesleri, ya siren sesleri geliyor. **Halkın Sesi TV** de Cihan Keşkek ve Eylül İşcan'la bir röportaj gerçekleştirdi. Bunun dışında emailer gönderiyorlar. Aşağıda son görüşmelerimizden ve emailerinden derlediğimiz anlatımları sunuyoruz.

20 Mart 2003 - Sabaha doğru saat 04.00 gibi ilk bombalama sesleriyle uyandık. Saat 07.30'da bombalama sona erdi. Gün içerisinde hep buradaydık, şehre inemedik. Burada şu anda sokaklarda pek kimse yok. Dükkanlar genelde kapalı. Taksiler pek çalışmıyor. Bugün ayrıca Iraklı yetkili Haşimi geldi ziyaretimize. Bir ihtiyacımız olup olmadığını sordu, sohbet ettik. Asker kıyafetleriyle geldi. Bizimle ilgilenme sorumluluğunu üstlendiğini ama aynı zamanda asker olduğunu söyledi. Ardından bir Irak televizyonu geldi. Cihan ve Ethem Abi röportaj yaptı.

Akşam 20.00 gibi bombalama ve karşı misilleme yine başladı. Birkaç saat yoğun bir şekilde sürdü. Gökyüzünden görülebiliyordu, çatıya çıkıp fotoğraf çekmeye çalıştık. Irak'ın karşı misilleme olarak gönderdiği roketlerden birisinin parçası bizim bahçeye düştü. Onun dışında, dün 15 civarında Iraklı'nın hayatını kaybettiğini öğrendik. Gün içerisinde İspanyol canlı kalkan olmayan anti-emperyalist bir grup eylem yaptı.

Burada yedi kişiyiz. Bir Amerikalı, bir İngiliz, bir İspanyol, Avusturya'dan Irak asıllı biri, ve biz üç Türkiyeli: Cihan, Eylül ve Ethem.

Şu an net bir rakam veremiyoruz, ancak tahmini olarak değişik tesislerde 50'ye yakın canlı kalkan olduğunu sanıyoruz.

Hepinizi çok seviyoruz. Moralimiz yerinde, biz isteyerek buraya geldik, neler olabileceğini de biliyorduk. Bizim için kaygılanmayın, bizler iyiyiz, yapmamız gerekeni yapıyoruz...

Cihan Keşkek, Eylül İşcan

21 Mart 2003 - Sabah kahvaltısını yaptık-tan sonra bir Irak tv'si geldi onunla hepimiz röportaj yaptık. Ardından Filistin Oteli'ne geldik. Burada İsveç'li bir gazeteciyle, Show TV'yle röportajlar oldu. Sonra rafineriye geri döndük. Rafinerideyken Kanal 7 akşam ana habere bombaların başladığı sırada Cihan'la canlı bağlantı yaptılar... Şu anda sırada bekleyenler var sonra görüşürüz...

23 Mart 2003 - Cihan ve Ethem Abi sabah Filistin Oteli'ne gittiler, maileri göndermek ve diğer arkadaşlarla görüşmek için. Diğer yabancılarla **Amerikan işgalcileri** şehre girdiğinde veya herhangi bir tesise bomba düştüğünde ve bundan sonraki yapacaklarımız üzerine yarına bir toplantı ayarladık.

Otelde olduğumuz süre zarfında da bombalama devam etti. Bu bombalamayı yapan uçaklardan birisi basın merkezinin oradaki köprü'nün yakınına düştü. Halk ve askerlerin 30 dakikalık aramasından sonra büyük bir sevinçle pilot bulundu.

Bugün ayrıca 5 Güney Afrika'nın canlı kalkan olarak bizim bulunduğumuz yerdeki konteyner'lara yerleştiğini öğrendik, onlarla tanıştık. Akşam ve gece her zamanki gibi bombalamayla geçti. Sabah saatlerine kadar.

24 Mart 2003 - Saat 12.00'de dün ayarladığımız toplantıyı yaptık. Toplantıda birçok şey konuşuldu, şimdi kısaca sonuçları aktarmak istiyoruz. - Bütün canlı kalkanların nerde durduğunun, kaç kişi olduklarının listesi yapılacak, hem kendimiz hem medya için. - Her tesiste bir kişi iletişimi kolaylaştırmak açısından sorumlu olacak. - Bundan sonra hergün saat 13.00'te toplantı yapılacak. - Herhangi bir sitenin bombalanmasında veya başka bir gelişmede bilgilendirme amacıyla, iki telefon belirlendi. Biri Daura elektrik tesislerinde, diğeri bizim tesiste. - Bundan sonra etkinliklere, eylemlere devam edilmesi gerektiği noktasında hemfikirlik sağlandı. - Şimdi saat 14.30. Tam toplantıyı bitirirken 3 tane ardarda güçlü bomba yedik, otele uzak değil galiba, sarsıntı çok oldu. Birazdan rafineriye döneceğiz...

SALDIRI DÜNYA HALKLARINADIR AMAÇ, IRAK'I DEĞİL, DÜNYAYI ELE GEÇİRMEKTİR

Aylardır konuşulan, tartışılan Amerika'nın Irak'a saldırısının başlaması üzerine çeşitli örgütler tarafından yapılan açıklamalarda, saldırının anlamı, amacı ortaya konuldu. Devrimci Halk Kurtuluş Partisi'nin 21 Mart'ta yayınladığı 24 No'lu Bülten'de de "İmparatorluk Zafer Kazanmayacak!" başlığı altında, Amerika'nın imparatorluk amacının netleştiği belirtilirken, özellikle AKP iktidarının bu saldırıda oynadığı role dikkat çekilerek özetle şunlar vurgulandı:

İMPARATORLUK AMACI NETLEŞMİŞTİR!

Irak'a saldırının amacının, Amerika'nın imparatorluk hedefinin geline nokta hiç bir saklısı gizlisi yoktur.

11 Eylül 2001'de ABD'nin ekonomik ve askeri merkezlerini vuran eylemlerin ardından ABD'nin Afganistan'a saldırısı gündeme geldiğinde, çeşitli kesimler için amaç bu kadar açık, görülür halde değildi.

Saldırı, "teröre karşı mücadele" perdesi altında gerçekleştiriliyordu. Oysa, bu süreç Afganistan'a saldırının da öncesinde başlamıştır.

1991'de yine Irak'ta, Yugoslavya'da, ardından Afganistan'da çıplak yüzünü gösteren emperyalist saldırganlık, dünyaya diz çöktürme planının devamı olarak, devasa askeri mekanizmasını ve kendine bağlı işbirlikçi yönetimleri Irak'a karşı harekete geçirdi.

Bu saldırıların hepsi 'yeni dünya düzeni' denilen dönemde olmuştur. Bu saldırıların hepsi yer-yüzündeki zulüm ve adaletsizliğin 'küreselleşme' adı altında makyajlandığı dönemde olmuştur.

'Yeni' dünya düzeni, halkların yüzyıllardır yaşadığı eski imparatorlukların, barbarlığının, vahşetinin günümüze taşınmasından başka bir şey değildir. (...) Irak saldırısıyla ABD'nin imparatorluk stratejisi kendini açıkça göstermiştir. İmparatorluktan başka hedef, başka gerekçe yoktur artık.

"LİSTE"LERİN SONU YOKTUR: SIRA 'HERKESE' GELECEKTİR!

Amerika'nın imparatorluk stratejisini gören herkesin kavraması gereken gerçek budur. (...) Listelerin sonu yoktur. "Liste"de dünyanın tüm ülkeleri ve Amerikan imparatorluğuna şu veya bu mücadele biçimiyle, şu veya bu ölçüde karşı çıkan tüm örgütlerin adları yazılıdır.

(...) Dünya halkları, tüm örgütlü güçler, ilerici, demokrat, devrimci, yurtsever güçler, hedef olma-

mak için, Amerikan imparatorluğunu ve onun tüm işbirlikçilerini hedef almak durumundadır.

İmparatorluk stratejisinin bu kadar belirginleştiği bir dünyada, tüm muhalif güçler de kendi hedeflerini netleştirmek zorundadırlar. Bill Gateslerin de savunduğu "küreselleşmenin insanileştirilmesi" gibi hedefler, "savaşa da, teröre de karşı olma" gibi, halkların direnme hakkını yadsıyan tutumlar, "barışçılık", sivil toplumculuk" akımları, Amerikan imparatorluğunun işine yarayacaktır.

AMERİKANCILIK, İMPARATORUN TÜM SUÇLARINA ORTAK OLMAKTIR!

AKP iktidarı ve bütün olarak oligarşi, bu haksız, gayri-meşru saldırının suç ortağı olarak Irak katliamında eline kana bulamıştır. Baştan bu yana ABD ile oligarşi arasında ortaya çıkan çeşitli çelişkiler, bu suçu hiçbir biçimde örtemez.

Emperyalistlerle işbirlikçileri arasında hemen her dönem bu türden çelişkiler olagelmıştır.

ABD emperyalist amaçlarını dayatırken, oligarşi de kendi yerel-ırkçı amaçlarına öncelik istemektedir. Çelişkinin kaynağı budur.

(...)

Bu çelişki, şu veya bu biçimde sürecektir; ama sonuçta engel, işbirlikçilik ağı içinde güçlü olanın, hükmedenin istediği biçimde aşılar.

Ülkemizin emperyalizme bağımlılığı, oligarşinin hiçbir itirazını sonuna kadar götüremeyeceği kadar derindir. (...) AKP iktidarı ve Genelkurmay, Irak katliamının yatakcısı olmuştur. Yarın ABD imparatorluğunun başka suçlarının da ortağı olacaklardır. Dünyadaki tüm işbirlikçi iktidarlara bekleyen akıbet aynıdır. (...)

SON SÖZÜ, DİRENEN HALKLAR SÖYLEYECEKTİR!

(...) Dünya halklarının ve Amerikan imparatorluğunun açıkça karşı karşıya geldiği bu noktada, Amerika geri adım atmamış, durmamıştır.

Dünya halkları da, çatışmanın bu noktasında geri adım atmamak, o da kendi mücadelesini geliştirmek için ileriye doğru yürümek zorundadır.

(...) ABD'nin Irak'a saldırısına, bulunduğumuz her yerde, her biçimde karşı çıkalım! Emperyalist, yeni-sömürge iktidarlara karşı mücadeleyi yükseltelim!

Irak'a düşen bombaların yüregimizde yarattığı acıyı, bu acılara nihai olarak son verecek bir kavganın azmine dönüştürelim.

Sayı 54

15

30 Mart 2003

AKP'nin Elinden **Kanlar** Akıyor, **İÇERİDE öldürüyor, DIŞARIDA öldürüyor!**

**Ölüm
Orucunda
106. Şehit:
Yusuf Aracı**

**AKP
yönetimindeki
F Tiplerinde
9. Ölüm**

F tiplerine karşı sürdürülen ve yaklaşık ikibuçuk yıldır süren büyük direniş, bir şehit daha verdi.

8. Ölüm Orucu Ekibinde yer alan Yusuf Aracı, 26 Mart'ta sabah saat 10.30 sularında bir süre önce kaldırılmış olduğu Numune Hastanesi'nde, zorla müdahale işkencesi altında şehit düştü.

Yusuf Aracı'nın şehit düşmesi nedeniyle yoldaşları tarafından yapılan açıklamada şöyle deniliyordu:

"Aylardır, kendilerinden önceki iktidarlar gibi, direnişimizi kırmaya çalıştılar. 'Nedamet' getirmeyi dayatıyordu Susurlukçu Adalet Bakanı. 'Düşünceleri yasaklananların avukatı' olarak siyaset sahnesine çıkanlar, düşüncelerimizden vazgeçmemizi dayatıyordu tecrit zulmüyle.

Onlar da gördüler ki boşunadır.

Biz ölürüz, ama düşüncelerimiz yaşamaya devam eder.

"Zorla müdahale" için, "direnme hakkını" tümenden yoketmek için yeni yasalar çıkardılar.

Öldürmeye devam ediyorlar. Başka yapabilecekleri bir şey yok.

Teslim olmayanı öldüren Amerika gibi, katliamcılıktan başka silahları yok."

Irak'ta ve F tiplerindeki katliam ittifakı

Açıklamada "Irak katliamının suç ortaklarıyla, F Tiplerindeki katliamın suç ortakları aynıdır" başlığı altında, F tiplerinde sürdürülen katliamla Irak'a karşı sürdürülen katliamdaki sorumluların aynılığına dikkat çekilerek, şunlar belirtiliyordu:

"F tiplerini icat edenler, ülkemizde yapımını finanse edenler, tecrit politikasını uygulattıranlar ve uygulayanlar kimdir diye bakarsanız, karşınıza Irak katliamının baş aktörleri çıkar.

F tiplerini, artık çok daha açıktır ki, IMF adına, Amerika adına, Avrupa adına yaptırdılar. F tipleri, onların yağması sürebilsin, emperyalizm ülkemizi ister çiftliği, ister askeri üssü gibi kulla-

nabilsin diye yaptırıldı. F tiplerini Genelkurmay sahiplenip onu "devlet politikası" olarak ilan ettirdi. Onlarca MGK toplantısında, "hapishaneler sorununun çözülmesini" karar altına aldırdı.

Uygulamak, DSP-MHP-ANAP hükümetine denk geldi. AKP aynı uygulamayı sürdürüyor. AKP, IMF adına, Amerika adına sürdürüyor tecrit katliamını.

AKP, Genelkurmay, Amerika; işte bu üçünü Irak katliamında da suç ortaklığı yaparken görüyoruz bugün. Genelkurmay "Amerika'yı desteklemek için tezkere çıkarılsın" buyuruyor, AKP tezkereleri birer birer çıkarıyor; Amerika, üsleri, hava sahasını kullanarak Irak halkını katlediyor."

İşbirlikçiler, Amerika karşısında korkak; kendi halkını asıp kesiyor!

Cephe tarafından yapılan 27 Mart tarihli 296 No'lu açıklamada gerek AKP'nin, gerekse de Genelkurmay'ın kah IMF yetkilileri, kah Amerikan Genelkurmay'ı karşısında içine düştükleri acizlik ortaya konulup, aynı AKP'nin ve aynı Genelkurmay'ın, halkımız karşısında nasıl büyük bir zulüm uyguladıkları belirtiliyor:

"F tipleri politikasının da bekçisi, tüm zulüm ve baskı politikalarında olduğu gibi, Genelkurmay'dır. Genelkurmay brifinglerinde 'F tipi uygulamasının bir devlet politikası' olduğu söylenir.

F tiplerinde her ölüm, aynı zamanda generalerin bir cinayetidir.

En iyi bildikleri, tek 'başarabildikleri' de budur. Amerika karşısında seslerini bile çıkaramazlar. 'Kırmızı çizgi'lerini nasıl sildirdiler onlara, tüm dünya gördü. 'Kırmızı çizgi'ler de güya 'devlet politikası'ydı. İktidardaki partiler de, muhalefet de Genelkurmay'ın bu politikasına destek vermekle yükümlüydü. Ama içte düzen partileri üzerinde bile terör estiren Genelkurmay, ABD karşısında 'devlet politikası'nı savunamaz. ABD azarladığında kabahat işlemiş bir uşak tavrıyla sadakatini bildirir."

Vatanseverliği, Yusuf Aracı'lar temsil ediyor!

Genelkurmay'ın acizliğinde gördüğünüz, kendilerini 'ulusalcı' ilan edenlerin ikiyüzlülüğüdür.

19 Aralık'ta devrimci tutsakların karşısında 'önünde hiç kimsenin duramayacağı büyük ordunun muzafer komutanları' gibiydiler. Onbinlerce bomba kullandılar, hapishaneleri yıktılar, tutsakları yaktılar, katlettiler. ABD karşısında ise, gördünüz hallerini. Bu korkaklıkla, acizlikle mi savunacaklar bağımsızlığımızı?

Kimin gerçek vatansever olduğu açıklamada şu çarpıcı cümlelerle ortaya konuyor:

"Bağımsızlık mücadelesini 33 yıldır biz sürdürüyoruz bu ülkede. Bugün de bağımsızlığın tek savunucusu, emperyalizme karşı savaştan tek güç biziz. Bundan dolayıdır ki zaten Türk Silahlı Kuvvetleri'nin Genelkurmay'ı Amerika'nın 'stratejik müttefiki' iken, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi, ABD'nin 'hedef' olarak saydığı örgütler arasındadır.

Biz ABD'nin hedefiyiz. Genelkurmay stratejik müttefiki.

Herşey bu kadar çıplaktır. Gerisi boş laftır.

Ülkemizin hapishanelerinde bizi katledenler de genelkurmayıyla, AKP'siyle Amerikancılar-
dır.

Genelkurmay ve AKP, Türkiye'nin yurtseverlerine, devrimcilerine karşı, ABD'yle ittifak halinde katlediyorlar. Yoldaşlarımız bu 'stratejik müttefikler' tarafından katlediliyor F tiplerinde."

Bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm bayrağı Yusufarla dalgalanıyor!

Yusuf Aracı tüm dünya ve halkımız önünde bir kez daha gösterdi ki;

Halkın çıkarlarını devrimciler savunur. Amerika'ya karşı biz direniriz.

"Onların görevi katilliktir, bizimki işkencenin, katliamların olmadığı bir ülke yaratmak.

Onların görevi işbirlikçiliktir, bizimki bağımsızlığımızı savunmak.

Onların görevi soymak, çalmak, sömürmek, yağmadan efendilerine pay vermektir. Bizim görevimiz tüm halkın karnının doymasını sağlamak."

Yusuf Aracı'nın direnişi, zafere inançtır.

Açıklamada söylendiği gibi: "Biz kazanacağız. Direnenler kazanacak. Tarihler boyunca böyle oldu, böyle olacak.

Bütün dünyada biz varız. Biz 6 milyarız. Katledebilirsiniz. Başımıza bombalar yağdırabilir, bedenlerimizi parçalara ayırabilir, veya hücrelerde tecrit edebilirsiniz. Bu bizim zafermizi engellemez. Sonucu değiştiremez."

Açlığa, zamana, emperyalizme ve faşizme boyun eğmeyen irade: Yusuf Aracı

Yusuf Aracı hakkında yoldaşları tarafından aktarılan bilgiler şöyledir:

330 gün açlığa ve zulme karşı sürdürdü direnişini. 8. Ölüm orucu ekibindeydi. 1 Mayıs 2002'de takmıştı alına direnişin simgesi kızıl bantını.

16 Ekim 1971'de İskenderun'da doğmuştu; 32 yıllık bir hayat yürüyüşünü düşmanı kahredecek bir irade savaşıyla noktaladı. Arap-alevi (Nusayri) bir ailenin çocuğuydu.

Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda devrim yürüyüşüne ise, 1995'te Dicle Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi öğrencisiyken başladı. Öğrenci gençlik örgütlenmesi içinde mücadeleye katıldı. 12 Ocak 1995'te Diyarbakır'da ölüm mangaları tarafından katledilen TÖ-DEF'li dört öğrenciden Refik Horoz, onun ev arkadaşısıydı. Bu olaydan sonra devrimci mücadele kafasında daha net şekillenmeye başladı.

İlk gözaltısını 1996'da yaşadı. Henüz 1996 ölüm orucu öncesinde hapishanelerdeki baskılara karşı yapılan çeşitli eylemler nedeniyle gözaltına alındı. Daha sonraki mücadele yıllarında da işkencelerden geçti.

Diyarbakır'da tanık olduğu katliam ve işkenceler, onu yıldırma yerine, mücadeleye daha fazla bağladı. 1997'de örgütsel ilişkilerimiz içinde yer aldı. 1998 ortalarında illegal alana geçti. Çeşitli görevler üstlendi. Son olarak Akdeniz Silahlı Propaganda Birlikleri'nden birinin komutanı olarak savaşı ve devrim yürüyüşünü sürdürüyordu. 2000 yılının Ağustos'unda tutsak düştü ve Ceyhan Hapishanesi'ne konuldu.

2000 Ağustos'u, hapishanelerde oligarşinin F tipi planının gündemde olduğu bir dönemdi.

Yoldaşlarıyla birlikte 19 Aralık operasyonunda katliamcılara karşı direndi.

Katliamdan sonra Sincan F Tipi Hapishanesi'ne sevk edildi. O günden bu yana inancıyla, düşünceleriyle, iradesi ve sabrıyla hücrelerde direnişini sürdürdü.

Hiç bir şey, onu direnişinden döndüremedi.

Tecrit'te

3. yıl... 34. ay

893. gün

106 Şehit

Direnenler Hiçbir Zaman Yalnız Değildir

Katliamlardan, işkencelerden geçerek, üzerimize yağan bombalara feda ruhuyla cevap vererek üçüncü yılına girdiğimiz direnişte, zamana, zulme karşı direnirken şimdi yüreğimize iki ateş daha düştü.

İlk ateş Umm Kasr'da Kerbela'da, Basra'da, Bağdat'ta ve daha yüzlerce kent ve kasabada dünyanın en büyük silahlı güçlerine karşı direnen Irak halkının direniş ateşi.

İkincisi, yine aynı topraklara yağan bombaların düştüğü yerde yarattığı acının ateşi.

İlk ateş ne kadar korlu yanarsa, ikincisi o kadar az acı verir yüreklere, düşenler halkların kahraman şehitleri olarak tarihe yazılır.

Amerikan imparatorluğu Irak'a onyıllardır tecrit politikası uyguluyor. Adı "uluslararası" olan kurumlar, tecritin fiili uygulayıcısı olarak rol alıyor. Bizi tecrit eden "uluslararası standart-

lar" Irak halkını tecrit ediyor. Saldırına karşı çıktığını söyleyenler, ABD'nin hisşını üstüne çekmekten korkanlar aynı tecritin ortağı oluyorlar. Irak halkı bombalar altında, "yalnız, tek başına" direnişini sürdürüyor.

Tecrite direnen yüreğimiz tecrit edilmiş Irak halkının yanında; biliyoruz ki, direnenler hiç bir zaman yalnız değildir.

Dünyanın meydanları buna tanıktır. Milyonların füzeleri, modern silahları yoktur belki, ama o füzeleri yerlebir edecek öfkeleri, öfkemiz vardır. Tecriti daha baştan parçalayan işte bu öfke, Irak halkını sahiplenene bu enternasyonalizmdir.

Direnin bütün hesapları altüst ettiği ortamda, direnmeyenler, teslim olmayanlar mutlaka o "dengeleri" de alt üst ederler, yalanlar yerlebir olur, büyük bir gümbürtüyle sahiplerinin üzerine çöker.

Direnin daha şimdiden emperyalizmin yalanlarına bir gün bile yaşam şansı tanımıyor. Ortaya atılan her yalan bir gün geçmeden açığa çıkıyor. Halkların direndiği yerde demagogiler hükmünü yitiriyor, devasa propaganda aygıtları küçülüyor, acizleşiyor, ölüm fermanlarını kendi elleriyle yazmaya başlıyor. Yalanları parçalayan direnişin gücüdür. Direniş içinde geçen her saniye halkların gücünü büyütüyor.

Fiziki olarak yenilebiliriz de, ülkelerimiz, topraklarımız işgal de edilebilir. Onurumuzu, özgürlük tutkumuzu yoketmek için kültürlerimiz, kişiliklerimiz yağmalanıp, değerlerimizin üzerinde de tepinilebilir. Ama, büyük bir özveri, sabır, kararlılık ve en önemlisi uzun soluklu bir mücadeleyi göze alanlar ne yalnız kalır, ne de yenilir. İradesini düşmana teslim etmeyenlerin yenilgilerine tarih tanık değildir. Tersinin önünde ise binlerce kez saygıyla eğilmişti.

Emperyalizmin hücrelerinde şimdi bir direnme nedenimiz daha oldu. Filistin intifadası içinde direnişimiz aynı zamanda, şimdi çakar almazı ile emperyalist teknolojiyi alt eden 72'lik dede, öfkelerini gözlerinin ateşine sığdıran acılı kadınlarımız, feda kültürünü kuşanan Iraklı savaşçılar için de direniyoruz. Aynı düşmanın, aynı politikasının parçalarında sürdürüyoruz direnişlerimizi. Sıkıttığınız her kurşun, erittiğimiz hücrelerimizle ve yanan bedenlerimizle bütünleşiyor.

Direnilerimiz bütünleştikçe, ateşimiz büyüdükçe Amerikan imparatorluğu bu dünyada huzur bulamayacak, imparatorluk politikalarını engelsiz uygulayamayacak. Ve tek tek yanan ateşlerimizle püskürteceğiz zalimi. **Selam olsun direniş ateşleri yakanlara!**

BM, AB, Rusya, Çin Katliama Ne Kadar Ve Nasıl Karşı?

Irak'a saldırıya karşı çıktıklarını açıklayanlar katliamı, işgali izlemeye devam ediyor. Yapılan "kınama" açıklamaları usulen olmanın ötesine geçmiyor. Elbette saldırı öncesi varolan çelişkiler bitmiş değil, ama işgalin başlamış olması bu çelişkiyi her halü karda yeni bir aşamaya taşımak zorunda. Bunun nasıl şekilleneceğini önümüzdeki süreçte göreceğiz.

Ancak açık olan bir şey varsa, katliamı durdurma noktasında ne BM'den ne Avrupa Birliği'nden ciddi hiçbir girişim yoktur.

Avrupa Katliam Ortağı

Avrupa ülkelerinin bir kaç istisna dışında tümü hava sahasını Amerika'ya açarak büyük bir ikiye bölünmüşlük içinde olduklarını gösterdiler. Irak'a bombalar yağdıran uçakların Almanya hava sahasını kullandığı biliniyor. Çıkarları gereği engellemek istedikleri saldırı başlayınca bu kez çıkarlarından tümünden olmamak için suç ortaklığına başladılar. Sözde karşı çıkmaları kimseyi aldatmamalıdır. Irak halkının katledilmesine, Irak'ın işgaline ilişkin en küçük bir tereddütleri yoktur. Karşı çıktıkları Amerika'nın bunu yalnız başına yapıyor olmasıdır. "Irak'ın yeniden imarı" tartışmaları, Avrupalı, Amerikalı hangisi olursa olsun tekellerin nasıl akbabalar gibi yıkıntılar arasından dolar-euro toplamak için çatıştıklarının göstergesidir. ABD ve İngiltere, "Irak'ın yeniden inşasında" işgalciler olarak tek söz sahibi olmak isterken, öteki emperyalistler, "BM söz sahibi olmalı" diyerek kendilerine pay çıkarmaya çalışıyor. Rusya için de durum farklı değil. "Sosyalizm" diye diye kapitalizmi uyguladığı gibi sinsice pusuya yatıp ben işime bakayım diye bekleyen Çin için de aynı şekilde.

BM'nin Ölümü

Birleşmiş Milletler fiili olarak varlığını bir süre daha korusa da, saldırı öncesi ve şu ana kadarki tutumu ile kendi ölüm fermanına imza atmıştır. Fiilen yokoluşu ya da farklı bir şekillenmeyle varlığını sürdürmesi Irak işgalinin sonucuna bağlı olarak şekillenecektir. Bir başka nokta ise, ister BM'de isterse ortaya çıkacak başka kurumlaşmalarda emperyalistler arası güç dengelerinin değişeceği gerçeğidir.

Saldırının ilk gününde Irak BM'ye başvurarak

"saldırıya uğradık" dedi. Bunun anlamı ve kuralı, BM'nin hemen toplanarak bu noktada bir karar alması idi. Bu olmadı. Rusya'nın bu konudaki çağrısı da bir hafta boyunca karşılıksız kaldı. BM ölümünü ilan etmekte bir adım daha attı!

Peki hiç mi bir şey yapmadı BM?

Yaptı; Irak'a "savaş esirlerine iyi muamele etmesi" çağrısında bulundu, Irak'a "insani yardım yapılmalı" dedi. Amerika'ya söylediği ise; "falanca çöldeki filanca tarihi eseri bombalamayın, onlar Sümerler'den kalmadır, insanlığın ortak mirasıdır..." oldu.

İşlevini yitirmiş, Amerika'nın izin verdiği sınırlarda eşinip duran bir kedi yavrusu durumunda BM. Amerika yakıp yıkacak, o seyredecek, sonra "insani yardım" yapacak, ki onu da Amerika izin vermezse yapamıyor. Ortaçağ savaşlarındaki gibi, kuşatmaya alınarak açlığa, susuzluğa mahkum edilen Basra için ne yapabildi? Hiç.

Bir ülkenin işgal edilmesinin suç olduğunu ilan edemiyor BM. Çıkıp, derhal işgale son ver, yoksa şu şu yaptırımları uygulayam diyemiyor. Çünkü o kurumu ekonomik, siyasi, askeri olarak besleyen de işgalciler. Şimdi ihtiyacı olmadığı için bir kenarda bekleme görevi verdi onlara. Bir de tarihi eserleri koruma, insani yardım yapma görevi!..

ABD Savunma Bakanlığı danışmanlarından Richard Perle The Spectator Dergisi'ndeki makalesinde BM'nin ölümünü açıkça ilan etti. Güç kullanma yetkisinin sadece BM'de olmasına, "Bu fikir, büyük ahlaki ve can alıcı siyasi-askeri kararları Suriye, Kamerun, Angola, Rusya, Çin ve Fransa gibilerinin almasına göz yummaktır. Güvenlik Konseyi; düzeni sağlamak ve bizi anarşiden kurtarmak kapasitesine sahip değildir" sözleriyle aynı zamanda halkları aşağılayarak karşı çıkan Perle'nin yazısının başlığı da imparatorluğun haleti ruhiyesini yansıtır; "Tanrıya Şükür, BM Öldü!"

Saddam rejimi kendisi ile birlikte BM'yi de götürecektir diyen Perle, Amerikan imparatorluk politikasını dillendiriyor. O politikada bu tür "ayak bağlarına" da yer yoktur. Varolsalar bile "insani yardım... tarihi eser" işleriyle uğraşmalıdır! Bugün BM'nin yaptığı da bundan ibarettir.

11 Eylül'e ve Afganistan Saldırısına Yeniden Dönelim: Kim Ne Dedi, Ne Yaptı?

Afganistan saldırısının üzerinden bir yılı bir kaç ay geçmişken bombalar Irak halkının üzerine yağdırılmaya başlandı. Afganistan'a saldırısında ve bu saldırının gerekçesi olarak gösterilen 11 Eylül eylemi karşısında alınan tavirlara, söylenenlere, ortaya atılan "teorilere" Irak saldırısının ışığında yeniden bakalım; Afganistan'da, ve buna bağlı olarak 11 Eylül'de kim ne dedi, nasıl tavrı aldı ve neye-kime hizmet etti.

11 Eylül'de Tartışılması Gerekenler, Tartışılmayanlar

11 Eylül eylemi sonrası devrimciler "gerçeğe çağrı" yaparken, bu gerçeğin iki yanına vurgu yapıldı. Birincisi, Amerika'ya karşı dünya halklarının böyle bir eyleme yol açan büyük öfkesi. İkincisi ise, eylemdeki feda ruhu. Birbirine bağlı olarak değerlendirilmesi gereken bu gerçeklerin tartışılması Afganistan'a düşen bombaların tozu dumanı arasında ve esas olarak da "teröre karşı savaş" demagogisi baskılanması altında boğuldu.

Kimileri "eylemi kim yaptı"yı tartışıp komplo teorileri üretti, kimileri "medeniyetler çatışması"na takılıp kaldı, bir başkası "fanatik islamcılar"ı kendisinin de düşman olduğunu ispatlamaya çalıştı. Tüm bu teorilerin ortak yanı ise, teorileri yapanların beyin-

lerinin özgür olmamasıydı. Tutsaklıklarının kelepçeleri emperyalizmin elindeydi.

Emperyalistler neyi nereye kadar düşünebileceğini, nereye kadar nasıl ta-

vır alacağını belirliyor, onlar da bu sınırlar içinde dönüp duruyordu.

"Neden ABD? Bütün dünya bunu sormak, bunu tartışmak durumundadır.

Eylemi, failerini tartışmak, kimseyi bir yere götürmez. "Eylemin nedeni, zemini" tartışılmalıdır.!" (17 Eylül 2001, Vatan) demiştik o gün.

Bugün bu zemin çok daha net ve Amerikan bombalarıyla daha da olgunlaşan bir zemindir.

"Şeriatçılığa" Takılanlar Şimdi Ne Diyor?

Bu zemin 11 Eylül'de görülmedi. Emperyalizmin yarattığı yoksulluk, adaletsizlik, küreselleşme adı altında sürdürülen azgın sömürü özellikle reformistlerce görülmemek istenmedi. Çünkü bunu görmek, dile getirmek, bir anlamda 11 Eylül'ü de anlamak ve o eyleme emperyalistlerin diliyle, mantığıyla yaklaşmamak demektir. Bu da riskliydi. Bunun yerine şeriatçılık eleştirisi yapılarak emperyalistlerle, oligarşiyle paralellik sağlandı. "Teröre karşı savaş" demagogisi altında sinen bu kesimler, bu "savaş"ta hedef olmamak için Afganistan saldırısının karşısına da doğru sloganlarla dikilemediler.

Öyle ya, emperyalistler "vahşi Taliban'a, terörist Bin Ladin'e karşı savaşıyor" idi. Orada tereddütsüz Afgan halkının yanındayız demek "yanlış" anlaşılabilirdi. Şeriatçılarla yanyana görünmemeliydiler. Ve sonuçta şeriat takıntısı ile Afgan halkının yanında yer almak yerine objektif olarak Amerika'nın yanında yer aldılar. Aynı şeriatçılık takıntısı ülkemizde de MGK'nın yanına sürüklediğine Susurluk'tan 28 Şubat'a ve irili ufaklı bir çok olayda tanık olduk.

Aynı kesimler şimdi de "Ama Saddam..." diyerek net bir tutum alamaz durumdadır. Amerika'nın saldırganlığını kendisinin alenileştirmesiyle düne göre daha ileri bir yerde durmalarına rağmen kafa yapısında değişen bir şey yoktur.

Çünkü bu kesimler, 11 Eylül'de yaşananların halklar ile Amerikan emperyalizmi arasındaki çelişkinin bir tezahürü olduğunu göremediler. Afganistan'ın keza bu çelişkinin açık çatışmaya dönüşmüş hali olduğunu algılamadılar. Zannedildi ki, 11 Eylül olmasaydı imparatorluk saldırıları hiç olmayacaktı. Sorun sadece bir zamanlamadan ibaretti. 11 Eylül imparatorluk saldırısına erken doğum yaptırdı. Bir başka olay da buna bahane edilebilirdi. Mesele bahane bulmaksa, emperyalistlerin bu konuda nasıl maharetli olduklarını anlamak için tarihlerine bakmak yeterlidir.

Sayı 54

20

30 Mart 2003

11 Eylül Saldırısı

Afganistan Saldırısı

Irak Saldırısı

Bugün de meseleyi “petrol savaşıyla”, saldırıya karşı tavrı da “savaşa hayır” ile sınırlayarak aynı şekilde sınıfsal bakıştan, dünyaya ezilen halkların cephesinden bakmaktan ne kadar uzak olduklarını göstermeye devam ediyorlar.

Aynı tespit sadece ülkemizde değil, dünya genelinde anti-küreselci hareketler için de söylenebilir. O günlerde meydanlar boştu. Aynı saldırının devamı olarak Irak gündeme geldiğinde tarihte görülmedik şekilde büyük bir anti-Amerikan dalga ortaya çıktı. Oysa o gün de değişen bir şey yoktu. 11 Eylüldeki çatışma ne ise, Afganistan’da bombalar niye yağmışsa bugün de aynı amaç için katliam saldırısı yaşanıyordu. Buradan hareketle gerçekler görüldü, saldırganlığın halkları hedef aldığı anlaşıldı denilebilir mi; şu an için değil. Ancak kaçınılmaz olarak bu süreci yaşayacaklar. Gerçeğin görülmesi övgüler dizilen, reformlarla iyileştirileceği savunulan küreselleşmenin de tartışılması demektir. Bu tartışmanın sonucu ise devrimler için örgütlenme demektir. Şimdilik tartışılmayan burasıdır. Ama tartışmanın kaçınılmazlığı her geçen gün daha da kendini dayatacaktır.

Reformist solun direk ifade etmediğini, aynı kaynaktan beslenen bir başka kesim daha düz ifade etti. “Barışçılar”, “AB demokrasileri”nin “**teröre de savaşa da karşıyız**” sloganında ifadesini bulan tutumlarına ilişkin Afganistan saldırısı sürecindeki tartışmalarımız hatırlanırsa, bu tavrın emperyalistlere hizmet ettiğini defalarca dile getirmiştik. Nitekim gerek dünyada gerekse ülkemizde 11 Eylül ve Afganistan konusunda bu yönde tavır alanlar, bugün ABD’nin Irak’a saldırıdaki pervasızlığına bir biçimiyle katkı sunduklarını görmekten uzaktırlar.

Oysa gerçek çok açık; “terör” demagojisi emperyalistlerindir. Aynı demagoji Irak’a karşı “diktatör Saddam, kitle imha silahları” ile cilalanmıştır. Dün, “tamam siz teröre karşı olun da bana karşı olsanız da olmasanız da önemli değil” diyen emperyalizm, bugün de “neden Saddam’ı protesto etmiyorsunuz” diye halk kitlelerini aynı noktaya çekmek için az propaganda yürütmedi.

“Teröre de savaşa da karşıyız” diyenlerin ideolojik çarpıklıklarının yanısıra her alanda egemen güçlerle, emperyalistlerle veya oligarşiyle, çoğunlukla da her ikisiyle birden paralellik kurma, icazet alma anlayışları belirleyici olmuştur.

İslamcılar Gerçeği Görebildi Mi?

İslamcılar, “*biz de Bin Ladin’e, Taliban’a karşıyız*” diye rek saldırıdan kurtulmaya çalıştı. Farklarını koymak için olağanüstü çaba gösterenler, olmadık komplo teorileri üretenler, “islamcılar yapmış olamaz” diyenler hatırlanacaktır.

Afganistan’a saldırı başladığında belli bir sarsılma yaşansa da, 11 Eylül’de gerilenen noktadan çıkabilmeleri mümkün olmadı. Saldırı günlerinde ciddi tepkilerinin olmaması halen 11 Eylül’ün baskılanmasının ve “fark koyma” anlayışının bu kesimleri nasıl teslim aldığına göstergesiydi. Şimdi de, Saddam’dan farklarını koyarak

saldırıya karşı çıkıyorlar.

Saldırıyı islama karşı saldırı olarak görmeleri ise yanlışlarının temel dayanak noktalarından birini oluşturuyor.

Bu konuda, hala gerçeği görebilmiş değildiler. Savaş aralarında Amerikan imparatorluğu derken, o imparatorluğun hedefini müslüman ülkelerle sınırlamak kendi içinde tutarsızlığın da bir yansıması. Bu kafa doğal olarak dün Yugoslavya saldırısını desteklerken de “müslümanların kurtarıldığı” ulvi amaçlarıyla Amerika’ya misyonlar biçmişti. Bosna’daki müslümanı kurtaran Amerika, şimdi de Irak’taki müslümanı “diktatör”den kurtarmaya karar verdi, öte yandan Kuzey Kore’yi hedef ilan etti, dünyanın bir başka köşesinde, Venezuela’da darbe tezgahladı...

Emperyalist tekellerin ele geçirmek istediği **pazar alanları tüm dünyadır**. Bugün ağırlıklı olarak müslüman ülkelerin hedef olması islamdan kaynaklı değil, bu ülkelerin kontrolü altında bulunmamasından kaynaklı. Yarın sıra müslüman olmayanlara da gelecektir.

Halklar Cephesinden Bakanlar

Yanılmaz

Amerika “terör” dedi, “Bin Ladin’i ölü ya da diri istiyorum” naraları attı.

Hayır, “hedef tüm dünya halklarıdır, Amerika halklara savaş ilan etmiştir” dedik. 11 Eylül’ün hemen ardından, bugün “**ABD emperyalizmiyle ezilen halklar arasındaki çelişki, dünyanın BAŞ ÇELİŞKİ’sidir**.” dedik. Bush “ya bizden yanasınız ya terörden” diye halklara dayatırken, tereddütsüz yerimizi halkların cephesinde ilan ettik ve “ortada-arada” durmaya çalışanları halkların cephesine çağırdık. Bugün Irak’a saldırı dünya halklarına saldırıdır, Irak halkı dünya halkları adına direniyor diyoruz. Hepimiz Iraklıyız diyoruz.

Dün söylenen şu gerçekler, bugün de hala geçerliliğini koruyorsa, bunun sırrı çelişkilere sınıflar penceresinden bakmakta ve bedelleri ne olursa olsun bulunduğu safın net olmasındadır:

“*Dünyada ve ülkemizde, savaş, tüm muhalefeti yoketme politikasının açıkça ilan edilmiş halidir. Hala anlamayanlar, hiç bir zaman anlamayacaklardır.*” (1 Ekim 2001, Vatan)

Açık olan şuydu: Amerikan imparatorluğu “*devrimcilerden islamcısına, yasalından illegaline, en reformistinden en radikaline kadar, emperyalizmin düzenine şu veya bu açıdan karşı çıkan tüm muhalif güçlerin sindirilmesini, dahası on yıllık bir plan içinde yokedilmesini*” hedeflemekte. (1 Ekim 2001, Vatan)

Biz buraya

KIZILDERE DİRENİŞİ

dönmeye değil ölmeye geldik

1970’de, kuruluşuyla Türkiye devriminin yolunu gösteren THKP-C, bu yolun silahlı savaş ile yaşam bulacağını pratiğiyle göstermeye başlamıştır. Oligarşinin askeri, siyasi, mali hedeflerine yönelik eylemler birbirini izler.

Geleneksel pasifist ve iktidar bilincinden uzak “mücadele” hattının aşılabilmesinin ve iktidara yürüyüşün bizzat savaşın örgütlenmesiyle gerçekleşeceği bilinciyle hareket eden Mahir Çayan Maltepe direnişi sonrası tutsak düşer. Her eylemi, bir devrimci eylemin nasıl olması gerektiğinin, devrimcinin hedeflerine nasıl vurması gerektiğinin örnekleri olan THKP-C’liler, özgür tutsaklığın ilk örneğini de yaratarak, özgürlüklerini kendi elleriyle kazanırlar.

Mahir’lerin Maltepe Cezaevi’nden firarları, bir anlamda “**savaşımız sürüyor**” ilanı oldu.

Fırar, Kızıldere’ye giden kararlılığın ilk adımdır. Silahlı devrim cephesinde yer alan Türkiye Halk Kurtuluş Ordusu önderleri Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan’ın idam edilmeleri Mecliste oylanmış, idamları beklenmektedir.

Devrimci Sorumluluk, İktidar İddiası Devrimci Dayanışmayla Bütünleşiyor

“*Denizlerin idamı Türkiye devriminin yenilgisidir*” der Mahir. Kızıldere’ye gidişin ideolojik, siyasi alt yapısıdır bu söz. Denizler nezdinde sahiplenilen Türkiye devrimidir. Denizlere sahiplenmek, onların idamını engellemek yüksek bir dayanışma ruhuyula, yüksek bir devrimci ahlakla ifadesini bulur.

Ünye Radar Üssü’nden üç İngiliz teknisyen kaçınıp, karşılığında Deniz’lerin idamının durdurulmasını ister. Eylem THKP-C ve THKO kadrolarınca örgütlenir. Mahir eylemin içindedir.

Bu eylem üzerine, solda dayanışmanın, desteğin neredeyse yok olmaya yüz tuttuğu, aksi ör-

neklerin, “*farkımızı koyduk iyi oldu... Cepte keklik mi sandın... aynı mahallede değiliz...*” sözlerin-de ifadesini bulduğu günümüzde yeniden düşünmeye, tartışmaya, Mahir’lerden öğrenmeye ihtiyacı vardır.

Oligarşinin kolluk güçleri, emperyalist ajanlar ülkenin dört bir yanında, katliam için takibe başlar. İngiliz hükümeti kendi vatandaşlarının canını da hiçe sayarak “teröristlerin taleplerini kabul etmeyin” der oligarşiye. Mahir’in Deniz’lerin idamına ilişkin tespitin ne denli doğru olduğu daha da netleşmiştir.

Mahir ve yoldaşları böylesi bir eylemi örgütlerken, Kızıldere’de kanlarıyla direnişin destanlarını yazarken, reformizm onyıllardır ON’ların adını anmamaya çalışmıştır. Denizleri savunur, Mahirleri es geçerler. Ama Denizleri savunmaları da Mahir’in “*Denizlerin idamı Türkiye devriminin yenilgisidir*” sözünde ifadesini bulan düşüncelerle, devrimcilik anlayışıyla uzaktan yakından ilgisi yoktur. Denizleri anlatırken, onların silahlı devrim cephesinin bir parçası olmalarını değil, “*hiç kimseyi öldürmemiş olmalarını*” öne çıkarırlar sürekli olarak. Mahir’lere sahiplenmeyi ise akıllarından bile geçirmezler.

Çünkü Mahir’lerde, THKP-C çizgisinde ve Kızıldere’de ifadesini bulan iktidar iddiası vardır, onlar nezdinde somutlanan sınırsız bir feda kültürü, direniş geleneği vardır. Tüm bunlar ise reformizmin köşe bucak kaçtığı şeylerdir. Onyıllardır bu gerçeklerden kaçanların, Kızıldere’yi, Mahirlerin eylemini anlamayanların, bugün Irak halkının bombalar altındaki direnişini de, 19 Aralık’ta devrimci tutsakların direnişini de, F tiplerinde 2,5 yıldır süren büyük yürüyüşü de anlamaları mümkün değildir. Nitekim Kızıldere’ye sahiplenmeyenler, Iraklıların direnişini de sahiplenmiyor, “savaşa hayırcılık”la icazetin dışına çıkamıyor. Keza Filistin, feda eylemleri karşısındaki tavrı, ölüm orucu direnişi karşısındaki tavrı da aynı.

Böylesi anlarda düşünebildikleri tek şey “*boşuna ölüyor... öleceğini bilerek direnmenin anlamı yok... feda kültürü solun kültürü değildir...*” oluyor.

Direnmeyen, direnenleri sahiplenmeyen hiçbir sol, bugünün dünyasında, emperyalizmin yeni-sö-

30 Mart - 17 Nisan Şehitlerimizi Anıyor Ümudu Selamlıyoruz

mürgesi Türkiye’de gerçek anlamda sol olarak yaşıyamaz. Ya iktidar perspektifli direniş çizgisi ya da düzen içi “muhalafet!”; devrimciliğin direnmekle hiç olmadığı kadar bütünleştiği bir süreçte ortası yoktur.

Direniş Tercihi ve Teslim Olmama

Mahir Çayan ve yoldaşları Tokat’ın Kızıldere köyünde kuşatılırlar. Kuşatanlar arasında yer alan MİT’çi Mehmet Eymür o anı şöyle anlatır:

“Mahir Çayan ve Ömer Ayna’nın pencereden dışarı baktıklarını gördük. Askerler megafonla teröristlere çağrıda bulunarak etraflarının sarıldığını ve teslim olmalarını söylediler. Mahir Çayan cevaben ‘Bütün Dünyanın ve Türkiye’nin gözünün şu anda orada bulunduğunu, yaklaşıldığı veya ateş açıldığı takdirde ellerinde bulunan 3 İngiliz rehineyi derhal öldüreceklerini, ölmeye ve öldürmeye kararlı olduklarını, sonuna kadar çarpışacaklarını’ bildirdi.” (Mahir, Turhan Feyzoğlu)

Düşmanın bile anlatmak zorunda kaldığı bu kararlılık, **“biz buraya dönmeye değil ölmeye geldik”** ile özetlenmiştir bugüne kadar. Kızıldere’nin direnişin, devrimin yolunun manifestosuna dönüşmesinin özetidir bu söz.

“Teslim olun” çağrısı yapanlar, karşılarında havaya kalkan eller değil, devrim için tetiğe basan eller bulur.

“Kararları ölüm-yaşam arasında bir tercihin çok ötesinde bir anlam taşımaktadır. Ya çatışarak ölecekler ama devrim davası yaşayacak, ya da teslim olacaklar ama silahlı devrim çizgisi büyük bir çürümeye doğru hızla yol alacak. Bir başka deyişle, direnmek, devrimin yolunu çizen THKP-C’nin önderi ve önder kadrolarının fiziki olarak yokoluşu ama devrimin yoluna ilişkin söyledikleri her şeyin yaşam bulması, gelecek kuşaklara miras kalarak elden ele dolaşması, aksi ise çürümesi demektir.

Daha kısa bir ifade ile; fiziki olarak varolma ve yokolma kararı ile siyasi olarak varolma ya da yokolma kararıdır kararlarının özü. THKP-C tüm ideolojisiyle, stratejik tesbitleriyle Türkiye halklarına bir savaş çağrısıdır. Kızıldere’ye götürülen eylem ve bizzat Kızıldere’nin kendisi, bu çağrıyı daha güçlü haykırmakla, bu çağrıdan vazgeçmek arasında bir çizgi tercihidir.

Böylesi bir anda Mahir’in aklından “kadroları korumak lazım... Biz devrim için lazımız...” düşüncesi geçmez. “Hayatın kutsallığı... devrime yaşayarak daha faydalı oluruz...” türünden saçmalıklar ise fersah fersah uzaktır onlara. Direnmek ile teslim olmak arasında bir tercihin sözkonusu olduğunda uç veren ve kökenleri burjuva ideolojisine dayanan bu teorilerle tanışmayan saf devrimciliğin tem-

silcisidir

onlar. Mahir’de ifadesini

bulan bu kişilikte, devrim davasına sınırsız bir inançla kendini adama, özveri ve fedakarlık, dünyanın Türkiye’de devrim yapma iddiası, yaratılan ve o anda yaratılacak olan geleneklerin gücüne sonsuz bir güven vardır.” (Devrimci Sol Dergisi, 18. Sayı, Mart 2003)

“İLK” tir onlar. Direnmenin, teslim olmamanın, devrim davasına ölümüne bağlılığın ilkleridir. Daha yüzlerce **“İLK”** yaratacak olan Parti-Cephelilerin ilkidir onlar. ON’lardan öğrendik devrimin yolunu. ON’lardan aldık feda ruhunun mayasını. 33 yıldır Kızıldere’nin feda ruhunu kuşanarak yürüyoruz. ON’ların açtıkları bayrağın altında **“Yolumuz Çayanların yoludur, yolumuz zafer yoludur”** şiarımız ülkemizin dağlarında, kentlerinde, hapishanelerinde yankılanıp durdu.

Mahirler o gün yaratılan örneklerin, yakılan kıvılcımların yarın tüm ülkeyi saracağını, tek tek ateşlerin bir yangına dönüşüp Türkiye halkının kurtuluş yolunu aydınlatacağını o günden görmüşlerdir. Öngörülerinde yanılmadıkları, direniş geleneğinin, teslim olmamanın, Kızıldere’deki feda ruhunun Parti-Cepheliler tarafından ülkenin dört bir yanında yaşatılmasıyla sabittir.

19-22 Aralık’taki direniş ruhu, Kızıldere’de Mahirlerin direniş ruhudur. Ümudun adını kanlarıyla duvara yazan halk kurtuluş savaşçılarının inancı Mahirlerin Kızıldere’deki devrim inancıdır. Çiftelavuzlar’daki orak çekiçli bayrak, ölüm oruçlarındaki alını kızıl bantlı direnişçilerimiz, geleneğin ne denli gelişip kökleştiğinin en tartışmasız kanıtlarıdır.

Direnmeyi, teslim olmamayı gelenek haline getirebilen devrimci hareketi, feda ile kuşanmış bir devrimciliği yokedecek hiçbir silah yoktur. Fiziki imha, ödenen büyük bedeller bu gerçeği zayıflatmak bir yana, ancak güçlendirir. Kızıldere’nin kendisi bunu tüm dünyaya göstermiştir. Kızıldere’de yokedildiği söylenen THKP-C milyonlarca ifadesini bulan bir potansiyelle, Parti-Cephe’nin yeniden kuruluşu ile yokedilemezliğini çok geçmeden ispatlamıştır.

“Kızıldere manifestosu; Parti-Cephe’nin önder kadrolarının kanları, canları ile devrimin yolunu göstermesi, Türkiye halkının kurtuluş yolunun silahlı devrim yolu olduğunu ilan etmesidir.

Kızıldere manifestosu; direnmenin, teslim olmamanın, devrim iddiasından ödenecek bedel ne olursa olsun vazgeçmemenin adıdır.

Kızıldere manifestosu; aynı zamanda yüksek bir ahlakın, dayanışmanın, devrimci saflığın adıdır.”

Sayı 54

23

30 Mart 2003

33 Yıllık İddia ve Kararlılık

2

Teorik netleşmeye paralel olarak pratiğe müdahale edilen bu süreçte, netleşmenin katettiği mesafe, devrimcilerin önüne artık örgütlenme görevini koymaktadır.

GEÇİCİ GENEL KOMİTE

1970 yılındayız. Türkiye Halk Kurtuluş Partisi ve Cephesi kuruluş aşamasında. Aralık'ta Ankara Küçükcesat'ta yapılan bir toplantıda 11 kişilik Geçici Genel Komite seçildi. Genel Komite de üç kişilik bir Merkez Komite seçti. Geçici Genel Komite'de yer alanlar şunlardı; Mahir Çayan, Yusuf Küpeli, Münir Aktolga, Ertuğrul Kürkçü, Bingöl Erdumlu, Hüseyin Cevahir, Ulaş Bardakçı, Ziya Yılmaz, Sina Çıladır, Orhan Savaşçı, Sırrı Öztürk.

Genel Komite'de yapılan işbölümüne göre Merkez Komite üyelerinden Mahir Çayan ve Münir Aktolga, ideolojik, politik görüşlerin ayrıntılı olarak hazırlanması, Yusuf Küpeli bu görüşlerin kitle toplantılarında sözcülüğünün yapılması görevini yüklendiler. Genel Komite içinde ise, Ziya Yılmaz Karadeniz'de, Ertuğrul Kürkçü gençlik içerisinde, Hüseyin Cevahir Kürdistan'da, İrfan Uçar Güney Anadolu'da, Bingöl Erdumlu ve Sina Çıladır işçiler arasında, Orhan Savaşçı ordu içinde, Parti-Cephe faaliyetlerinin sürdürülmesi görevlerini üstlendiler. Ulaş Bardakçı ise şehir gerillası hazırlıklarıyla görevlendirildi.

Evet, Mahir'in deyiimiyle o yılın Aralık ayında *"kelimenin geniş anlamı ile proleter devrimci bir örgüt doğdu"*!

ŞEHİR GERİLLASI, ve İLK EYLEMLER

Parti ve Cephe faaliyetlerinin gelişimine göre yenilenen işbölümü çerçevesinde Mahir şehir gerillasının yönetiminden doğrudan sorumlu olurken, Ankara ve İstanbul'da ilk gerilla grupları oluşturuldu. Yapılan ilk eylemler, THKC 1 No'lu açıklamasıyla duyurulur:

Bu dönemin ilk eylemleri, THKC 1 No'lu bildi-

risinde şöyle sıralanıyordu:

" (...) T.H.K.C halkımızın ekonomik ve demokratik mücadelesini yönlendirme gayretleri yanında son aylarda şu askeri hareketleri yapmıştır;

1. Ziraat Bankası Küçükcesat Şubesi'nin günlük hasılatı halkımızın devrimci savaşında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır.

2. Kanlı Pazar'da şehit düşen devrimcilerin anılarına...

a) Amerikan askeri malzeme deposu Tuslog'un Zincirlikuyu Merkezi, b) Tuslog'un Şişli Şubesi, c) Amerikan - Türk Dış Ticaret Bankası'nın Elmadag Şubesi, d) A.B.D Başkonsolosluğu, e) İngiltere Başkonsolosluğu, f) Emperyalist Amerikan kuruluşu I.B.M'nin Gümüşsuyu'ndaki merkezi bombalanmıştır.

3. Salıpazarı'ndaki Amerikan askeri botu bombalanmış ve tahrip edilmiştir.

4. Ticaret Bankası'nın Erenköy Şubesi'nin günlük hasılatı halkımızın devrimci savaşında kullanılmak amacı ile kamulaştırılmıştır."

Bu tarihi açıklama şu sözlerle biter:

"Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi bağımsızlık savaşında, bütün gerçek yurtseverleri kendi saflarına çağırır. Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi bütün ihtilalcilerin yurtseverlerin, Türkiye Halkının Kurtuluş Cephesi'dir."

Ankara'da ilk kamulaştırma eylemini gerçekleştiren gerilla grubunun içinde Mahir Çayan, Hüseyin Cevahir, Hüdaî Ankan, Ulaş Bardakçı ve Ziya Yılmaz yer almıştır.

TEKELLERE İLK DARBE

1971 Nisanında yapılan toplantılar sonucunda **Parti** ve **Cephe** olarak örgütlenilmesi netleştirilirken, etkili bir askeri eylemle cephenin silahlı mücadeleyi başlattığının ilan edilmesine karar verildi. Genel Komite üyelerinde bazı değişiklikler yapıldı. Şehir gerilla gruplarının yanı sıra Karadeniz ve Doğu Anadolu'da çalışmaların yoğunlaştırılması kararlaştırıldı ve bunun sorumluluğu Münir Aktolga'ya verildi. Bu arada hareketin tüzük taslağı kaleme alındı.

Sayı 54

24

30 Mart 2003

4 Nisan 1971'de bir gerilla grubu, tekelci burjuvazinin en kodamanlarından biri olan Has'ların İstanbul Suadiye'deki evlerine bir baskın düzenleyerek, "Coca Cola, Pereja, Elvan, Mercedes Benz, Otosan Fabrikası, Akbank ve daha pek çok şirket ve teşekkülün hissedar sahipleri olan" Mete Has ve Kadir Has'ı rehin aldılar. Adanalı büyük toprak sahiplerinden Talip Aksoy da gelenler arasındaydı, o da rehin alındı. Günlük hasılatları kamulaştırıldı.

Artık oligarşi biliyordu ki, karşısında doğrudan düzeni hedef alan bir hareket vardı.

İSRAİL'E DARBE!

Mahir Çayan, Ziya Yılmaz, Oktay Etiman, Ulaş Bardakçı, Necmi Demir, Hüseyin Cevahir'den oluşan gerilla birliği, 17 Mayıs 1971'de, İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'u İstanbul Elmadağı'nda oturduğu Seyhan Apartmanı'ndan

kaçırdılar. Kaçırma eyleminin ardından yayınlanan THKC açıklamasıyla da Efraim Elrom'un serbest bırakılması için koşullar açıklandı:

"Amerikancı Bakanlar Kuruluna;

Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi 1 MAYIS HAREKATI'nda, Ortadoğu halklarının baş düşmanı Amerikan emperyalizminin maşası siyonist İsrail'in Türkiye Başkonsolosu... Efraim Elrom'u kaçırmıştır.

Efraim Elrom'un hayatına karşılık, derhal şu şartların yerine getirilmesi gerekmektedir:

1-Tutuklu bulunan bütün devrimcilerin derhal serbest bırakılması, (Yer sonra bildirilecektir).

2-Türkiye Halk Kurtuluş Cephesi'nin 1 No'lu bülteninin 7.30, 13.00, 19.00 ve 22.45 TRT Haber Bültenlerinde 3 gün devamlı ve eksiksiz anons edilmesi,

3-Mühlet doluncaya kadar polisin ve diğer zabitanın hiçbir takibe girişmemesi ve aleyhte yayın yapılmaması.

Mühlet bu ultimatomon verildiği tarihten itibaren 3 gündür. Şartlar yerine getirilmezse derhal Efraim Elrom kurşuna dizilecektir. (Mühlet: 20.5.1971 Saat: 17.00'e kadar.)"

İsrail Başkonsolosu'nun kaçırılması sadece ülkemizde değil, başta Ortadoğu olmak üzere tüm dünyada büyük yankı yarattı. Oligarşi tüm güçlerini seferber ederek yaygın bir teröre başladı. Türkiye'nin dört bir yanında ilerici oldukları, sola sempati besledikleri bilenen bilim adamları, gaze-

teciler, yazarlar, öğretmenler gözaltına alındılar. İstanbul'da sokak sokak operasyonlar yürütülüyordu. Ancak devlet, gerillalarının Elrom'u rehin tuttuğu yere ulaşmayı başaramadı. Elrom, THKC'nin şartlarının yerine getirilmemesi üzerine 22 Mayıs gecesi cezalandırıldı.

MALTEPE DİRENİŞİ

Elrom'un cezalandırılmasının ardından baskı ve takip koşulları aralıksız sürdü. Bu saldırılarda bazı önder kadrolar ve militanlar tutsak düştüler. Mahir Çayan ve Hüseyin Cevahir Kartal Maltepe'de kaldıkları evin deşifre olması nedeniyle evden ayrıldıkları sırada çatışmaya girdiler. Çatışmanın büyümesi üzerine çevre evlerden birine girdiler. Girdikleri dairede Sibel Erkan, annesi ve erkek kardeşi ile karşılaştılar. Sibel Erkan'ı rehin alarak burada direnmeyi kararlaştırdılar.

Ev, kısa sürede çok sayıda polis ve Maltepe'deki 2. Zırhlı Tugay'a ait askerler tarafından kuşatıldı. Evin etrafına makineli tüfekler, tanklar sıralandı.

Çayan ve Cevahir, "teslim ol" çağlarına sloganları ve marşlarla cevap verdiler. Bu, Türkiye devrimci hareketinde kuşatma karşısında teslim olmama, çatışma geleneğinin de başlangıcıydı.

Kuşatma altında da olsa, ellerindeki rehinenin güvenliğini sağlamayı öncelikli görevleri saydılar. Rehine Sibel Erkan daha sonra mahkemede tanıklık yaparken onlardan 'Hüseyin ağabey, Mahir Ağabey' diye söz ediyor, kendisine kurşunlardan uzak bir yer hazırladıklarını söylüyordu.

1 Haziran'da yaşanan çatışma sonucunda Cevahir şehit düşerken, Mahir yaralı olarak tutsak edildi.

THKP-C DAVASI

Elrom'un cezalandırılması sonrasında gelişen operasyonlarda çok sayıda THKP-C kadro ve savaşçısı tutsak düşmüştü. Aynı süreçte THKO'lulardan da çok sayıda tutsak vardı.

16 Ağustos 1971 günü THKP-C davasının ilk duruşması yapıldı. Davada tutuklu 25 THKP-C'li vardı. Mahkeme kürsülerinde oligarşinin yargılanması dönemi başlıyordu artık.

- sürecek -

Türkiye Devriminin Sancılı Doğumu

Devrim Yolunda Kararlı Yürüyüş

1970-72'nin Türkiye devriminde bir dönüm noktası olması, sadece yeni bir ülke tahlili yapılmasından, yeni bir strateji belirlenmesinden dolayı değildir. Farklılık, sadece yeni stratejide, silahlı mücadelede değildi, yapılan bir bütün olarak **devrimcilik tarzında bir devrimdi!** Başarılan ve sonraki tüm dönemleri de belirleyen budur.

Dönem, revizyonist reformist geleneğe karşı devrimci bir geleneğin yaratılması dönemidir.

Revizyonist, reformist geleneğin devrimin önüne çıkardığı engeller, bir tek yaydıkları "parlamentarist hayaller"le sınırlı olsaydı, ortaya konulan devrimci stratejiyle revizyonizm ve reformizmin etkisizleştirilmesi ne bu kadar zamana yayılır, ne de bu kadar sancılı olurdu.

Kadro anlayışından, çalışma tarzına, devrimcilerin günlük yaşayışlarından düzenle ilişkilerine, eylem tarzından ahlak, kültür anlayışına kadar her alanda bu reformist, revizyonist geleneğe göre bir şekilleniş vardı. Düşmana karşı direniş anlamında ise, o günün devrimcilerinin geçmişten alabileceği fazla bir devrimci miras yoktu. "Düşman" kavramı yoktu ki, düşmana karşı direniş mirası olsun! Gerçekte Türkiye İşçi Partisi'nin oy bazında 1965 seçimlerinde sağladığı kitlesellik bir yana bırakılırsa, sosyalist hareket uzun yıllar aydınlarla sınırlı kalmış, "illegal" oldukları dönemlerde bile düzen içi yaşamdan kopulmayan bir gelenek oluşmuştu.

Mahirler, işte bu ortamda bir arayış içindeydiler. İşleri zordu. Mahir bu ortamı bir tür "bataklık" olarak adlandırarak devrimci gelişmeyi şöyle tasvir eder:

"İşte biz bu hava içinde, biraz da bu havanın etkisinde kalarak doğru çiziyi, ayaklarımız bu bataklıkta olduğu için ağır ağır yürüyerek bulduk. Aynı yavaşlıkla da pratiğe geçtik."

Bir başka yazısında bu gelişimi şöyle ortaya koyar:

"Bu hareket revizyonizmin uzun yıllar etkin olduğu bir ortamda yeşermiş, gelişmiş ve güçlenmiştir. O yüzden işler ne kadar sıkı tutulursa tutulsun, başlangıçta şu veya bu ölçüde bu ortamın izlerini taşıyacaktır. Tersini düşünmek idealizmdir. Bu kalıntılar savaş içinde, savaşıla savaşıla atılacaktır."

Savaş içinde, savaşıla savaşıla... İşte bu söz, bir anlamda devrim mücadelesinin sonraki gelişimini de anlatacaktır.

Çünkü, revizyonist, reformist geleneğe karşı mücadele çok yönlü ve uzun vadeli bir mücadele olacaktı. Bu gelenek, burjuvazinin doğrudan ve dolaylı her türlü desteğine sahipti üstelik. Oligarşinin sürekli baskı ve terörü ve burjuvazinin kültürü de bir yanı sıra bu geleneği diri tutmaya yarıyordu. Emperyalizmin dünya çapında sola yönelik geliştirdiği taktik ve manevraların da öncelikle amaçlarından biri hep bu geleneği güçlendirmeye yönelik olmuştur.

Bunların sonucudur ki, reformizm ve onun devrimcilik anlayışı, tarzı üzerinde yarattığı tahribatlarla hala mücadeleye devam ediyoruz.

Masa başı devrimciliği, salon sosyalistliği, "devrimciliği dergi çıkarmak"tan ibaret gören çarpık anlayışlar, halkı aydınlatmayı, kitlelere dıştan bilinç götürmeyi "aydınca" kavrayan sapkınlıklar, ortalıkta bolcaydı o günlerde. Ama bugün aynı çarpıklıkların başka biçimlerini görmek yine de mümkün.

Devrimci hareketin çıkışıyla bunlara ideolojik planda kesin bir darbe vuruldu. Ama yukarıda anlattığımız koşullar altında tümüyle yokolmadılar. Yenilgi dönemlerinde, yılgınlıklardan, yorgunluklardan kendilerine güç bulmaya çalıştılar. İdeolojik, politik güçsüzlüklerini oligarşinin, şu veya bu emperyalistin icazeti altına girerek "telafi" etme yoluna yöneldiler. Bu yönelimler, devrimci gelenekler üzerinde zaman zaman daha büyük tahribatlar yarattı. Kızıldere'nin sadece farklı bir stratejinin değil, aynı zamanda farklı bir devrimcilik anlayışının ifadesi olduğunun anlaşılması, bu tahribat ortamında daha büyük bir önem taşır. Kızıldere'yi sadece "kahramanlığa" gizlemeye çalışan birine rastladığınızda, biliniz ki, o sözünü ettiğimiz tahribatın yaratıcılarından veya beyni, yüreği o tahrip edici anlayışla biçimlenen biridir. Bu tahribatı ortadan kaldırmanın yollarından biri, Kızıldere'den bugüne akıp gelen çizginin hayatın her alanında yarattığı kopuşları anlamak ve sürdürmektir.

Devrimciliği çarpıtanlar, ideolojik mücadeleden kaçarlar

"İdeolojik mücadele, oportünizmin panzehiridir". Her türlü tartışmadan, muhasebeden uzak durmaları, panzehirin devreye girmesini engellemek içindir.

1960'lı yılların ikinci yarısındaki ideolojik, teorik

ortam, belli açılardan bugünle benzerlik taşımaktadır:

“Ülkemizin solunda tam bir teorik keşmekeş hüküm sürmektedir. Öyle ki, aynı revizyonist tezleri temel alan ve bunları değişik ambalajlamalarla piyasaya süren, kendi öz gücünün dışında başka güçlere bel bağlayan çeşitli oportünist fraksiyonlar, en sert bir şekilde birbirlerini oportünizmle, pasifizmle, ihanetle vb. ile suçlamaktadırlar. Kendi aralarında taktik ayrılık bile sayılamayacak ufak değerlendirme veya değiş farklılıkları etrafında fırtına koparmaktadırlar.”

O gün, çok ciddi bir ideolojik mücadele vardı; bugün yok. O gün, pratiğin sınavından geçmiş bir devrim anlayışı yoktu; bugün var.

Bunlar, o günden bugüne uzanan temel farklılıklar. Ama çok büyük benzerlikler de var:

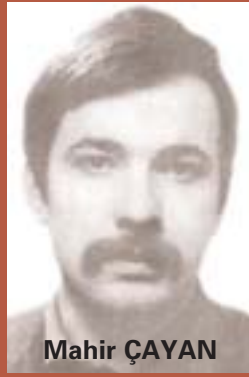
Mesela *“kendi öz gücünün dışında başka güçlere bel bağlamak”*; dün, bel bağlanan bir *“ilerici cunta”*ydı, bugün bel bağlanan *Avrupa Birliği* oldu. Dün kimi *“Kemalistlere”*, *“burjuvazinin ilerici kesimleri”* bel bağlıyordu, bugün TÜSİAD patronlarına bel bağlandı.

“Kendi aralarında taktik ayrılık bile sayılamayacak ufak değerlendirme veya değiş farklılıkları etrafında fırtına koparmaya” hala devam ediyorlar. Bakın legal parti çevrelerine; biri komünistliği, öteki işçi sınıfını kimseye bırakmıyor, bir diğeri burnu kaf dağında, hiçbirini beğenmiyor. Kürt milliyetçiliği ve reformizm, birbirine demediğini bırakmıyor ama, AB’cilikten *“devlete güven verme”*ye, icazetçi politikalara kadar aralarında *“taktik ayrılık”* bile yok ne-redeyse.

Devrime yönelişin olduğu yerde ideolojik mücadele de olur. Devrimden kaçışın olduğu yerde ise, ideolojiden de kaçış başlar. Emperyalizm hakkında bir sürü tahlil yapıyorlar. Hepsi yanlış çıkıyor. Bir tartışma yok. Düzenileşme derinleştikçe, dogmatik olmayalım, kalıplarla konuşmayalım diye diye, Marksizm-Leninizmden kaçılır.

Biz, Mahirlerin başlattığı geleneği sürdürüyoruz bu konuda da. *“Sözde ideolojik polemiklerin, utanmazca yapılan tahriklerin, küçük burjuva çığırkanlıklarının... kör düşüşünün”* dışında olduk onyıllardır. Cephe’nin temelleri atılırken yaratılan gelenekte olduğu gibi,

“... pekala mümkündür sözde pratiğe ışık tutacak, bir sürü masa başı ahkamlar kesmek. Ama hayır! Partimizin bünyesinde bu tip entellektüel tahlil-

Mahir ÇAYAN

Hüseyin CEVAHİR

Ulaş BARDAKÇI

Önderdiler; Devrimin yolunu öğrettiler; yeni-sömürge bir ülkede devrimciliğin nasıl olması gerektiğini gösterdiler.

lere yer yoktur. Dilimiz, terminolojimiz ve tahlillerimiz genel olarak dünya devrimci pratiğinin, özel olarak da pratiğimizin ürünü olmalıdır...”

Hep öyle oldu. Abartı, mübalağa uzak oldu bizden. Pratiği olmayanlar, estiler, savurdular, oy hesaplarıyla devrimler yaptılar, stratejiler, taktikler bahsinde mangalda kül bırakmadılar. *“Direniş komiteleri”*, *“barikat savaşları”* methiyeleri içindeyken faşizmin zulmü karşısında tel tel döküldüler. *“Kitleler...”*, *“sınıf...”* nakaratını terennüm ederken, halka yabancılaştılar... Bu listeyi uzatmak mümkündür. Vurgulamak istediğimiz, devrimci geleneğe, revizyonist-reformist geleneğin teorii ve ideolojiyi ele alış tarzındaki bu farklılık, devrim konusundaki ciddiyetin de bir ifadesidir. Bu farklılık, otuzküsür yıldan beri varolagelmıştır Türkiye solunda.

Mücadeleden kaçmak isteyenlerin her zaman sarılabileceği bir kılıf vardır.

“Devrim için savaşmaya sosyalist denmez”. Peki, hem savaşmayıp, hem bu sıfatı taşımak isteyenlere ise, ne denir?

1970’li yılların ikinci yarısında, sivil faşist terörün hayatın her alanını kasıp kavurduğu bir ortamda, devrimciler anti-faşist mücadele görevinden kaçınabilirler miydi? Ama kaçınanlar oldu; güya *“provokasyona gelmemek”* adına, *“bizim mücadelemiz burjuvaziye karşı, onların itleriyle uğraşamayız”* denilerek bu mücadeleden kaçınanlar oldu.

1970’lerin sonunda sivil faşist terör ve devlet terörü artık halkın karşısına birlikte çıkıyordu; ki gide-rek devlet terörü daha da ön plana geçecekti. Böyle bir ortamda devrimcilerin devletin işkenceci, katliamcı güçlerine yönelmesinden doğal bir şey olamazdı. Ama o koşullarda da kimileri, **anti-MHP** çiz-gide çakılı kalıp, devleti *“karşılarına almamaya”* azami dikkat gösterdiler.

Dediğimiz gibi, mücadelenin görevlerini omuzla-

maktan kaçmak istenilince, bahanesi bulunuyor. Türkiye solunda bu tür kaçışlar hiç eksik olmadı.

Parti-Cephe'nin daha kuruluşunun ilk yıllarında 12 Mart darbesinin baskı ve tenkil politikası karşısındaki tavrı, işte bu açıdan çok belirleyiciydi. 12 Mart'ın ağır baskı koşullarında, Parti-Cephe, sayısız kadro ve savaşçısının şehit veya tutsak düşmesinin yanında bir de ihanetle karşılaştı. İşte o koşullarda Mahirlerin tavrı:

"12 Mart öncesinde yedi-sekiz fraksiyon halinde olan sol, bugün başlıca iki kampa ayrılmıştır.

- Silahlı devrim cephesi.

- Oligarşinin soldaki uzantısı pasifist cephe.

(...) Bu son derece doğaldır. Çünkü her darbe, sağ ve pasifist eğilimleri ortaya çıkartır. (...) Soldaki bu oluşum, partimizi de etkilemiş ve partimizin içinden ufak bir grup, partimizin ideolojik, teorik ve stratejik görüşleri ile eylemlerini narodnizmin, anarşizmin, teorisi ve pratiği diyerek, pasifist cephenin parti içindeki uzantıları olmuşlardır."

Parti-Cephe'nin savaşma kararlılığı nettir. **Çünkü bu dönemde savaşıp savaşmama Türkiye halklarına bağlılığın, sorumluluğun ve devrim iddiasının bir göstergesi** olacaktır. Bu netlik, şu sözlerle ifade edilir:

"Oligarşinin terörü şiddeti ne kadar artarsa art-sın, partimiz gerilla savaşına devam edecektir. (...) Örgütü, örgüt yapan, onu kitlelere tanıtan, program-lar veya yaldızlı laflar değil, devrimci eylemdir."

Bu da bir geleneğin kırılması ve yeni bir geleneğin başlatılmasıdır. Çünkü o güne kadarki pratik içinde, büyük darbeler yenildiğinde, hemen geri çekilmek, dönemi en az zararla atlama taktiği geçerli olmuş ve dolayısıyla bir direniş geleneği yaratılamamıştır.

Mahirler "direniş" kavramını getirmişlerdir Türkiye soluna. O tavrı, 33 yıldır Parti-Cephe'nin değişmez çizgisine, her şart altında sürdürülen bir geleneğine dönüşmüştür. Ne 12 Eylül'ler, ne "topyekün savaş"lar, ne 19 Aralık'lar bu gelenekte, bu çizgide bir kırılma yaratmadı.

Bu, Kızıldere mirasının neden bizde somutlandığını da anlatır. Elbette, Kızıldere sadece bir başlangıçtır, bir dönüm noktası olması yarattığı gelenek ve çizginin gücüdür. Bu güç, o günden bu yana **ON-LARCA KIZILDERE** ile büyütülmüş, Ölüm Oruçlarında, 12 Temmuz, 16-17 Nisan ve onlarca direniş destanıyla güçlendirilmiştir.

Türkiye solu, "elli fraksiyona" bölünmüş olduğunda da, "otuz fraksiyona" düştüğünde de o iki cephe ayrımı hep sürmüştür. Bazen bu cephenin bi-

rincisini temsil etmek, **sadece Cephelilere** kalmış, ama devrim cephesi hiç boş bırakılmamıştır.

"Düzeniçi"likten Devrime

"İktidar her devrimin temel meselesidir"; İktidar meselesi olmayanların devrimciliği de söz konusu olmaz.

Kızıldere, onlarca yıllık düzeniçi mücadeleyi esas alan reformist çizgi yenilgisi, ve ilk defa **iktidar hedefli** bir mücadele çizgisinin çok geniş bir halk kesimi tarafından benimsenmesidir.

İktidar hedefli mücadele, o gün de Kızıldere'nin ayrım noktasıdır, o günden sonra da.

İktidar hedefi, hemen hemen tüm öteki konuları, örgüt biçimini, çalışma tarzını, mücadele yöntemlerini ve devrimci kültürü, yaşayış tarzını da belirleyen bir öneme sahiptir. İktidar hedefinden uzaklaşıldıkça, tüm bu alanlarda düzene yakınlaşmak, düzen ölçüleriyle hareket eder hale gelmek kaçınılmazdır.

Kızıldere, 1972'nin ardından geniş kitleler tarafından sahiplenilirken, kuşkusuz Kızıldere katliamının korkuttuğu yürekler de olmuştur, kimileri bu korkunun etkisiyle sınıflar mücadelesinin gerçeklerini reddederek, görmek istemeyerek, iktidar hedefinden vazgeçerek, THKP-C'nin silahlı mücadele çizgisini eleştirdiler, kimileri yine aynı noktadan yola çıkarak THKP-C'nin halk içinde örgütlenmesini, çalışmasını sağcılıkla eleştirerek halktan kopuk "kendini korumacı" bir çizgiyi "parti-cephe" çizgisi diye uygulamaya koyuldular. Ancak ne biri ne diğeri, devrim yolunda yaşam alanı bulamadı. Kimi yok oldu, kimi tümüyle düzene endekslendi.

Son tahlilde, burjuva ideolojisinin çeşitli biçimlerde soldaki yansımaları olan reformizme karşı 1960'ların sonunda büyük bir çatışma yürütülmüş, bu çatışmadan zaferle çıkmıştır. Ama mücadele bitmemiştir. Devrime kadar da bitmeyeceğini söylemek yanlış değildir. Reformizm, devrimci açıdan tüm çürümüşlüğüne rağmen, ülkemizin küçük-burjuva ekonomik-sosyal yapısından tutun da, emperyalizmin dolaylı-dolaysız desteklerine kadar çeşitli nedenlerle kendini üretmeye devam eder. Bu nedenle, Kızıldere'nin reformizme ve revizyonizme karşı kavgası da hiç kesintisiz sürdürülmek durumundadır.

**30 Mart - 17 Nisan
Şehitlerimizi Anıyor
Ümudu Selamlıyoruz**

Taha Yasin Ramazan:

Irak şerefli bir kapıdır

Irak'a saldırının 5. günü, yani katliamların, bombaların en yoğun yaşandığı, Irak halkının görkemli bir direnişle hesapları bozduğu günler toplanabilen Arap Birliği Dışişleri Bakanları toplantısının sonuç bildirgesinden "saldırıyı kınama ve son verme çağrısı" çıktı! **Irak Devlet Başkanı 1. Yardımcısı Taha Yasin Ramazan** düzenlediği basın toplantısı ile Arap Birliği'nin tavrını eleştirdi. Ramazan'ın konuşmasının bir bölümünü aşağıda aktarıyoruz:

Yürüyüş dediğiniz devrimci olur

Irak halkı direnecek. Amerika ve İngiltere'ye ve onlara yardım eden herkese karşı direnecek. Arap kralların, beylerin, başkanların şerefli bir tutum içinde bulunmalarını istiyoruz. Bu tutumlarını sürdürürlerse halklarına ne diyecekler, tarih ne yazacak onlar için?

Bu aciz tutumlarını gözden geçirsinler. Bu tutum halklarıyla paralel değildir. Halkları İsrail'le ilişkilerini kesmelerini istiyorlar. Ama maalesef bugünlerde Camp David, Araba Vadisi anlaşmaları herhangi bir Arap anlaşmasından daha kutsal gibi gözüküyor. Hala, hala dileniyoruz. Savunmayı dışarıdan dilemiyoruz. Herkes biliyor ki, BM sakat. BM de Amerika'yı savaşmamaya davet etti. Halklar saldırganlarla bütün ilişkileri kesmek istedi. Saldırıyı kınamak istemediler. Arap halkları siyasi, ekonomik, bütün ticaret ilişkilerini kesmeyi, yolları, deniz yolları, hava sahasını kapatmayı da istedi. Bugünlerde deniz yolları, hava koridorları saldırı yapan ülkelere bağrına kadar açık. Ama maalesef Irak gıdaları, ilaçları önünde kapalı.

Ürdün'de ilaçlarımız ve gıdalarımızın Irak girmesi yasaklanıyor.

Her şeyden önce **Amerika ile işbirliği yapanlar** çok pis bir iş içindeler. Saldırganların yanında olmakla saldırgan oluyorlar.

Bu saldırı sadece Irak'a yapılmış bir saldırı değildir. Irak şerefli bir kapıdır. Iraklılar Arapların kapısında durmaktan şeref duyuyor. Amerikalılar saldırının amacının sadece Irak değil bütün Ortadoğu'yu değiştirmek olduğunu söylüyor, İsrail'in gücünü artırmayı hedeflediklerini kendileri söylüyor.

Arap halklarının çoğu arap liderlerinin şerefli bir tutum alabileceğini düşünmüyorlar. Bu krallar niye Arap halkını bu kadar küçümsüyorlar. Bu halk saldırıya karşı şerefli bir tutum elde etmiştir. Amerika'nın İngilizler'in tüm yaptıklarına destek olabiliyor bu krallar, başkanlar, ama niye halklarını desteklemiyorlar. Arap resmi tutumu böyle devam ederse, zaten çökmüş olan bir çok tahtın hepsi çökecektir. Teker teker. Ben Arap halkına inanıyorum.

7 gün içinde çökeceğini söylüyorlardı. 6. gündeyiz herhangi bir köyümüz de düşmedi. Hala Ümm Kasr'ı bile alamadılar.

Bir İngiliz bakan, "*biz sonuca çok yaklaştık*" diyor. Hepsı yalancılar, hepsi dolandırıcılar. Biz onlar gibi olamayız. Biz onların seviyesine inmeyeceğiz. Biz bu aşağılık yönetime çok yabancıyız. O kadar çok ki, en son yalanlarının ne olduğunu biz de bilmiyoruz. Biz tahrifatta bulunmuyoruz, savaşıyoruz. İki süper güce karşı direniyoruz. Polonya ve Avustralya'ya karşı da... Onlar bu çamura girmemeliydi, ama kendileri geldiler. Biz de çok iyi biliyoruz ki, onların tarafından da bizden de çok zaiyat

var. Ama biz hazırız. Bu bizi şereflendirir, halkımızı onurlandırır. Ama bir Amerikan askeri esir düşer, ölürse niye esir düşüyor, kendi ülkesi, halkı için mi? **Niye geliyorlar?**

Gönüllüler... Tabii ki buyurup gelsinler. Biz onlara Bağdattan diyoruz ki, kendi ülkelerindeki tutumlarını da yükseltsinler. Dışarıdan gelen söze kulak asmasınlar, dinlemesinler.

Yönetimleri diyor ki, medeni yürüyüşler olsun... Asla! **Yürüyüş dediğiniz devrimci olur.** Yürüyüş dediğiniz Arap halkının isteği doğrultusunda olur. Arap halkı İsveç halkı değil ki, "medeni yürüyüşlerde" bulunsun. Avrupa halklarında bile güçlüydü yürüyüşler. Ve ben onlara diyorum ki, bu saldırıya karşı güçlü bir tutumda bulunun. Dinlemeyin. Görevinizi yapın. Arap halkı bu durumlarda görevinin ne olduğunu bilir. Arap İşçiler Birliği ve sendikalardan Ümm Kasr Limanı'nda çalışmamasını istiyoruz. 1950-60'larda da boykot etmişlerdi. Arap devrimci asil ruhunu canlandırınsınlar.

Güneydeki Havasın savaşları yeni bir dönemi işaret ediyor. Yeni bir zamana, yeni ahlak, yeni değerler, Arap asil kökünün sesi olsun istiyoruz.

Buyurun kapılarımız açık, mücahitler gelebilir. Bilsinler ki, Iraklılar içinde kendi halkı içinde gibi olacaklar. Ve onlarla birlikte Irak halkı dünyaya direnişin nasıl olacağını gösterecekler.

Sayı 54

29

30 Mart 2003

Haklı Direnişin Propaganda Gücü Haksız Katliamcının Dezenformasyonu

“Umm Kasr’ı ele geçirdik... Binlerce Iraklı teslim oldu... Iraklılar Saddam’ın resimlerini yırtarak müttefik güçlerini alkışlarla karşıladı... Irak çözülüyor... Üç günde Bağdat... Özgürlük harekâtına esir düştüler... Saddam otoritesini kaybediyor, ölmüş olabilir... Irak askerleri ABD üniforması giyip Iraklı sivillere saldırıyorlar...”

Çok değil, birkaç saat içinde yalan olduğu ortaya çıkan bu örnekler, “naklen savaş” ortamında, “dezenformasyon”nun, yani sözlük anlamıyla “haberi yok etme, önemini küçültme ya da anlamını değiştirme eylemi”nin, daha öz ifadeyle yalanın en yoğun yaşandığı günlerde olduğumuzun özeti gibi. “Savaşlarda önce gerçekler ölür” sözü, ABD imparatorluğunun katliam merkezlerinden yönetilen dezenformasyon kampanyalarını meşrulaştırmadığı gibi, “psikolojik savaşır olur” denilerek de geçirilemez.

Propaganda, gücünü gerçekten, haklılıktan alır. Bunların olmadığı yerde ise **dezenformasyon** devreye girer ve yalan üzerine kuruludur.

Dezenformasyon burjuvazinin yöntemidir. Çünkü gerçeği gizlemeye, saptırmaya, çarpıtmaya ihtiyacı olanlar onlardır. Irak saldırısında ve öncesinde aylara yayılan süreçte Amerikan imparatorluğu “ipin ucunu” öyle bir kaçırdı ki, “yalancı devlet” diye damgalanmaktan kurtulamadı. Dezenformasyona dayalı **Amerikan propaganda mekanizmasının çöküşü**, halkların ABD’nin hiçbir yalanına inanmaması, “Irak’a demokrasi özgürlük götürüceğiz... teröre karşı savaşıyoruz” yalanlarına gülüp geçmesi bunun açık kanıtı.

Şimdi artık ilk bombanın düşmesi ile birlikte dezenformasyonun biçimi, hedefi değişti, saldırıyı meşrulaştırmaktan bir adım öteye giderek Irak’ı işgal eden emperyalist güçlerin aslında oraya “demokrasi, özgürlük” götürme gibi ulvi amaç-

larla saldırıya giriştikleri, halkın yollarını dört gözle beklediği, süper silahlarla hızla amaca ulaşıldığı vb. yönleriyle ön plana çıkmaya başladı.

Medya üzerine incelemeler yapan Fransız PHILIP KNIGHTLEY, emperyalist medya gerçeğini şöyle formüle ediyor;

*“Batı medyasının savaşları nakledişi genelde bunalıcı derecede bilindik bir çizgi izler: **Birinci aşama**, kriz; **ikinci aşama** düşman liderin canavarlaştırılması; **üçüncü aşama** düşmanın bireyler düzeyinde canavarlaştırılması; **dördüncü aşama** zulüm ve gaddarlık hikâyeleri.”*

Tüm bu aşamaların Irak saldırısı nezdinde birer birer yaşandığını biliyoruz. Şimdi katliam ve katliama karşı direnişi gizleme aşamasını bunlara eklemek yanlış olmaz.

Ancak yaşanan gelişmeler gösterdi ki, gerçekler karşısında, direnenler ve haklı olanlar karşısında dezenformasyonun gücü de belli bir yere kadardır. Bugün tüm dünya Amerikan yalanlarına gülüyorsa, Irak halkının vatani için fedakarca direndiğini Amerikancı medya dahi yazmak zorunda kalıyorsa, “halk Saddam’dan nefret ediyor” demagogileri dahi tartışılmaya başlanmışsa, dezenformasyonun başarısızlığı ortadadır.

Burada, 19 Aralık katliam günlerindeki yalanları ve sabırla, kararlılıkla süren direnişin sayesinde ortaya çıkan gerçekleri, diri diri yakmaları, kurşunlamaları hatırlamakta yarar var. Yalanın hükmü birkaç ay ancak sürmüştü.

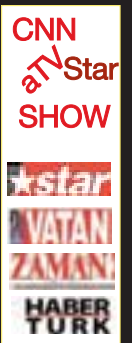
Halklar yalanlara inanmıyor. “Bağımsız yayıncılık” denilince akla gelmesi istenen BBC’ye inanmayan İngiliz halkı alternatif arıyor. İngiltere’de El Cezire TV’nin abone sayısı, saldırının başlamasından bu yana iki katına çıktı. CNN, birinci körfez saldırısında oynadığı rolü bugün oynayamaz durumdadır. Bunda hem El Cezire gibi

Sayı 54

30

30 Mart 2003

Haklı olanların ve direnenlerin karşısında yalanın saltanatı uzun sürmez!

gerçekleri halklara ulaştıran kanalların ortaya çıkışı hem de CNN'in dezenformasyon üzerine yayın yaptığıнын bütün dünyada ciddi olarak teşhir olmuşluğu belirleyicidir. O dönemdeki "küvezde ölen Kuveytli bebekler.. Kuveyt elçisinin kızının ABD parlamentosunda konuşturulması.. karabatakların Saddam'ın körfeze akıttığı petrolden zehirlendiği.." ve daha yüzlerce yalan ortaya çıktı.

"Üstünlük" Haklılıktan Geliyor

Propaganda savaşında Irak'ın üstünlüğünden söz ediliyor. Irak'ın özel olarak yaptığı bir şey yok aslında. Onlar da ABD gibi günlük açıklamalarını yapıyor. Aksine ABD medyası ve bizim gibi ülkelerdeki işbirlikçi medya Amerikan saflarından bu savaşa en yoğun şekilde katılmaktadır.

"Irak propaganda savaşında daha üstün" yorumlarını yapan "uzman" kılıklı Amerikancılardan anlamadığı haklılıktır, meşruluktur, işgalciye direnen halk gerçeğidir. Irak halkı haklı olduğu için, ülkelerini işgal eden katliamcılara karşı direndiği için inandırıcıdır. Kendilerine güvenli söyledikleri her şeyi kanıtıyorlar. ABD ise, **"ben söylüyorum inanın"** diyor sadece. Çünkü gayri meşru, katliamcı, yalancı ve bunun ötesinde söyleyebileceği hiçbir şey yok. *"Pilotlarımız güvence altında... düşen uçağımız yok... sivillere dikkat ediyoruz..."* diyor, aynı gün düşen uçak görüntüleri, esir pilotlar, katliamın görüntülerini yayınlıyor Irak. ABD'nin buna karşı yapabildiği tek şey, Irak TV ve radyosunu bombalamak!

Dezenformasyon Bombaları

Irak kentlerine bombalar yağdırılırken, dünya halklarının beyinlerine de dezenformasyon bombaları yağıyor. Amerika gerçeği bombalarla örtmek istiyor. Irak'ta hedef aldığı ilk yerler arasında Irak TV'sinin bulunması boşuna değildir. Hatırlanacağı gibi Afganistan saldırısında da El Cezire TV'nin bürosu bombalanmış, susturulması için Katar'a baskı uygulanmıştı.

ABD Medyasında Sansür

Bugün en büyük sansür "özgürlükler ülkesi Amerika" mediasında. Pentagon'a bağlı olarak hareket eden ve muhabirleri dahi ABD tankları içinden canlı yayın yapan ABD medyası, şu ana kadar kendi halkına, Amerikan katliamlarını, Irak halkının direnişini, Amerika'nın Iraklılara özgürlük götürmediğinin, Iraklıların da onları çiçeklerle karşılamadığının haberlerini vermiyor. Pentagon saldırı öncesi kurduğu merkezde önce haberleri inceliyor, sonra şunları yayınlıyor, bunları yayınlamayın diyor. Özgürlükler masalına bir darbe daha!

Dezenformasyon sadece savaşlarda değil, savaş dışında da çeşitli biçimlerde beyinlerimize bombalar yağıyor. Medya aracılığıyla sürdürülen bu savaş hiç bitmiyor.

Dezenformasyon son derece çeşitlidir. Mesela "Kamuoyu şunu-bunu istiyor" türünden anketlerle karşımıza çıkabileceği gibi, TV'de gördüğünüz küçük bir haber de aynı bombardımının bir parçası olabilir. Mesela devrimci bir eylemin ardından devreye giren kontrgerillanın psikolojik savaş uzmanlarının ürettiği yalanlar üzerine komplo teorileri birbirini izler. Kendisine solcu, ilerici diyenler dahi, beyinlerini emperyalist ideolojiden kurtarmadıkça bu bombardımandan nasibini alır. (Sabancı eylemi sonrasında, 19 Aralık günlerini hatırlayın) Ya da emperyalizmin, oligarşinin ortaya çıkmasını istemediği bir gerçek ortaya çıkar, aynı mekanizma harekete geçer. Örneğin, olaydaki küçük bir ayrıntı öyle bir bü-yütülür ki, olayın özünün üzeri örtülür. Bir başka yöntem ise, devleti sarsan bir gelişmenin üzeri, bir başka "sarsıcı" gelişme ile örtülmeye, tartışılmamaya çalışılır. Böylece ilkinin olası sosyal-siyasal sonuçları azaltılmış olur. Ya da karşı-devrimci bir darbe-hareket "halk ayaklanması" diye lanse edilir. Romanya ve Yugoslavya örneğinde olduğu gibi.

Dün, *"Taliban yönetimi, ülkesindeki masum insanları ateşe atmakta kararlı. Dışişleri Bakanı Mutevekkil dün yaptığı açıklamada da savaş çılgınlıkları attı."* diyen Amerikancılar, bugün *"Saddam halkının ölümüne neden oluyor"* diyor.

Sanki saldıran Amerika değilmiş gibi verilen bu haberin mantığı, Amerika'ya karşı bir biçimde direnen herkes suçlu. İşkencecinin "kendine işkence ettirme" demesi gibi, medyanın gerçeği tersine çevirmesinin tek örneği elbette bu değil. Ancak bu örnek, en temel gerçeğin, katliamcının kimliğinin (çok açık olmasına rağmen) nasıl çarpıtıldığının, beyinlerde onların istediği gibi etki yapması için nasıl sinsice, özenli cümlelerin kurulduğunun güzel bir örneği.

Dezenformasyon yöntemlerini daha da çeşitlendirmek mümkündür. Ancak bilinmesi gereken emperyalistlerin ve onların medyasının yaptığı hiçbir şeyin masum olmadığını görmektir. Panzehiri ise, olaylara sınıfsal perspektiften, yani gerçeğin çıplak penceresinden bakabilmektir. Beyinlerimizin halkların cephesinden düşünmeyi bir refleks haline getirmesidir. Kesin doğruyuş gibi söyledikleri anda dahi mutlaka kendi aklımızın süzgecinden geçmektedir. Ve hatta emperyalistlerin ve onların yerli-yabancı medyasının söylediği her şeyin tersini düşünmektir. Böylece doğru bilgiye sahip olmak daha mümkün hale gelir.

Amerika'nın Türkiye Seksiyonu Doğan Medya "Müttefikler" Cephesinde

'Tam Gaz Bağdat' diyor Doğan Medya'nın Amiral gemisi Hürriyet. Flikası Milliyet alıyor sözü; "He-defe kilitlendiler; Müttefikler, dün Irak ordusunun direnişini kırıp Nasırye'yi geçti, Basra'yı kuşattı..." Sonra sıraya, "solcu" Radikal giriyor; "Amerika hızlı başladı..." Doğan Medya'nın TV'leri yerinde duramıyor. Kan isteriz kan, haydi nerede o ağır bombardıman, nerede o "şok ve dehşet operasyonu" diye çığlıklar atıyor M. Ali Birand. Iraklıların direnişinden şaşkına düşmüş, yanına oturttuğu "uzman" dedikleri emekli generale bir umut diyerek soruyor; "esir askerleri orada bırakmazlar değil mi pašam..." "Canından bir parça" sanki esir düşen.

Arsızlığın Azgınlaşması

Doğan Medya'nın Irak'a ilişkin yayınları, şu gerçeği yazılı, görsel hale getirdi; **burjuvazinin sınıf kinini, halklara düşmanlığını**. Yayınladıkları hiçbir haber bu tanımın dışında değildir. "Halkın haber alma hakkı" gibi uydurmaları bir yana bırakın, yoktur böyle bir şey. Burjuvazinin çıkarlarına hizmet ediyor mu etmiyor mu, kıstas budur. Bugün burjuvazinin çıkarları Amerikan saldırısında ve çıkarlarında vücut bulmuştur. Amerikancılığın kaynağı da buradadır.

Doğan Medya'nın Amerikancılığı biliniyordu. Çıkar hesaplarını ABD saflarında yer almak üzerine yaptığı açıktı. Ancak hiçbir dönem Amerikancılık bu kadar gemi aızıya almamıştı. Halk düşmanlığı, direnen Irak halkı nezdinde bu kadar kinini kusmamıştı. "Tam Gaz Bağdat" manşeti atan kafayı düşünün; işgali, katliamı, bir halkın iradesinin yok edilmesini gizli, üstü örtülü değil açıkça savunuyor bu kafa. Bu kafaya göre ABD'ye direnmenin anlamı olmadığı gibi, direnilmemesi de gerekiyor. Oligarşinin Kuzey Irak'ı işgali tartıştığı ortamda,

"Kürtler niye karşı çıkıyor buna anlamıyoruz" diyenler, Iraklılar için de "niye karşı çıkıyorlar, Saddam'dan kurtulacaklar, özgürlük gelecek" diye düşünüyor.

En açık ifadesini Hürriyet'in ve genel olarak Doğan Medya'nın yayın politikasını belirleyen Ertuğrul Özkök'te ve TV'lerinde örneğin M. Ali Birand'da bulan ruhsal bütünleşme mide bulandırıcı noktaya ulaştı. Çıkarlarının

ötesinde kendilerini Bağdat semalarında Iraklıları bombalayan Amerikan pilotları gibi hisseden Özkök ve Birand Amerikancılığın ortaya çıkardığı kişiliksizliğin en tipik örnekleri durumunda.

"Ama Biz Tarafsız Yayın Yapıyoruz"

Canlı yayın sırasında CNN Türk Yayın Yönetmeni Ferhat Boratav stüdyoya giriyor ve: "CNN Türk'ün Amerikan CNN ile birlikte Bağdat'tan kovulduğunu" söylüyor, durumu açıklayamamanın sıkıntısıyla, "bir neden yok" diyor.

Birand şaşkın; "Gerek CNN gerekse CNN Türk taraflı yayın yapmıyor ki..."

CNN'i sanki kimse izlemiyor, bilmiyor. Uluslara-

Basın Emekçilerine, Demokrat Kimlikli Gazetecilere

Başta Doğan Medya olmak üzere, Amerikan saldırıganlığının propagandasını yapan, her katliamdan, ABD bayrağı dikilen her karış topraktan zevk alan çalıştığınız gazetelerin, TV'lerin yayınları **sizi rahatsız etmiyor mu?** "Ben köşemi yazarım, ben haberimi yaparım, ekmek parası ne yapalım" diyerek **geçiş-tiremezsiniz**. Her satırından kan damlayan o yayınların bir şekilde meşrulaşmasını sağlıyor bu yazı ve haberleriniz. Ekmeğinize defalarca kanımız doğranmıştı, şimdi buna Iraklı kanı eklendi. Halkların kanyıla basılıyor çalıştığınız gazeteler. Bu Amerikancı güruha karşı tepkinizi dile getirmelisiniz. Açıklamalarınız, örgütlü tepkileriniz önce onlara yönelmeli, sonra Amerika'ya. Amerikancı basının lanetli hale gelmesi en başta sizin sorumluluğunuz olmalı. **Lanetleyn kan emicilerini!**

rası haber ajansları orada, peki niye CNN Türk de defedildi, buna cevap yok. Anasını (CNN İnt) kovup “danasını” bırakmak olur mu?!

Doğan Medya kanallarının verdiği haberleri izleyin, ABD askerlerinden söz ederken ABD askeri olduklarını dahi belirtme gereği duymuyor. Onlar bizden ya! Çıkardığı bir “uzman” Amerikalı esirler için, “bu görüntüler dehşet görüntüler, üzücü görüntüler...” diyor. Uşak ruhu hemen harekete geçiyor, panik içinde soruyor Birand; “Amerika bu görüntülerin faturasını bize çıkarır... ABD esirleri orada bırakmaz değil mi?”

Bırakın politik düşünmeyi, gazeteci şu bu olmayı en sıradan insan bile sorar; “biz mi gidin Irak’ı işgal edin dedik” diye. Ama o uşağın bir başka işi daha var: 2. tezkerenin reddedilmesi üzerine ortaya çıkan havayı Amerika lehine çevirmek, felaket senaryoları yazarak bir sonraki tezkerenin, ABD’nin katliamlarına fiili ortaklığın zeminini hazırlamak. Bu ülkeyi yönetenler en az onun kadar Amerikan ruhlu işbirlikçiler olduğu için böyle bir kampanyaya ihtiyaç var mı ayrı bir konu, ancak Doğan Medya’nın başını çektiği bu kampanya tüm hızıyla sürüyor. Ne kadar işbirlikçi varsa TV’lere, gazete sütunlara taşınarak Türkiye-ABD ilişkilerinin nasıl zarar gördüğü kanıtlanmaya, 2. tezkereye “hayır” diyenler üzerinde baskı kurulmaya çalışılıyor.

Uşaklık beyinleri öylesine teslim almış ki, dün-

ya tarihinin en büyük anti-ABD gösterilerinin yaşandığı bir ortamda “dünyada pek tepki yok” diyebiliyor uşak Birand. Çünkü O’nun “dünyası” başka. Birand’ların “dünyası” Amerika. ABD ne kadar çok katleder, işgal eder, Irak’ı teslim alırsa, o bundan büyük bir haz duyuyor.

Bir siperde, elinde beyaz bayrak olduğu halde katledilen iki Iraklı askere gözyaşı döküyormuş gibi yaparak bir halkı aşağılayan, direnenlere bütün kinini kusan Ertuğrul Özkök, o resim karesinden aldığı zevki gizleyemiyor. Her ölü Iraklı büyük bir mutluluk veriyor Özkök’lere, Birand’lara. Bedenini, ruhunu satmış fahişelerin gazeteci kılıfına bürünmüş bu versiyonlarının beyninde, kanlar içindeki Iraklı çocuk bedenleri, füzelerin düştüğü evler, yanan kadınlar yok. Küreselleşmenin dünyasında “para etmiyor” bunlar. Kasalara dolar olarak akıyor bu değerler. İçinde bulundukları köpekleşme noktasını anlatmaya kelimeler kifayetsiz kalıyor.

Eline geçirdiği köşeyle, politikasını belirlediği gazeteyle, TV’leriyle Türkiye halkının yüreklerine zehirli bir ok gibi fırlıyor her gün. Irak halkıyla birlikte çarpan yürekleri kanlı hançeriyle dağlarken, başında bir tek **miğferi eksik**. Saldırıya karşı çıkanlara azgınca saldırıyor Amerikan çavuşu.

Taniyin bu halk düşmanlarını!

Sayı 54

33

30 Mart 2003

Bir avuç Amerikancının gözyaşları

Amerika’nın Kuzey Cephesinden vazgeçtiği yönünde yaratılan sahte hava, milyar dolarların Amerika’dan gelmemesi Amerikancıları gözyaşlarına boğdu. Kimisi AKP’nin “işinin bittiğini” buyurdu, bir başkası Mardin’den giden ABD askerlerinin arkasından salya sümük el salladı.

Türkiye’yi Amerika’nın katliam ortağı yapmak için aylardır kampanya yürütenler istedikleri sonucu tam olarak elde edemediler. Bunun nedenleri ve ortaya çıkan bugünkü görünümün altını çizildiğini ayrı bir yazıda değerlendirdiğimiz için girmiyoruz, ancak 70 milyon içinde bir avuç olan bu azınlığın

ruh halini en iyi Doğan Medya’da ve Sabancı’da görmek mümkün.

Doğan Medya tam bir seferberlik halin-

de hükümeti sıkıştırırken, Sabancı: “**talih kuşunu kaçırdık!**” diyor. Sabancı kiralık katilin ruh hali içinde dövünüyor. Öldürüp Iraklı’yı alalım krediyi diyor Sabancı. Krediler tekellerin kasalarına.

Kapitalizmin ortaya çıkışından ve özellikle emperyalizm aşamasına ulaştıktan bu yana bilinen bir gerçek gözlerimizin önünde; burjuvazi halkların kanıyla beslenir, halkların emeğini, alınterini azgınca yağmalayarak varolabilir. Bakmayın siz, “biz de elbette savaşa karşıyız” demelerine, bunu söyledikten sonra ekledikleri “ama...” diye başlayan, “milli çıkarlar” demagojileriyle süslenen yayınlar gerçeğin üzerini örtemiyor. Burjuvazinin kitabında halk yoktur, halkların iradesi, canı yoktur. Vatanseverlik gibi kavramlar saçmalık, saldırganlığa karşı çıkmak “romantizm”dir. Doğan Medya’nın kaleminden kan damlayan yazarları, manşetleri bu sınıf tavrının ifadesidir. Burjuvazi 1. ve 2. Paylaşım Savaşlarını neden ve hangi çıkarlar uğruna çıkarmışsa, Irak’a da aynı nedenle saldırıyor, ülkemizdeki işbirlikçiler de aynı nedenle kanlı fırsat kuşunun ardından ağıtlar yakıyorlar. Emperyalizm dünya üzerinden yokolmadıkça da bu gerçek değişmeyecek, savaşlar da bitmeyecek!

Kim yahu bu 'piyasalar'?

Mustafa Sönmez (NTV-MSNBC, 18 Mart)

Piyasalar sert tepki verdi... Piyasalar savaş beklentisini satın aldı... Piyasalar çalkalandı, sakinleşti, coştı, azdı, koştı, şaştı..

Piyasalar... Soyut gibi, ama soyut değil.. Çok somut... Neyin nesi, kimin fesi bu 'piyasalar' ?...

Kod adı '**piyasalar**' olan bu illüzyonun altında çok bildik bir gerçek var aslında: **Sermaye**... Hem de bir avuç sermaye...

Şu sert tepki veren, azan, sakinleşen 'piyasalar'ın üstündeki şalı çekin bakın altında ne var...

Önce bizim 'piyasalar'...

Bizim piyasalardan söz edince, yurt içi tasarruflardan, yani devlet tahviline, borsaya, mevduata, altına yatırılmış para-sermayeden söz ediyoruz. Bu meblağın toplamı 2002 yılında 188 milyar dolar. Yani Türkiye'nin yıllık milli geliri dolayında bir servet...

Bu birikimin yüzde 43'ü mevduat olarak tutuluyor. Mevduatın da yüzde 60'ı döviz cinsinden. Birikimlerin yüzde 32'si altında. Yüzde 6'sı borsada. Yani 11 milyar dolar... Yüzde 19 da sabit getirili kıymetlerde. Yani devlet kağıtlarında... İşte 'piyasalar' deyince, bonodaki, mevduattaki, dövizdeki, borsadaki bu 188 milyar doların oradan oraya seyrini, sörfünü anlıyoruz. Döviz yükseliyorsa hooop dövize, borsada ümit varsa hoop borsaya... Devlet faizleri çıkacaksa, haydi tahvile...

'Piyasalar' hava koklar. Kâr nerede ise oraya gider... Hatta riski dağıtır. Buna yumurtaları farklı sepetlere koymak der.. Peki **kimin bu 188 milyar dolar? Yani kim bu 'piyasalar'?**

İşte zurnanın zırt dediği yer... Önce Türkiye'de gelir bölüşümünü hatırlayın. Dünyanın en berbat bölüşüm ilişkilerine sahip ülkelerinden biri olarak utanç verici bir tabloyu yeniden hatırlatalım. Ailelerin yüzde 1'ini oluşturan süper zengin bir grup gelirin yüzde 17'sini elde ediyor...

İkinci sıradaki yüzde 9'luk bir azınlık da bu tepedekilere eklendiğinde gelirlerin yüzde 41'inin nüfusun yüzde 10'luk azınlığı tarafından kontrol edildiğini görürsünüz. İkinci yüzde 10'luk tuzu kuruyu eklerseniz, gelirin yüzde 55'inin bu yüzde 20 tarafından kontrol edildiğini görürsünüz. Türkiye'yi bir anonim şirket gibi düşünün, yüzde

51'lik çoğunluk, 10 kişilik yönetim kurulundaki iki kişinin dudakları arasında... İşte bu kadar basit, bu kadar anlaşılabilir, ama bu kadar da zalim ve hazmı güç bir kaba gerçek... **Piyasalar dediğiniz de bu tepedeki zevat...**

Borsadaki 11 milyar doların 8 milyar dolarını, borsadaki 150 bin portföy sahibinin yüzde 1'i kontrol ediyor. Siz de sanıyorsunuz ki, herkesler borsada... Her heves eden girse ne yazar. **Kontrol bir azınlığın elinde.** Hatta sıkı durun, borsada 10 kişi, toplam portföyün yüzde 35'ini kontrol ediyor... **Bay 'piyasalar' işte bu 10 kişi...** Durum mevduat sahiplerinde farklı mı? Toplama baktığınızda hepimiz mevduat sahibiyiz... Bir yerde hepimiz 'piyasayız!.. 'Ama kazın ayağı öyle mi? Bir araştırın bakalım, ister TL, ister döviz, 81 milyar dolarlık mevduat kimlerin. İki elin parmaklarını geçmez bunların sahipleri. Kimler mi? Haydi söyletmeyin bana.. Sabah-akşam isimlerini yazarak veriyorum. Aralarında belki sizin de patronunuz var... Çok da merak ediyorsanız, açın "Gelir Uçurumu" kitabımın 21. sayfasını ve 'sayın piyasalar'ın ilk 100'ünü isim isim görün...

Sayın 'piyasalar', tezkereyi görmeyince dövize, faize hücum ediyor.

Tezkereyi, savaşa iştiraki görürse, sakinleyecek.. Hükümet de piyasalar sakinleşsin diye tezkereyi geçirecek.. ABD ile saf tutacak.. Çünkü piyasalar böyle sakinleşiyor... Bunu istiyor...

Bizde piyasalar böyle istiyor da ABD de farklı mı istiyor. 8 trilyon dolarlık ABD milli gelirinin yüzde 30'unu, ABD'nin en zengin yüzde 10'luk dilimi kontrol ediyor. Yüzde 20'lik en tepedekiler ise gelirin yüzde 45'ini kontrol ediyor... Onların 'piyasalar'ını da ultra dünya zenginleri temsil ediyor...

Onların piyasaları da Irak'ın petrolünü istiyor, bölgenin kontrolünü, doğal kaynaklarını, suyunun kontrolünü istiyor. Topyekün bölgenin kontrolünü istiyor. O hakimiyetle rakibi AB'ye, Uzak Asya'ya üstünlük kurmak istiyor...

Piyasalar karar veriyor...

Piyasalar yönetiyor...

Volkan'ın Ölümü Tecritin Sonucudur

Gerek savcı, gerek görevliler olayı baştan kurgulamışlar. Yani keşfe hazırlan-dılar, Volkan Ağırman'ın hücresindeki keşif kendi doğallığında yapılmadı.

Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki hücresinde hayatını kaybeden Volkan Ağırman'ın ölümü ile ilgili olarak yapılan araştırma çerçevesinde, Kan-dıra F Tipi'ndeki hücresinde keşif ve inceleme ya-pıldı. Keşfe katılan Halkın Hukuk Bürosu avukat-larından Süleyman Şensoy ile görüştük.

Bir insanın orda yaşaması kesinlikle olanaksız

Keşif sırasında neler yaşadınız?

Süleyman ŞENSOY: Avukatlar ve hakimler içeri girerken, Niyazi Ağırman ve biz dışarıda ayrı olarak tutulduk. Yani **tecrit** o aşamadan itibaren bize de uygulanmaya başlanmıştı. Normalde aynı mahkeme kararını yerine getirmek için geldik. Hakimlerle birlikte müdürün kartıyla girmeliydik. Yani keşif olayının ne şekilde düzenlendiği ve ta-rafların hapishane yönetimi tarafından ne şekilde değerlendirildiğini orada gördük.

Bu geçişten sonra keşif mahalline geldiğimizde bir çok kişi girdi. Heyet, gardiyanlar, yani görevi ihmal suçundan yargılanan gardiyanlar. Hep bir-likte içeriye dolaştık. **İçerisi şu şekilde;** iki katlı, beton, içinde çok fazla eşya olmayan, yani ikinci katta üç tane yatağın, üç tane çelik dolabın oldu-ğu, betondan oluşan, sırf beton. Herhangi başka bir şey yok. Duvarlar beton renginde, kapılar dem-ir. Havalandırma kapısı var, demir. Hücreye gi-riş kapısı var, demir. Tuvalet ve banyo kapısı var, demir. 8 metre yükseklikteki pencereler hem dem-ir parmaklıklı hem de tel örgüyle örtülmüş. Ve bakıldığında pencereden karşı tarafa havalandır-manın duvarından başka bir şey görünmüyor. Bu koşullar altında biz içeride nelerin olup bittiğini araştırmaya başladığımız sırada şunu fark ettik ki, **hücre zaten kullanılıyor.** Hücre o an için boşaltıl-masına rağmen hücrenin içinde mahkumlar yaşı-yor.

Yani bu da şunu gösteriyor; biz, orda bir insa-nın ölümü sebebiyle bulunuyoruz ama buna kar-şılık sanki her şey olmuş bitmiş, ortada hiçbir şey kalmamış gibi içeride üç kişi yaşamaya devam ediyor. Ve bu anlayış, gerek savcının gerekse mü-dürün tavrında, konuşmalarında ortaya çıktı. Yani, olay sıradan bir olaymış ve **üstünü kapatıyormuş** gibi bir dille olaylara yaklaşılar, anlattılar. Bunu nereden çıkartıyoruz? Örneğin, savcının oradaki yargılanan sanıklara yönelik davranışlarıydı. Yani endişelenmeyin, sorun yok, sakinleştirici yaklaştı.

Duvardan başka hiçbir şey görünmüyor

Şimdi o güne kadar avukat mahallinde mü-vekkillerinizle görüştünüz. Şimdi, doğrudan hücreye, tecrit koşullarına tanık oldunuz. Bu size ne-ler hissettirdi?

Bir insanın orda yaşaması kesinlikle olanaksız. Her taraf beton ve hücrenin pencereleri çok kü-çük, duvardan başka hiçbir şey görünmüyor. Bir insan hücrenin içerisinde tuvalete ya da banyoya girerken niçin çelik kapıyı açıp kapasın? Tuvalet-e, banyoya girdiğinde kendini daha çok hücreye kapatıyor demektir. İçerideki kapının demir olma-sının ne mantığı var. Onun dışında çok lüks diye anlattıkları, hatta beş yıldızlı otel diye anlattıkları hücre, hiçbir şekilde insan için düzenlenmemiş. Yani içeride her şey kontrol altında, o kontrolün getirdiği eşyalar dahi belirli bir nitelikte. İşte, ya-taklar yere sabitlenmiş metal ranzalar, onların ya-nında çelik dolaplar, bakıldığı taktirde insanın kendine ilişkin sosyal, kültürel herhangi bir niteli-ğini yansıtabilme özelliğinden yoksun.

Yalnızlık katmerlenmiştir

Tuvalet ve banyo bir arada. Bir kişi tuvalete gi-rip çıktığı an ya da havaandırmaya çıktığı an ya da yattığı an her zaman **hiçbir şey** görmeme, **hiç-bir şey** duymama, **hiçbir şeyi** hissetmeme şeklin-de düşünülerek düzenlenmiş.

Şimdi Volkan'ın yaşadığı hücre 3 kişilik bir hücre

En temel delillerden biri olan video bant-ları yok edilmiştir. Bu ölüm tecritin bir sonucudur, insanla-rın bu koşullarda yaşamaya zorlan-ması onların ölme-sini istemektir. Bu-nun sonucunu siz istiyorsunuz. Bunla-rı dile getirdik.

Sayı 54

35

30 Mart 2003

re. Ancak **Volkan tek başına yaşıyor**. Ben Volkan'ın yaşadığı hücreye girdiğimde gördüğüm manzara karşısında gerçekten çok kötü hissettim kendimi. Çünkü bir insanın o koşullarda yaşaması, yaşamaya zorlanması... Ancak kendisi direnirse, kendisi inanırsa yaşayabilir. Onun dışında yaşayamaz. Özgürlüğünüzden yoksunsunuz, buna karşılık bir de her gece yatarken her sabah kalktığınızda, uyandığınızda boş olan iki yatakla beraber ordasınız. Bu insa-

na ne düşündürür? **Yalnızlık** ya da kendini bir tarafa atılmış, itilmiş olmasından başka bir şey düşünemez. Bu katmerlenmiştir. Zaten, hücrenin yapısı gereği hiçbir şeyi görmesi olanaksız. Aynı zamanda ışıklar yanmadan aydınlanması çok zordur. Işık girmiyor içeriye. Biz oraya inceleme için gitmiştik, ama bizi bile o psikolojiye soktu anında.

Kanıt yok edilmiştir

Savcı, hücre kapısının girişindeki zili sordu görevlilere, *"siz görevli olduğunuz anda butona basıldı mı, ses duydunuz mu?"* diye. Görevliler **hep bir ağızdan "hayır"** dediler. *"Bu şüpheli bir ölüm değil, bir intihardır"* dediler. Bunu aslında özellikle söyletmeye çalışan **savcıdır**. Biz o görevlilere şunu sorduk; tamam, böyle bir buton var ve bu butonla size bir çağrı yapıldığında nereye kadar gelebilirsiniz? İki tane kapı geçmek zorunda görevliler. Şu cevabı verdiler; **zaten bizim içeriye girme yetkimiz yok**. Yani, kastedilen, onların herhangi bir çağrıya zamanında ulaşamayacaklarını anlatmakken, onlar panikledi. Bu da şunu gösteriyor; **gerek savcı, gerek görevliler olayı baştan kurgulamışlar**. Keşfe hazırlandılar, keşif kendi doğallığında yapılmadı.

Böyle bir çağrı olduğunda görevliler bu kapıyı açacaklar, koridoru geçecekler, hücrenin kapısından içeriye bakacaklar, sonra geriye dönecekler, hapisane müdürüne veya müdür yardımcısına haber verecekler, onlar revire haber verecek, doktor gelecek ve sonra müdahale edecekler. Kişinin bir şekilde gayret edip butona basmasıyla birlikte ona müdahale edilmesi bir ya da iki dakikalık bir mesele değil. Bu prosedürü anlatan müdür. Biz bir dakikada müdahale edebiliriz dediler ama böyle bir şey mümkün değil.

Artniyet kendini bir şekilde daha gösteriyor. Hücrenin olduğu koridor her iki tarafından da kamerayla kontrol ediliyor. Kayıtlar da yasa gereği diyor müdür, her üç ayda bir imha edilip, temizlenip yeniden çekim başlıyor. Biz, yargılamanın bel-

li bir aşamasında çekimleri istemiştik delil olarak. Yani, Volkan'ın ölümünün olduğu gün o koridorda neler oldu? Bize şöyle bir cevap geldi; bantlar yasa gereği imha edildi. Bir ölüm olayı olmuş, şüpheli bir ölümdür. Yani eğer sonuçta orda bir suç işlenmemişse bu aynı zamanda size de bir delildir. Niçin bunları yok ediyorsunuz? Yasa ne gerektiriyorsa onu yaparım dedi kestirip attı.

Biz aslolarak şunu düşünüyoruz; orda aslında **şüpheli bir ölüm** var. Ve bu **ölümün en temel delillerinden biri olan video çekimlerinin kaydedildiği bantlar yok edilmiştir**. Bu konuda gerek savcı gerekse hakim hiçbir açıklamada bulunmadı. Onun dışında hapisane müdürü, "Volkan'ın her istediğini yaptık. O nereye gitmek istiyorsa biz oraya gönderdik, onun yanındaki insanları o istemediği için biz yanından aldık." dedi. Oysa Volkan'ın ağzından olayı dinleyen Niyazi Ağırman çok daha net şunu söylüyor; siz **yalan** söylüyorsunuz, Volkan'ın yanından siz diğerlerini öncelikle aldınız, Volkan'ı 3 kişilik hücrede tecrit ettiniz, öldürdünüz.

Her şey dosyayı kapatmaya göre düzenlenmişti

Niyazi Ağırman'ın da anlattıkları var...

Oğlunu yitirmiş bir baba olarak kendi gördüğü ve oğlunun ölmeden önce yaşadığı yerleri gördüğünde bir yandan acısını dile getirdi bir yandan yaşadığı haksızlığı dile getirdi. Ve şunu söyledi; oğlum bu koşutta tamamen tecrit edilmiş durumdadır. Havalandırma çıkışı sırasında bile yalnızdır. Bu nedenle burada öldürülmüş olsa bile bağıracağı kimse duymayacaktır. Ben inanıyorum ki, **katil cezaevi idaresidir**. Ayrıca bu yılın 1. ayında Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürü Ali Suat Ertoşun'la görüştüm, bana; **"Ben katilim, oğlunu da ben öldürdüm"** dedi.

O şunu söylüyor, **oğlum kesinlikle idarenin yaştığı koşullardan kaynaklı ölmüştür**, sorumlusu cezaevi idaresidir. Daha da kötüsü var, orda yaşanan olaylarda savcı başsavcıyla sürekli telefon görüşmesi yaptı. Bir şeyleri saklamak düşüncesiyle yapıldı. Olabildiğince geçiştirilmeye, olabildiğince bir an önce bitsin düşüncesi ve havasıyla yapıldı. Yani onlar için ölüm sıradan, basit bir dosyaydı, bu dosya kapanacak ve her şey onların istediği gibi devam edecekti. Bütün her şey buna göre düzenlenmişti.

Keşif nasıl devam etti, nasıl sonuçlandı?

Keşif mahallini gezdikten sonra bizi ayrı bir odaya aldılar. Acil Müdahale Grubu'nun odası. Orda gardiyanlar herhangi bir durumda müdahale etmek üzere bekliyorlar. Bir koridorun başında koridorun ön kısmında kilitli bir kapı var. Yani müdahale ede-

cek olan gurup o kilitli kapıyı açacak, koridor boyunca koşacak, sonra ne gerekiyorsa onu yapacak. Yani hiçbir surette ani müdahale diye bir durum söz konusu değil. Yani her şey var, her şey düşünülmüş. Ama her şey ordaki bir insanın nasıl yok edileceği, nasıl değerlerinden uzaklaştırılacağı üzerine kurulmuş. Yani **tecrit üzerine kurulmuş**.

Biz orada **tecriti** anlattık. Ölüm sebebinin tecrit olduğunu, bu koşullarda yaşamının insan doğasına aykırı olduğunu, ölümün bunun bir sonucu olduğunu, daha nice bir çok ölümlerin olabileceğini anlattık. Orhan Oğur kendini yakmıştı. Onu da dile getirdik.

Bu tecritin bir sonucudur, insanların bu koşullarda yaşamaya zorlanması onların ölmesini istemektir. Bunun sonucunu siz istiyorsunuz. Bunları dile getirdik. Bunlar dosya da birer satır olarak kaldı.

İnsanların yaşadıkları dar bir hücreden ibaret değil, tecrit mimari değil, bir uygulama. Personel de bu tecridi uygulayan bir parça. Özellikle eğitilmiş olan insanlar... Ertesi hafta gittiğimde ise utangaçtılar. Orada bir insanın yaşayamayacağını dile getirenler oldu.

Şunu daha iyi gördüm; tuktukluların bir sigara içebileceği kimseleri yok. Dünyaya açılan pencereleri, gözleri biziz. Söylenebilecek bir sözün, bir kaç kelimenin, bir sohbetin ne kadar önemli olduğunu hücreye girdiğimde anladım. Ki kaldığım süre belki dakikalarla anlatılabilecek bir süre ve orda bulunma sebebim bir mahkeme kararı... Onlarla yapacağım konuşmaları gerçekten dünyaya açılan insanca ilişkisinin belki en kısa ama en yoğun olarak yaşandığı an olarak değerlendirdim.

TAYAD'LILARDAN AKP ÖNÜNDE TECRİT PROTESTOSU

22 Mart günü İzmir'de Ege TAYAD'lı aileler **"Ölümlerin Sorumlusu Amerika ve AK Partisi'dir Tecriti Kaldırın"** pankart açıp, **"Tecrit Ölümdür Tecrite Son"** yazılı önlükler giyerek AKP il binasında oturma eylemi yaptı. Burada yapılan açıklamada **"tecritin kaldırılması ölümlerin durdurulması ve ABD'nin Irak'a saldırısının durdurulmasını"** isteyen TAYAD'lı aileler, AKP il binasına gittiklerinde **AKP yöneticileri binayı polise teslim edip kaçtılar**. Buradaki açıklamada da **"AKP iktidarı savaş, yoksulluk ve tecritle öldürüyor. 'Irak'lı çocuklar ölmesin' demeleri riyakarlıktır. Hapishanelerdeki cinayetlerini görüyoruz. AKP iktidarına soruyoruz daha fazla kan mı istiyorsunuz?"**

AKP önündeki bir başka eylem de **İstanbul'daydı**. Aynı gün Çağlayan'daki AKP il binası önünde 15 dakikalık oturma eylemi yapan TAYAD'lılar, tecritin kaldırılmasını istedi. Polisin TAYAD'lıları çembere alarak, basını uzaklaştırarak provokatif davranışlara girmesi ailelerin kararlılığı sonucu boşa çıkarılırken, eylem **"Tecrit Öldürüyor, Ölümleri Durdurun"** sloganı ve alkışlarla bitti.

Münire Demirel'den Suç Duyurusu

Bayrampaşa katliamını yaşayan eski tutsaklardan **Münire Demirel**, 51. sayımızın kendisiyle yapılan röportaj nedeniyle toplatılması hakkında suç duyurusunda bulundu. Hakimler ve Savcılar Yüksek Kurulu'na gönderilmek üzere, 24 mart günü İstanbul Adliyesi'ne yapılan suç duyurusunda, röportajda 19 Aralık katliamında yaşadıklarını anlattığını belirten Demirel, anlattıklarının **"Hayata Dönüş"** denilen vahşete ait gerçekler olduğunu söyledi ve **"O gerçekler ki hiçbir toplatma kararının ya da engellemenin önüne geçemeyeceği kadar ortadadır. Yakıcı gazlarla, ne olduğunu bilemediğimiz kimyasal maddelerle yakılan bizlerdik."** dedi.

Suç duyurusunun ardından bir basın açıklaması da yapan Demirel, katliamın yaşandığı C-1 koğuşunda diri diri yakılan 6 arkadaşıyla beraber olduğunu hatırlatarak, o gün koğuşun **"Nazilerin gaz odalarını aratmayacak hale getirildiğini"** belirtti. Demirel açıklamasında şöyle dedi: **"Gözlerimiz, yakıcı gazlarla derileri eriyen arkadaşlarımızın öldürüldüğünü gördü. Hangi baskı ve engelleme yaşadığımız vahşet gerçeğini örtmeye yetecek? Tazyikli suların, diri diri yakılmakta olan arkadaşlarımızın bulunduğu koğuşa değil de yanmış-erimiş derilerimizin üzerine sıkıldığı işkence saatlerini mi? Yoksa 'arkadaşlarınızı kebab yaptık sizleri de yapacağız' diyen özel timlerin itiraflarını mı? Bu vahşet, toplatma kararlarının ya da benzeri baskı yöntemlerinin gizleyemeyeceği denli büyüktür."**

Sayı 54

37

30 Mart 2003

Cemil Çiçek'e İthaf Olunur!

"Edirne F Tipi cezaevinde tutuklu bulunan Karagömrük çetesi lideri Nuri Ergin, oğlu Nuretin Ergin'in Akgün Otel'de yapılan düğününe telefonla katıldı. Oğlunu ve gelinini telefonla tebrik edip 3 saat boyunca elden ele dolaşan telefonla tüm misafirlere 'hoşgeldin' diyen Nuri Ergin'in ardından Tekirdağ F Tipi cezaevi'nde tutuklu olan kardeşi Vedat Ergin de aynı yolu izledi." (27 Mart 2003 Hürriyet)

51. sayımızda, "**Mafyacıya lüks hizmet Orhan'lara tecrit ve ölüm**" demiş ve Tekirdağ F Tipinde şehit düşen Orhan Oğur'un hücrede saldırıya uğramasına neden olan olayı şöyle anlatmıştık:

"Susurluk'u savunan Adalet Bakanı'nın hapishanelerine bakın; Mafyacı **Sedat Peker**, devlet eliyle sunulan lüks hizmetten F tiplerinde de mahrum değil. Orhan Oğur'un tek kişilik hücrelere alınmasından sonra, ölümünden kısa süre önce, hücresi yine basıldı, saldırıya uğradı.

Nedeni mi? Nedeni, Orhan'ın tutulduğu tek kişilik hücrenin yakınında mafyacı Sedat Peker kalmaktaydı ve orada bir aramada bilgisayar ve telefon çıkmıştı. Mecburen bir aramada bulunan telefonlarının yenilendiği malum olmakla birlikte, saldırıya uğrayan Orhan'lar, devrimci tutsaklar oldu."

Susurluk'un avukatı bakan Tekirdağ'da, Edirne'de ya da başka bir yerde mafyacıları her türlü lüksün içinde yaşatmaya devam ediyor. Çünkü onlar, Çiçek'in düzeninin adamları.

İzleyin, bu haberin ardından Çiçek, Ergin'lerin telefonlarının müthiş bir arama sonucu alınması emrini verecek, olay basına yansıtılıp, "bakın affetmedik" denilecek, sonra alınan telefon bilinen yollarla yenilenecek. Onyıllardır hapishanelerde aynı çark dönüyor. "Yüksek güvenlikli hapishaneler" dedikleri F tiplerinde de çarkın dönüşü değişmedi. Çünkü F tipleri asıl olarak devrimcilerin düşüncelerini, örgütlülüklerini yok etmek içindi, mafyanın lüksünü değil.

Çiçek Her Katliamcılığı "**DEVLET POLİTİKASI**" Diye Mi Savunacak?

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, devrimcileri katlettikçe yükseldiği hükümet sözcüsü olarak yaptığı açıklamada, "*Bu (ABD desteği) AKP'nin değil, devlet politikasıdır*" dedi.

Yani devlet politikası olunca ne oluyor; kendisinin de üyesi olduğu AKP hava sahasını kullan-

dırarak ortak olduğu Irak halkının katlinden sorumlu olmuyor!

Cemil Çiçek suçtan kurtulmanın yolunu bulmuş;

Bütün katliamlara, cinayetlere, ölümlere, insan hakları ihlallerine, yasaklara, baskılara "devlet politikası" der işin içinden çıkarsın. Böylece hem katliamcılığı savunmuş olursun, hem de sorumluluktan kurtulmuş olursun.

Cemil Çiçek F tiplerindeki ölümleri de aynı mantıkla açıklıyor. Bu, Çiçek'in sorumluluğunu azaltmaz, aksine, oturduğu koltuk o devletin mekanizmasıdır. Katilliğin devlet politikası, başka bir politika mı olduğu, o cinayeti meşrulaştırır mı? Gerçekte hiçbir bilimselliği olmayan bu mantığı ancak bir Amerikancı dile getirebilir. Amerikancıların en bilinen özelliği en kaba demagog ve yalancılıkta pervasız olmalarıdır. "Ben söylüyorum, inanın" diye dayatırlar sadece. Çiçek'in F tiplerine ilişkin konuşmalarını hatırlarsanız, Katar'daki Amerikan generalinin yalanları kadar kaba ve dünyanın gördüğü katliam gerçeğini "Saddam'ın askerleri ABD üniforması giyip halkı öldürüyor" saçmalığıyla açıklaması kadar pervasız olduğunu görürsünüz.

AKP içi dengeleri değerlendiren basın, demek ki Cemil Çiçek'i "*Amerikancı kanatın önde gelenlerinden*" diye değerlendirmesi boşuna değildir. Amerika hükümet sözcülüğüne kendi adını böyle atıyor. Amerikancı düzen için F tiplerinde katlediyor, ülkemizi Amerikan üssü haline getirmek için çalışıyor ve ödüllendiriliyor.

Bütün katliamcılar aynı zamanda Amerikancıdır. Katliam yöntemlerini onlardan öğrenir, katliamlarını yalanla, demagojiyle gizleme eğitimini onlardan alırlar. Cemil Çiçek'e bakın, bu gerçeği bir kez daha görürsünüz.

Dresden ve Münster'de Panel

Dünya politik tutsaklar ile dayanışma günü nedeniyle Sessiz Ölüm filminin izlendiği Almanya'nın Dresden kentinde "Antiknastgruppe Dresden" isimli Alman grubunun ölüm oruçlarıyla ilgili paneline TAYAD Komite Hamburg konuşmacı olarak katıldı.

Münster'de Üniversite Öğrenci Birliği ölüm oruçlarıyla ilgili düzenlenen panelde de TAYAD Komite direnişle ilgili bilgiler verdi.

Halklar Amerika'ya öfke Yağdırıyor

Irak'a düşen ilk bomba ile birlikte ülkelerin meydanları, Amerikan elçiliklerinin önü milyonlarca insanla doldu. 20 Mart'tan bu yana onlarca ülkede her gün eylemler gerçekleştiriliyor. Saldırı öncesi yürüyüşler şeklinde gerçekleşen eylemlerde, bombalarla birlikte öfke de büyüdü. Bir çok ülkede gösterilere işbirlikçi iktidarlar müdahale ederken kitleler direniyor, çatışıyor, Amerika'ya öfkesini haykırıyor. Irak direndikçe halkların Amerika'ya karşı direnme gücü artıyor.

Bu öfke Amerika'yı vuracak

20 Mart'ta dünya ayakta idi. Başta Amerika olmak üzere, birçok ülkede saldırıya protesto eden yüzbinler sokaklardaydı.

ABD'de San Francisco'da yüzbinler yürürken, Chicago'da göstericiler polisle çatıştı. Beyaz Saray yakınında gösteriler düzenlendi. İngiltere'de Irak'ı bombalayan B-52'lerin havalandığı Fairford üssünde protesto gerçekleştirildi. **Almanya'nın** 350 kentinde, kasabasında 2 milyon kişi ABD'yi protesto etti. **Japan'da** 40 bin kişi yürürken, Fransa'da 80 bin kişi yürüdü, McDonalds dükkanının camları kırıldı.

Endonezya, Pakistan, Fas, Yemen, Mısır, Keşmir, Ürdün, Afganistan, Sudan, Lübnan, Cezayir, İran ve Suriye'de yüzbinlerce kişi Irak halkının yanında olduğunu haykırdı. Ürdün'de gösterilere müdahale eden işbirlikçi Ürdün iktidarı göstericilere ateş açtı.

İtalyan emekçiler saldırıya iki saatlik genel grev ile cevap verirken onlarca kentte yüzbinler yürüdü. Avustralya'da binlerce kişi gösteri yaparken okullar boykot edildi.

Filistin halkının yüreği de direnen Irak halkının yanındaydı. Gazze'de ABD'ye öfke yağdı. Mısır'daki gösterilerde ise çatışma vardı, çatışmalarda 3 gösterici ve 3 polis yaralandı.

ABD elçiliklerinin önündeki gösteriler bunlarla da sınırlı değildi, Finlandiya, Hollanda, Norveç, İspanya, Portekiz ve daha onlarca yerde bombalara öfkeyle karşılık verildi.

21 Mart-27 Mart arasında öfke daha da büyüdü, direniş ruhu gösterilere yansdı.

Suriye'de Irak bayraklı, Saddam posterli gösteri düzenlenirken, Mısır, Ürdün, Kuveyt ve Katar'da yüzbinler Irak halkının yanındaydı. Endonezya gençliğinin öfkesi ise Amerikan şirketlerine yönelen baskında ifadesini buldu.

İspanya sokaklarında ise işbirlikçi Aznar'ın partisinin binaları İspanyol halkı tarafından basılarak tahrip edildi. Katliamcının ülkesinde sokaklarda polis terörü

vardı. Saldırıya karşı çıkan Amerikalılardan yüzlercesi tutuklandı, bir çok gösteriye müdahale edildi. İngiltere'de her gün yüzbinlerce kişi meydanları doldurarak katliamcı Bush ve Blair'e karşı öfkesini haykırdı.

Latin Amerika ülkelerinin sokakları her zaman olduğu gibi Amerika'ya karşı büyük öfkeye tanık oldu. Brezilya'da, Venezuela'da, Ekvador'da, Arjantin'de, Şili'de, Peru'da yapılan gösterilerde ABD bayrakları yakıldı.

Cephe Güçleri Eylemlerdeydi

Avrupa'nın bir çok kentinde yapılan gösterilere Cephe güçleri de katıldı.

Atina'da 200 bin kişi vardı sokaklarda. Yaşamın durduğu, okulların boykot edildiği **Yunanistan'da** düzenlenen gösteriye Cephe Güçleri de katıldı. Grup Sevcan çocuk grubunun "Kerem Gibi" şiirini direnen tüm halklar için söylediği gösterinin hedefi ABD Konsolosluluğu'ydu. Tutsaklarla Dayanışma Komitesi'nin mesajının da okunduğu miting, Yunanistan'daki tek eylem değildi, Girit Adası'ndaki gösteride emperyalist saldırıya karşı çıkılırken eylemde Cephe Güçleri de yerini aldı. **İsviçre'nin** 26 şehrinde onbinlerin katıldığı gösteriler yapıldı, öğrenciler okulları boykot etti. Bern'de düzenlenen gösteriye Cephe Güçleri devrimci blok içinde katıldı.

Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'nun çağrısı ile emekçiler yarım saatlik iş bırakırken, Yunan halkı yine yüzbinlerle alanlara çıktı. Grev, boykotlar hayatı durdururken 400 bin kişi ABD elçiliğine yürüdü. Çatışmaların yaşandığı gösteride Cephe Güçleri "*Amerika Irak'tan Defol*" ve "*Tek Düşman Emperyalizm*" pankartlarını taşıırken, 22 Mart'ta yapılan gösteride de ABD bayrağını yaktılar.

Almanya'nın Nürnberg kentinde düzenlenen gösterilerde Cephe Güçleri de Almanca pankartlarla yerlerini aldılar. Köln'de toplanan 20 bin kişinin içinde Cephe Güçleri de yerini alırken Hamburg'da iki koldan yapılan gösteride TAYAD komite "Savaşa Hayır Herkese Ekmek ve Adalet" pankartı açtı. Sonraki gün yapılan gösteride ise TAYAD Komite temsilcisi

Sayı 54

39

30 Mart 2003

mitingin konuşmacıları arasındaydı.

Paris'te Türkiyeli sol güçlerin düzenlediği eylemde Newroz kutlaması ile işgalin protestosu biraradaydı. Yine Paris'te düzenlenen ve 80 bin kişinin katıldığı eyleme Cephe Güçleri bayraklarıyla katıldı. 23 Martta Belçika'daki NATO üssüne yapılan yürüyüşte Cephe Güçleri ölüm orucu direnişinin sloganını emperyalizme öfke sloganlarıyla birleştirdi.

Belçika'da saldırının başladığı günden itibaren yapılan eylemlerde Amerikan Konsolosluğu önünde binlerce kişi toplandı. Gösteride Cephe Güçleri de kızıl bayrakları ve sloganları ile yerlerini alırken ABD Konsolosluğu'na kitle molotof kokteyli saldırılarda bulundu. Yine Belçika'nın diğer kentlerinde de yoğun olarak gösteriler gerçekleştirildi. Hollanda'daki gösterilerde 22 Mart'ta 100 bin kişi toplanırken Cephe Güçleri de ABD'yi lanetleyenler arasındaydı.

Londra'da Cephe Güçleri yüzbinlerin arasında "Amerikan İmparatorluğuna Hayır" pankartıyla yerlerini aldı. Eylemlerde ABD lanetlenirken direnen Irak halkı ve hapishanelerdeki direniş selamlandı.

Türkiye halkının öfkesi

ABD ve AKP'ye

Eskişehir'de 500 öğrenci "Katil ABD Ortadoğu'dan defol" sloganlarıyla yürüdü.

İzmir Savaş Karşıtı Platform'un 21 Mart'taki ABD Konsolosluğu önündeki eyleminin ardından 22 Mart'taki eylemine 500 kişi katıldı. Eylemde Haklar ve Özgürlükler Cephesi "ABD 6. Filo'yu unutma" sloganlarını haykırdı.

İstanbul **Esenler'de** yapılan yürüyüşte meşalelerin yanısıra Irak bayrağı taşındı.

Malatya'daki protestoda ise hedef işbirlikçi iktidardı. "Kahrolsun ABD, İşbirlikçi AKP" sloganının atıldığı eylem zılgıtlarla son buldu.

Üniversite gençliği 21 martta ülke genelinde boykota çıkarken, Beyazıt'ta yapılan gösteriye **İstanbul** Gençlik Derneği'nin de bulunduğu 700 kişi katıldı. **Zonguldak** Gençlik Derneği öğrencilerinin de bulunduğu Savaş Karşıtı Platform Amerikan saldırganlığını

yaptığı kitlesel açıklama ile protesto etti. **İsparta** Gençlik Derneği'nin de içinde bulunduğu Demokrasi Platformu 22 Mart günü 'Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Ya-

ABD Konsolosluğu'nda Protesto

Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu'nun Beyoğlu ABD Konsolosluğu önündeki eyleminde Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği de pankartıyla yer aldı. 23 Mart'ta yapılan eyleme katılan binlerce kişi ABD Konsolosluğu'na yürüdü. "Emperyalistler, İşbirlikçiler 6. Filoyu Unutmayın", "Milyonlar Tutsak Ateş Altında Yaşasın Küresel İntifada", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP", "Sermayenin İmamı Kaça Sattın Bu Halkı", sloganlarının atıldığı eylem İstiklal Caddesi'nde yürüyüşle sürdü. Polisin provokatif tavırları, kitlenin dağılması sırasında havaya ateş açarak terör estirdi.

şasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı. Ümraniye Mustafa Kemal Lisesi öğrencileri ise "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla bir eylem gerçekleştirirken, Çanakkale Üniversitesi gençliği de "ABD kuklası iktidar istemiyoruz" dedi.

Samsun'da Gençlik Derneği üyelerinin de olduğu devrimci demokrat öğrenciler "Asıl Terörist ABD'dir" diyerek Emniyet'in "gençlik ve terör" konulu panelini protesto ettikten sonra da eylemlerini sürdürdü. 21 Mart'ta Newroz ateşi ABD'ye öfkeyle harlanırken 24 Mart Eğitim Fakültesi önünde bir eylem gerçekleştirildi.

Ankara Savaş Karşıtı Platformu ABD büyükelçiliğine yürürken, **Trabzon'da** AKP protesto edildiği eylemde "Kahrolsun ABD Emperyalizmi" sloganları atıldı.

Kocaeli Sendikalar Birliği'nin 22 Mart'ta düzenlediği mitinge 5 bin kişi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ve Kocaeli Gençlik Derneği "Irak Halkı Filistin Halkı Yalnız Değildir", "Tecrit Öldürüyor Ölümleri Durdurun" "Kurtuluş Kavgada Zafer Cephede" sloganlarıyla eyleme katıldı.

Beyazıt'ta Cuma namazı sonrası yapılan gösteride işbirlikçi iktidarın polisi terör estirirken, çok sayıda kişi gözaltına alındı. Aynı gün emekçiler de Aksaray Metro önünde bir eylem gerçekleştirdi.

21 Mart'ta dünya genelindeki iş bırakma eylemine bir çok işyeri ve fabrikada eylemlerle destek verildi.

* Geçen haftaki sayımızda "Gençlik Birlik Koordinasyonu'nun Çağrısıyla Gençlik 21 Mart'ta Boykottaydı" başlıklı haberimizde, başlıktaki ifade yanlıştır. Boykot eylemi Gençlik Birlik Koordinasyonu'nuyla birlikte çeşitli gençlik örgütlenmelerinin çağrısıyla yapılmıştır.

Kocaeli

Yine Dolmabahçe'deyiz; YANKİ GO HOME

27 Mart Perşembe günü İstanbul Dolmabahçe'de Amerika'nın Irak'a saldırısı ve AKP hükümetinin oluşturduğu savaş bütçesini protesto etmek için bir günlük iş bırakma çağrısı yapan DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'ye bağlı sendika ve odalarla birlikte Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu'nun da katıldığı miting yapıldı.

SAMSUN'DA SAVAŞ KARŞITI YÜRÜYÜŞ

27 Mart 2003 Perşembe günü saat 12.00'de 19 Mayıs Üniversitesi Eğitim Fakültesi Kampüsü önünden aralarında Samsun Gençlik Derneği Öğrencilerinin de bulunduğu devrimci, demokrat, yurtsever öğrenciler savaş karşıtı yürüyüş yaptı. Yürüyüşe yaklaşık 150 kişi katıldı.

"Kahrolsun ABD Emperyalizmi", "Terörist ABD İşbirlikçi AKP", "Savaşa Değil, Eğitime Bütçe", "Her Yer Irak, Hepimiz Iraklıyız" sloganlarıyla Eğitim Fakültesi önünden yürüyüşe başlayan öğrenciler Fen Edebiyat Fakültesi önüne gelindiğinde oradaki öğrencilere çağrı yaptılar. Fen Edebiyat Fakültesi öğrencilerinin de katılımıyla devam edilen yürüyüşe rektörün müdahalesiyle sivil polisler ve ÖGB'ler saldırdı. 3 öğrencinin gözaltına alınması üzerine öğrencilerin "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Arkadaşlarımız Serbest Bırakılsın" sloganlarıyla direnişi karşısında gözaltına alınan öğrenciler serbest bırakıldı. Oturma eylemi ve okunan basın açıklamasının ardından Tıp Fakültesi kantinine yürüyen öğrencilerin eylemi saat 13.00'de sona erdi.

Saat 12.30'da Taksim AKM önünde toplanarak Gümüşsuyu yönünden Dolmabahçe'ye doğru yürüyüşe geçildi. "Kahrolsun ABD Yaşasın Tam Bağımsız Türkiye", "Katil ABD İşbirlikçi AKP" sloganlarıyla yürüyen kitle Dolmabahçe'de bekleyenlerle birleşti. Yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı mitingde yapılan konuşmalarda 1968'de Dolmabahçe Sarayı önünde Amerikan askerlerinin denize dökülmesinin, ülkemiz halklarının anti-emperyalist geleneği açısından tarihsel önemine vurgu yapıldı.

"Katil ABD Ortadoğu'dan Defol" pankartıyla mitinge katılan Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği kortejinde, ayrıca "Yusuf Aracı Ölümsüzdür", "Tecriti Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Amerika'nın Irak'a saldırısının protesto edildiği miting saat 14.00'de sona erdi.

TRABZON'DA BASIN AÇIKLAMASI

Trabzon Meydan Parkı'nda 27 Mart 2003 günü saat 12.30'da yapılan basın açıklamasıyla ABD saldırganlığı ve 2003 bütçesi protesto edildi. Sivil toplum örgütlerinin katılımıyla yapılan basın açıklamasında AKP hükümetinden IMF politikalarının iptal edilmesi, savaşa hayır diyen halkın sesine kulak verilmesi ve bölgeye asker gönderilmemesi istendi. 600 kişinin katıldığı ve "Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi", "Katil ABD Ortadoğu'dan Defol", "Katil ABD, İşbirlikçi AKP" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında polislerin müdahale etmesi ile slogan attıranlar gözaltına alınmak istendi. Eyleme katılanların gözaltına karşı direnmesi üzerine polisler geri adım atmak zorunda kaldı.

BURSA GENÇLİK DERNEĞİ ŞENLİK DÜZENLEDİ

Bursa Gençlik Derneği'nin 26 Mart Çarşamba günü Eğitim Araçları salonunda yaptığı şenliğe Nurettin Rençber, Nurettin Güleç, Vedat Sakman ve Deniz Etebe katıldılar. Şenlik saat 17.30'da Bursa Gençlik Derneği öğrencilerinin açılış konuşmasıyla başladı. Yaklaşık 300 kişinin katıldığı şenlik saat 22.00'de sona erdi.

Amerika Kürtlerin Kurtarıcısı mı?

Kuzey Irak; kim ne istiyor, neye karşı?

İşbirlikçi Türkiye oligarşisinin açtığı hava sahasından geçen Amerikan katliamcı birlikleri, Kuzey Irak'ta Kürt işbirlikçiler tarafından karşılanıyor.

Katillik suçunda, Amerika, Türkiye işbirlikçileri, Kürt işbirlikçileri ortak.

Bu gerçek, Kuzey Irak meselesinin özetidir. Öte tarafı, işbirlikçiler arasındaki bazı çelişki ve çatışmalardan ibarettir. Halkların çıkarları yoktur bu çatışmalarda.

Kuzey Irak adı verilen bölgede, kim ne istiyor, kim neye karşı, kim kimle ittifak içinde? Soruların cevabı karmaşık görünüyor ilk bakışta. Amerikan saldırısına karşı çıkan çeşitli kesimlerin Türkiye'nin Kuzey Irak işgaline yeşil ışık yakması, sol olarak tanınan çeşitli aydınların Kuzey Irak'a girilmesini desteklemesi, geniş kesimler için konuyu daha da karmaşık hale getiriyor. Avrupa'nın, ABD'nin isteği ne, itirazları, hesapları ne? Oligarşi ne yapmak istiyor? Barzani Talabani milliyetçiliği nerede duruyor? PKK Barzani Talabani'ye ne diyor?..

Amerika: herşey imparatorluk hesabına tabi; Onun hesabında ne Kürt ulusunun yüzyıllardır gasbedilen ulusal hakları vardır, ne ulusal sınırlar, ne uluslararası kurallar. Amerika şu anda tek bir şeye odaklanmıştır; imparatorluk ilanı için Ortadoğu'da attığı adımı sonuca götürmek. Tüm ülkeleri, örgütleri, bu doğrultuda kullanma hesabını yapıyor sadece. Kuzey Irak'taki Kürt işbirlikçileri de bu doğrultuda kullanılıyor. Aynı Amerika Kuzey Irak'ta işbirliği yapmayan El Ensar gibi örgütlere, onların etkin olduğu köylerdeki Kürtler üzerine bombalar yağdırıyor. **İşbirliği yapmayan Kürde katliam!**

Oligarşi: Tüm politikaları şovenizm baktığından üretiliyor; Oligarşinin Kuzey Irak'a girmesinin tek bir nedeni var; Kürt halkının ulusal haklarına kavuşmasına her biçimde engel olmak. Bir yandan KADEK'lileri katletmek, öte yandan Barzani-Talabani önderliğindeki Kürt milliyetçiliğinin "devlet kurmasını" ön-

lemek. "insani amaç, ulusal güvenliğimiz" gerekçelerine kimse inanmamıştır zaten. Kürt politikasında hiç bir haklılığı, meşruluğu yoktur oligarşinin. Başka bir devletin sınırları içindeki bir oluşum seni niye ilgilendiriyor sorusuna mantıklı bir cevap veremeyişleri de

bundandır. Kuzey Irak işgali, tabii aynı zamanda Türkiye sınırları içindeki Kürt halkına karşı baskı ve sindirme politikasına devam edeceğinin de göstergesidir. AKP ve Genelkurmay, Kuzey Irak ve dolar pazarlığında anlaşamadıkları için ABD'yle bir çelişki yaşasalar da, siyasi, askeri olarak temelde ittifak halindedirler.

Avrupa Birliği: Kendi sömürgesi bir Kürdistan istiyor; Irak'a saldırı konusunda ABD'yle ters düşen Avrupa emperyalistleri de söz konusu olan Kuzey Irak olunca, ABD'yle birlikte "Türkiye Kuzey Irak'a giremez" diye ayağa kalktı. Çünkü daha öncesinden Talabani-Barzani yönetindeki bölgede yatırımlar yapmışlardı. Avrupa da "yeni Irak" üzerinde Kürt işbirlikçileri aracılığıyla söz sahibi olma hesapları yaptığı için, katledilen Irak halkına sahip çıkmakta aynı kararlılığı göstermezken, aynı toprakların bir diğer kısmındaki Kürtlerin kararlı savunucusu kesildiler.

Talabani Barzani politikaları "ezilen ulus"un politikası değil, katliamcılığın hizmetindedir artık! ABD emperyalizmiyle Kürt milliyetçiliğinin işbirliği uzun zamandır sürüyordu. Bu işbirlikçilik, "haklarına" kavuşmayı, ABD'ye bağımlı bir süreç olarak şekillendirmiştir. Kafada devrim yoktur, bağımsızlık yoktur. Bugün ise, bu işbirlikçilik, Amerikalılara "Bağdat'tı az bombalıyorsunuz" diyecek kadar çığırından çıkmıştır.

Amerikan saldırısına karşı çıkma kararı alan Kürtlere de kurşun sıkıyor Talabani-Barzani işbirlikçiliği.

Kürt işbirlikçi önderliği, Amerikan katliamcılığına ortak olarak, tarih boyunca unutulmamacak bir alçaklığın yaratıcısı oldu. Bu işbirlikçi çizginin Kürt milliyetçiliğine istediği kadarını bile getirmeyeceğini söylemek kahinlik değildir.

Barzani ve Talabani'nin geldiği yer, günümüzde, emperyalizme dayanılarak milliyetçiliğin de korunamayacağına canlı kanıttır.

Artık bu noktada “Ezilen ulus milliyetçiliği” ne yaparsa meşru mudur? sorusu sorulmak durumundadır.

Bu nokta, “ezilen ulus milliyetçiliği”nin meşru görülmesi noktasından çoktan çıkmıştır. Ortada artık ezilen ulus milliyetçiliğini karakterize eden, bağımsızlıkçılık, yurtseverlik, ulusalcılık yoktur. Yoksul Kürt halkı bir yana, “Kürt ulusu”nun çıkarları bile yoktur bu politikada.

Bu düpedüz işbirlikçiliğin varacağı en uç noktada, vatan hainliği ve halk düşmanlığı noktasındadır.

Ülkemizdeki Kürt Milliyetçiliği ne diyor? Kürt milliyetçiliği diyor ki, “*şimdi Ortadoğu’da radikal dönüşüm başlamıştır.*” Herkesin “işgal” dediğine o “*radikal dönüşüm*” diyor. Bu, tesadüfen seçilmiş bir kavram değil. Üstü örtük bir onay ve beklenti var bu kavramda.

Böyle bir durumda devrimci nasıl düşünür, milliyetçi nasıl düşünür? Bunun tarihsel, bilimsel cevabı açık. Burada aslolan emperyalizme karşı tavır almaktır. Temel çelişki budur. Tüm diğer sorunlar bunun arkasında kalır. Bu tavır yoktur KADEK’te. Talabani ve Barzani işbirlikçiliğine, bu temelde geliştirilen bir eleştiri de yoktur. KADEK ne diyor Barzani ve Talabani’ye? Bu işbirliği doğru mu, yanlış mı? “Biz emperyalizm karşısında bağımsızlığı savunuyoruz” anlayışına sahip mi? Değil!

Amerika, veya Barzani-Talabani, bunlara da “*gelin birlikte bu müdahaleyi gerçekleştirelim*” deseydi, sorun olmazdı. Ne yazık ki gerçek budur. Bunu daha önce kendi açıklamalarında ifade de etmişlerdir. Ama çeşitli nedenlerle bu mümkün olmamıştır.

Kürt milliyetçiliğinin yayın organlarında da ABD’nin Irak’a saldırısının ele alınışında, aynı hayırhah tutum, “biz sonuca bakalım” tutumu egemendir. Oligarşinin ABD’yle anlaşma halinde Kuzey Irak’a girme ihtimalinin yükseldiği zaman, anti-ABD tutuma giren, Irak’a saldırıya karşı çıkan Kürt milliyetçiliği, bu ihtimalin zayıflamasıyla, tekrar “bekle-gör” tutumuna döndü. Katliam, direniş, onun satırlarında burjuva basından bile daha geri ve apolitik tarzda “*Ortalık iyice kızıştı*” başlıklarıyla ifade ediliyor.

Kuzey Irak öğreticidir:

Emperyalizm nedir, kimdir, ulusal kurtuluşculuk nedir, emperyalizmin icazetindeki milliyetçilik nereye varır, bunları gözden geçirmek durumunda herkes. Değilse, Talabani’nin, Barzani’nin, Türkiye oligarşisinin düştüğü bataklığa düşmekten kurtulmak mümkün değildir.

Kawa’nın Ateşi, ABD’yi Yakacak

Ortadoğu halklarının zulme isyan günü Newroz Türkiye’nin bir çok kentinde düzenlenen gösterilerle kutlandı. Kutlamalara Amerikan emperyalizmine öfke damgasını vurdu.

İstanbul Kazlıçeşme’de düzenlenen Newroz mitinginde 20 bine yakın kişi katıldı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi pankart ve kızıl bayraklarıyla direnişin coşkusunu alana taşıırken, kutlamada Kahrolsun Amerikan Emperyalizmi, Amerika Ortadoğu’dan Elini Çek sloganları atıldı.

Diyarbakır’da gerçekleştirilen kutlamalara yüzbinlerce kişi katılırken “barış” sloganları haykırıldı, halk Newroz ateşleri yaktı. Diyarbakır’ın diğer illerinde kitlesel olarak gerçekleştirilen kutlamalarda da benzeri görüntüler yaşandı.

İzmir’de DEHAP’ın düzenlediği mitinge Haklar ve Özgürlükler Cephesi, TAYAD’lı Aileler “*Tecrit Ölümdür Tecrite Son*” yazılı önlükleriyle katıldı. Eyleme katılan yaklaşık 5 bin kişi Newroz gününde şehit düşenler için saygı duruşunda bulundu. MKM müzik grubu ve Suavi’nin türküler söylediği kutlamada, “Irak Halkı Yalnız Değildir”, “Bu Ülke Bu Halk Satılık Değildir”, “Katil ABD İşbirlikçi AKP” “Cengiz Soydaş Ölümsüzdür”, “Newroz Piroz Be” sloganları atıldı.

Antalya’da aralarında Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği Girişimi’nin de bulunduğu parti, sendika ve DKÖ’ler tarafından organize edilen kutlamalara 2500 kişi katıldı. Girişimin, “*Mücadelemiz Çağdaş Dehak ABD’ye Karşı- THÖ-DER*” pankartını açtığı kutlamada, Antalya Gençlik Derneği de “*Ortadoğu Ortadoğu Halklarıdır*” pankartı açtı. Ayrıca Akdeniz Üniversitesi’nde Antalya Gençlik-Derlilerin de bulunduğu öğrenciler halaylar çekerek Newroz kutladı ve “*Kawanın ateşi ABD’yi yakacak*” sloganları attı.

İstanbul’un gecekondu mahallelerinde de Newroz yakılan ateşlerle, Amerika’ya karşı öfke sloganlarıyla kutlandı. Kartal Demokrasi Platformu’nun düzenlediği şenlikte Haklar ve Özgürlükler Cephesi de yerini alırken, Gülsuyu’ndaki kutlamada polisin engelleme çabalarına karşı kitle kararlılıkla Kawa’nın direniş ruhunu sahiplendi. Alibeyköy’de Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin de yer aldığı sol gruplar tarafından düzenlenen şenlikte ateşler yakılıp ABD’yi lanetleyen sloganlar atıldı. Gazi Mahallesi’nde de Newroz Sekizevler’de yakılan ateşlerle kutlanırken polis kutlamalara tahammülsüzlüğünü eyleme katılanlara ateş ederek gösterdi. Polisin bu silahlı saldırısı sonucu HADEP’li bir eylemci kolundan yaralandı.

Sayı 54

43

30 Mart 2003

16-17 NİSAN ŞEHİTLERİMİZİN KATİLİ EMPERYALİZM VE İŞBİRLİKÇİLERİDİR

Bağımsızlık Uğruna Al Kanlara Boyanan
Çiftehavuzlar Şehitlerini Katliamın Hesabını, Kayseri'deki Mahkemede Sorarak Andık

Sayı 54

44

30 Mart 2003

Bir katliam davası daha katillerin "hukuk" tarafından korunarak gerçekleştirildi. 27 Mart günü Kayseri 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülen 16-17 Nisan katliam davası halkın geniş katılımıyla sahiplenildi. İstanbul, Ankara, İzmir, Sivas, Malatya, Elazığ gibi Anadolu'nun değişik illerinden gelenler Kayseri girişinde Emniyet tarafından durduruldu. Katılımcılar otobüs araması, kimlik kontrolü gibi uygulamalarla mahkemeye geciktirilmeye çalışıldı. Son olarak da dövizlere ve 16-17 Nisan şehitlerinin resimlerine el konulmak istendi. Kitlenin yolu kapatılarak oturma eylemi yapma girişimi üzerine emniyet, dövizleri ve fotoğrafları geri vermek zorunda kaldı.

"Bağımsızlık Uğruna Alkanlara Boyandık" adı verilen yürüyüşle Anadolu'nun değişik illerinden gelen halkın sahiplenmesi ve kararlılığı Susurluk devletinin oyunlarını bozdu. Kayseri Adliyesi'nin önüne gelindiğinde kısa bir süre önce mahkemenin görülerek oldu-bittiye getirilmek istendiği anlaşıldı. Alkışlar ve zılgıtlarla Adliye önünde toplanan kitle, avukatların dava hakimine polis engellemesi nedeniyle geciktirildiklerine dair zabıt tutturmalarını bekledi. Dakikalarca süren alkışlar ve zılgıtlar

eşliğinde; "Bağımsızlık Uğruna Alkanlara Boyandık" yazılı dövizler ve 16-17 Nisan şehitlerinin fotoğraflarıyla basın açıklaması yapıldı.

"... Yeri Geldi Kanımız, Halk ve Vatan Sevgimiz Kadar Çok Aktı..."

Açıklamada 10 yıldır devam eden ve katilleri aklamak için hemen her yola başvuru bu davada; geçen zaman içinde katillerin kim oldukları ve katledilenlerin neden katledildiğinin daha fazla açığa çıktığı belirtilerek "Yoksulluk, tecrit, işkence dünyada ve ülkemizde her geçen gün daha çok yaşamımızın bir parçası haline getiriliyor ne yapacağımız nettir. 16-17 Nisan'la doruğa ulaşan infazlar, kaybetmeler bugün F Tipleriyle katliamlarla devam ediyor. emperyalist saldırganlık, halkların direnme hakkını gaspetme programını o günlerden bu yana adım adım uyguluyor. 16-17 Nisan şehitlerinin 'bağımsızlık' şiarı hak ve özgürlük, demokrasi isteyen herkes için yine tek çözüm yoludur." denildi.

Basın açıklamasının ardından yine zılgıtlar ve alkışlarla geri dönmek üzere otobüslere binildi.

Devrimi Engelleyen Kim?

Emperyalizm bombalarıyla öğretmeye devam ediyor. Şaşıranlara, devrim yolundan sapanlara devrimden başka kurtuluşunuz yok diyor her düşen bomba. Her emperyalist politikanın alenileşmesi aynı gerçeği haykırıyor. Bir süre daha görmezden, anlamazdan gelinebilir belki, ama bu sürecin uzun olmayacağını anlamak için yine emperyalizmin saldırganlık politikalarına bakmak yeterlidir. Emperyalizmin küreselleşme teorileri üzerinden şekillendirilen bütün teorileri yine emperyalizm kendi elleriyle paramparça etmektedir.

Nedir Amerikan emperyalizminin öğrettiği; en başta “ben değişmedim...” diye basbas bağırılmaktadır. Hem de o bağırıtıyı duymak için “hassas kulaklara” da öyle ihtiyaç yoktur. Kulakları patlatan bombalardadır söylediği. Dün bu teorileri yapanların, emperyalizmden demokrasi bekleyenlerin, Blairler’e solculuk misyonu biçenlerin, en eleştirel oldukları anda bile “küreselleşmenin aslında iyi yanlarının da bulunduğunu” yazıp çizenlerin beyinlerine, düşüncelerine düşüyor aslında bombalar.

Mesela bu ülkede TÜSİAD’a ilericilik, demokratikleşmede müttefiklik misyonları yüklenmedi mi? TÜSİAD’ın hazırladığı “demokrasi paketleri”ne dört elle sarılanlar burjuvazi olmadı, başta Kürt milliyetçileri olmak üzere reformistlerdi sarılanlar. Amerikan saldırganlığına ortak olmanın çığırıklığını yapanlar kim? O da Tüsiad. Kiminle nasıl bir zeminde ve nasıl bir bakış açısı böylesi yanyana gelişleri sağlayabiliyor? Hiç kimse bunları “büyük taktikler, dahiyane politikalar, egemenler arasındaki çelişkileri değerlendirmek” olarak açıklamaya kalkmasın. Çünkü öyle olmadığını anlamak için bugün bulunulan yer açıklamıyorsa, o günlere dönüp arşivlerde neler söylendiğine bakmak yeterlidir.

Kimi “mırıldanmaların” dışında henüz küreselleşme teorileri üzerine oturtulan teorilere, “mücadele” anlayışına ilişkin bir tartışma, Irak’a saldırıya karşı eylemlere yansıyan bir slogan yoktur. Mesela reformizmden “Bağımsız Türkiye” sloganını duyamazsınız, Irak halkının direnişini de selamlamaz o. Irak’ta yaşananlarda bir insan hakları savunucusunun gördüğünden farklı bir şey görmez. Çünkü o şiddete karşıdır!

*

Halklar ve emperyalizm arasındaki kavgaya **çıplak, yalın** bakılır; O “çıplak”lık içinde, saldırılar ve direnenler alenileşir; devrimcinin yeri tereddütsüz direnenin yanındır. Peki reformizmin direnen Irak halkının yanında olduğunu söylemek mümkün müdür?

Sözde “evet” denilebilir, ama “savaşa hayırcılık”ta ifadesini bulan çarpıklık bize öyle olmadığını anlatmak için yeterlidir.

Savaşa bakışı, barışa bakışı çarpıklaşmıştır. Direnişin büyük bedellerle sürmesinin sınıflar mücadelesinin, emperyalizm ile halklar arasındaki kavganın en “doğal” yanı olduğunu unutmuştur. Emperyalizm şiddet kullanmayı tekeline alırken, en fazla da halkların şiddetine “terör” diyerek kendine zemin yaratıyor, güç alıyor. Aynı mantıkla, reformistinin, barışçısının beynine de “her türlü şiddete karşı olma”, anti-şiddet, anti-örgüt tohumlarını ekiyor. Tohumlar serpilip geliştikçe dört bir yanına zehir saçıyor bu düşünceler.

“Akıllı solcu” o zehirden beslenerek feda eylemlerinin “solun kültürü olmadığını” söyleyebiliyor. Aynı zeminde ölümüne süren bir direnişin karşısına “yaşamın kutsallığı” ile çıkıyor. Tavırlara, pratiğe bu bakış açısı yön veriyor. Dolayısıyla emperyalizm belirliyor pratiklerini.

Sistem bu kesimleri kendine işte böyle böyle entegre ediyor. Onları entegre ettikçe, entegre olmayanları, direniş çizgisinde ısrar edenleri, halkın iktidarının yaratılmasının bilinen tek yolunda ısrar edenleri tecrit etmekte aynı noktada buluşuluyor. 19 Aralık ve ölüm orucu direnişi nezdinde çok daha çarpıcı olarak ortaya çıkan yaşanan budur.

*

Irak halkı ölümüne direniyor. Ya özgürlüğüne sahip çıkacak ya da teslim olacak. Direnirse açık ki, büyük bedeller ödenecek. Bunun ortası, kıyısı kenarı yoktur. Belki toprakları işgal edecek, ama direnirse yeni direnişlerin tohumları da atılacak. Direnişin özgürlük tutkusunu nasıl ateşlediğini, dengeleri nasıl değiştirdiğini bir haftalık Ümm Kasr direnişi tartışmasız olarak ortaya koydu.

Peki Ümm Kasr direnişi karşısında, kim nasıl düşündü, ya da düşündü?

Reformisti, küreselleşmenin faydalarının tepesine bombalar halinde yağdığını gördüğünde, *“ulus devletler zaten bitmiştir, vatanseverliğin de alemi yoktur”* der mesela. Öleceğini bilerek direnmenin anlamsızlığını vaaz eder.

Hemen yanlarında **“yaşam kutsaldırcılar”** biterir; *“yüzbinlerce ölümü göze almanın ne alemi vardır yaşamak varken. Ülkenin bağımsızlığı, işgal önemli mi, yaşamdan kutsal olan bir şey var mı dünyada”* der.

Barışçılar, zıplayarak bugünün dünyasında, işgalcinin karşısında hiçbir hükmü olmayan, hariceten gazel okur gibi *“barış da barış...”* der. Kiminle, nasıl barışacaksın, o belirsizdir...

Bu kesimlerin tümü istisnasız Ümmü Kâsır'da şiddeti görür ve lanetler, ama halkın direnişini, yaratıcılığını göremez orada. Vietnam hikayelerini, Stalingrad direnişlerini sadece romanlarda okur, hissetmez hale gelmiştir çünkü beyinler.

Emperyalist politika *“ya teslimiyet ya ölüm”* diyor. Devrimcinin tercihi tereddütsüzdür, çünkü teslimiyetin gerçek ölümün ta kendisi olduğunu yüzyıllara dayanan halkların tarihiyle bilir.

*

Bizi iktidardan uzaklaştıran her türlü düşünce emperyalizmin ve işbirlikçi oligarşilerin iktidarını uzatır. Bu, üzerinde tartışma kabul etmeyecek bir sonuçtur. Bu düşünceler esasında sola, devrime, halkın iktidarına da ait değildir.

Ama bunun böyle olduğu, daha *“çıkış”* noktasından bellidir.

“Aşkın ve devrimin partisi” diyor örgütüne; nereden ve neden çıktı bu kavramlar?

Nerede pişiriliyor bu düşünceler?

İktidar iddiasının, devrim düşünün yok olduğu yerde yeşeriyor bu düşünceler. Böyle olduğu için emperyalizmle halkların çatışmasında ne orada ne orada safını netleştirip icazetin sınırlarını parçalamıyor. Sözde halkların cephesinde, ama halkların tek tek ülkelerde iktidar yürüyüşlerinin önünde düşünceleri ve pratiğiyle engel haline geliyor.

Emperyalizm ve oligarşi açık düşman, ideolojisiyle, askeri, siyasi varlığıyla karşımızda duruyor. *“Gizli”* olan beyinlerdeki düşman. Büyük bir yoksulluğun, zulmün, bağımlılığın yaşandığı ve halkımızın tüm bunlara isyan ettiği halde örgütsüzlükten yerinde oturduğu bir ülkede devrimi kim engelliyor o zaman; emperyalizm ve oligarşi mi, onların çarpıklaştırdığı düşünceler mi?

YUSUF ARACI MEMLEKETİNDE TOPRAĞA VERİLDİ

Ölüm Orucu direnişçisi Yusuf Aracı 26 Mart 2003 Çarşamba günü bulunduğu Ankara Numune Hastanesi'nde şehit düştü.

27 Mart perşembe akşamı saat 21.00 de ailesi ve halkın katılımıyla yapılan uğurlama töreniyle Ankara Adli Tıp Kurumu'ndan cenaze alındı. Tabutun omuzlara alınmasından sonra *“YAŞASIN ÖLÜM ORUCU DİRENİŞİMİZ, Yusuf Aracı Ölümsüzdür”* sloganları ile memleketi olan İskenderun'a doğru yola çıkıldı.

28 Mart cuma günü sabah 06.30 da Yusuf Aracı evine getirildi. Ailesi ve akrabaları ağıtlar yakarak tabutu açtılar. Yusuf'un tabutunu, getirdikleri çiçeklerle süslediler. Arapça söylenen ağıtlarla ailesi Yusuf'a sevgisini dile getirdi, devlete ise nefretini. Yoldaşları Yusuf'un başında saygı duruşu yaptı ve nöbet tuttu. Ağıtlar ve marşlarla uğurlandı Yusuf. Vasiyeti üzerine ablası tarafından alın bandı takıldı ve bayrak tekrar üzerine örtüldü. Yoldaşları ve ardından da uğurlamaya gelenler tek tek veda-laştılar Yusuf'la. *“Kahramanlar ölmez halk yenilmez ve Yusuf Aracı Ölümsüzdür”* yazan TAYAD'lı aileler imzalı pankartlar açıldı. Mezarlığa doğru yürüyüşe geçildi. Ve *“Yaşasın ölüm orucu direnişimiz, Devrim şehitleri ölümsüzdür, Yusuf Aracı Ölümsüzdür, Katil devlet hesap verecek, Bedel ödedik bedel ödeteceğiz, Anaların öfkesi katileri boğacak, Tecriti kaldırın ölümleri durdurun, Kahramanlar ölmez halk yenilmez, Bize ölüm yok”* sloganları ile mezar başına gelindi.

Cenaze mezara yerleştirildikten sonra bayrak üzerine örtüldü ve mezar kapatıldı. Burada tüm devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra dini ve devrimci geleneklere göre bir tören yapıldı. Cenazede halkın gelenekleri ile devrimci gelenekler içiçe geçti. 500 Kişinin katıldığı cenaze ailesinin evinde verdiği yemekle sona erdi.

Yusuf ARACI
2003 Ölüm Orucu Şehidi

kahramanlar Ölmez

Neslihan USLU

31 Mart 1998

Öğrenci, işçi, köylüydüler. Gençlik, mahalleler, köylülerin mücadelesini örgütlemeye çalışan devrimcilerdi. Ege Bölgesi'nde gözaltına alındılar. Gözaltına alındıkları kabul edilmedi.

Yaklaşık bir yıl sonra, itiraflarda bulunan Turan Ünal adlı kontrgerilla elemanı, dört devrimcinin Foça'daki askeri birliklerde işkence yaptıktan sonra, kolları, bacakları kırılmış olarak bir tekneye konulduklarını ve teknenin Seferihisar açıklarında bombayla batırıldığını açıkladı.

Kaçırıldılar, katledildiler.

Mehmet Ali MANDAL

Metin ANDAÇ

Bülent ÜLKÜ

31 Mart 1992

Polis tarafından gözaltına alındı. Gözaltına alındığı resmen açıklanmadı. Bursa Uludağ yolunda işkence yapılmış ve başından vurulmuş olarak bulundu.

(1964, Ankara doğumluydu. Devrimci düşüncelerle lise yıllarında tanıştı. Bursa bölgesinde devrimci mücadelede sorumluluklar aldı. Körfeze Bakış Gazetesi'nin Yazışları Müdürü ve sahibiydi.)

Hasan AYDOĞAN

Hakkı KARAHAN

Ferda CİVELEK

1 Nisan 1993

30 Mart-17 Nisan Devrim Şehitlerini Anma Günleri dolayısıyla İstanbul Kadıköy'de düzenlenen bir eylemde şehit düştüler.

(Hamiyet Yıldız Silahlı Devrimci Birliği üyesiydiler. Üçü de

Dev-Genç saflarında yetişmiş devrimcilerdi. Dev-Genç örgütlülüğü içinde çeşitli sorumluluklar üstlendiler. Şehitleri, kendi şehitlikleriyle selamladılar.)

Veysel BEYSÜREN

4 Nisan 1977

Eczacıbaşı İlaç fabrikasında ilk grevi örgütleyenlerdendi. Fabrikada grev nöbeti sırasında faşistler tarafından katledildi.

Hasan ATEŞ

4 Nisan 1977

Kızıldere çizgisi doğrultusunda devrimci hareketi yeniden örgütlemeye çalışanlardan biriydi. Bir sol grup tarafından İstanbul'da pusuda katledildi.

Kemal KARACA

Hüseyin COŞKUN

Demet TANER

Mustafa Kuran

Mehmet Selim YÜCEL

Mustafa IŞIK

4 Nisan 1995

Bedii Cengiz Silahlı Propaganda Birliği'nin komutanı Hüseyin ve savaşçılarından Demet, Gaziantep'te ölüm mangaları tarafından katledildiler.

(Hüseyin COŞKUN, 1962 Dersim doğumludur. 1976'dan beri mücadele içindeydi. 1985 sonrası uzun süre Ege'de görevler üstlendi. Demet Taner ise, 1971 Antep doğumluydu. İzmir'de üniversite yıllarında mücadeleye katıldı. Son görevinden önce Antalya, Burdur, Isparta illerinin sorumluluğunu yürütmüştü.)

3 Nisan 2001

Baskılar sonucu yurtdışına çıkan ve orada da mücadelesini devam ettiren bir devrimcidir. Bu faaliyetlerinden dolayı yaklaşık dört yıl Avrupa hapis-hanelerinde tutsak kalır. Avusturya'da hastalığı sonucu aramızdan ayrıldı.

3 Nisan 1981

Cunta koşullarında direnişi örgütlemeye çalışan İstanbul Dev-Genç yöneticilerinden biriydi. Cadde ortasında polis tarafından katledildi.

3 Nisan 1981

İstanbul'da gözaltına alınıp işkence yapıldıktan sonra Küçükköy'e götürülüp kurşuna dizilerek katledildi.

Devrim Şehitleri Anılıyor

Ordu Şehitleri Anıldı

Geçen yıl 20 Mart'ta Ordu'da katledilen üç devrimciden Şengül Gülsoy için, 23 Mart Pazar günü Sarıgazi Mezarlığı'nda bir anma töreni yapıldı. Anmaya katılanlar, kolları havada, şehit düşene saygılarını, katledenlere öfkelerini dile getirdiler. Şengül'ün hayatının yakınları ve yoldaşları tarafından anlatıldığı anma, marş ve sloganlarla sona erdi.

Hacettepe Üniversitesi öğrencileri de, Şengül ve Turan'la birlikte katledilen arkadaşları, yoldaşları Gökçe Şahin için Beytepe Kampüsü'nde 20 Mart'ta bir anma düzenlediler.

Öğrenci iken gençliğin akademik-demokratik mücadelesinde yer alan ve daha sonraki süreçte umudunu, kavgasını dağlarda büyüten; şehitliği ile de Ölümsüzleşen Gökçe Şahin, anfilerinde oturduğu üniversitedeki arkadaşları tarafından unutulmamıştı. Yurt kantininde yapılan anma Gökçe Şahin nezdinde tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşu ile başladı. Daha sonra Gökçe ve Birlikte ölümsüzleştiği yoldaşlarının yaşamı ve mücadelesi dinleyenlere aktarıldı. Şiirler ve arkadaşlarının onun için yazdığı mektuplar okundu. Anma Ankara Gençlik Derneği çalışanları tarafından yapılan müzik dinletisi ile sona erdi.

Ayrıca aynı gün, saat 13:30'da ailesi ve arkadaşlarının katıldığı mezar ziyareti ile de Gökçe Şahin mezarı başında anıldı.

Cengiz, Newroz Ateşinde Anıldı

Ölüm orucunda ilk şehit düşendi Cengiz Soydaş. Ve tam 21 Mart günü şehit düşmüştü. Direnişin "yenigün"ünün müjdesiydi onun şehit düşüşü. Newroz ateşlerini daha da alevlendirmişti bedenile. Bu nedenle, her Newroz, biraz da Cengiz demekti artık.

Zeytinburnu'ndaki Newroz kutlamalarıyla birlikte Cengiz Soydaş da anıldı. Kutlamanın ardından mezarının başına gidilerek, kısa bir yaşamın onurlu ama büyük erdemi anlatıldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" sloganları onun başucunda haykırıldı bir kez daha. Yaktıkları direniş ateşinin hiç söndürülmeyeceği sözüyle anma sona erdirildi.

Mersin ve Manisa Gençlik Dernekleri Kuruldu

Bir süredir girişim olarak çalışmalarını sürdüren Mersin Gençlik Derneği 17 Mart günü resmi olarak kuruluşunu tamamlayarak faaliyetlerine başladı. Daha önceki başvuruları "eksik evrak" denilerek defalarca keyfi şekilde geri çevrilmişti.

Mersin Gençlik Derneği "Gönüllü Eğitim Topluluğu" çerçevesinde iki farklı merkezde yaklaşık 40 kişiye ders vermektedir. Ayrıca kendi bünyesinde geliştirdiği Berdan Müzik Topluluğu da çalışmalarını sürdürüyor.

Gençlik Derneği tüm Mersin gençliğini dernek çalışmalarına katılmaya çağırıyor:

Adres: Mahmudiye mahallesi 114 sokak Yavuz Pasajı no:31 Mersin

Manisa Gençlik Derneği ise 27 Mart tarihinde resmi başvurusunu yaparak faaliyetlerine başladı.

köyün! Delisi

EKSİK

HABERCİ - Sayın seyirciler, bugün Bağdat'a misket bombaları atıldı... ABD Genelkurmay Başkanı sivil kayıplar olmaması için azami dikkat gösterdiklerini söyledi.

Bugün Amerika'yı protesto eden bin kişilik kitle, İstiklal Caddesi'nde yürüyüş yaptı, göstericilerin arasına karışan provokatörler tam bir vahşet örneği göstererek yabancı işyerlerinin camlarını kırdı...

SEYİRCİ - Ay şu eylemlerde şiddete başvurmazlar olmaz sanki!

BARIŞÇI - Biz her türlü şiddete karşıyız.

GERÇEKÇİ - Gayet barışçı biçimde on milyonlarca kişi yürüdük, ne oldu? İşe yaramadı değil, amma... sanki bir şey eksik gibi!

BARIŞ "EYLEMCİSİ" - Evimizde uyumayarak ABD'ye tepkimizi gösterelim.

Türkiye uyuma, uyutulma! "Eksiği" bul, yoluna devam et!

SEN, NİYE?..

Amerikanın önemli düşünürlerinden Henry David Thoreau (19. yüzyılda yaşamış) vergi ödemeyi reddettiği için tutuklandı. Vergi vermeyi reddediyordu, "Çünkü -diyordu- vereceğim vergi, Meksika'ya karşı yürütülen anlamsız savaşın finansmanına yarayacağı gibi köleliği sürdüren bir hükümeti de destekleyecek..."

Düşünürümüzün Waldo adındaki arkadaşı, onu hapisanede ziyaret ettiğinde "Orada ne arıyorsun David?" diye sorunca şu cevabı aldı:

- "Sen neden burada değilsin Waldo?"

Sen, o, öteki, beriki, siz, onlar, evet, neden "burada" değilsiniz?

Bağdat Atasözleri

Dervişe "Bağdat'ta pilav var" demişler, "yalan değilse, uzak değil" demiş.

(Kırım Tatar Atasözü)

(Bush'un aklını bu söz çelmiş olmalı.)

Bağdat'a giren pişman, çıkan pişman.

(Kerkük Türkmen Atasözü)

(Bu da Bush'un kulağına küpe olsun.)

Sayı 54

50

30 Mart 2003

ÇİZGİYLE

